

Concursul național cu participare internațională
de creație originală "Basmele Reginei Maria"
se desfășoară sub Înaltul Patronaj al
Majestății Sale Margareta, Custodele Coroanei Române
și al Alteței Sale Regale Principele Radu al României

*A fost odată,
ca niciodată...*

Ediția a XIX-a, Iunie 2026

REGINA MARIA A ROMÂNIEI

Alteța Sa Regală Principesa Maria Alexandra Victoria s-a născut la 29 octombrie 1875, la Eastwell Park, în comitatul Kent din Anglia. Principesa Maria a fost fiica lui Alfred al Marii Britanii și Irlandei, Principe de Saxa-Coburg-Gotha, Duce de Edinburgh (1844–1900), care refuzase, în 1863, Tronul Greciei, și a Marii Ducese Maria Alexandrovna a Rusiei (1853–1920). Astfel, Principesa Maria era nepoată a Reginei Victoria a Marii Britanii (1819–1901) și a Țarului Alexandru al II-lea al Rusiei (1818–1881).

Anii copilăriei i-a petrecut în Anglia, în mijlocul naturii din comitatul Kent, vizitând des Curtea țarului, bunicul său, dar și Malta, unde a petrecut clipe frumoase împreună cu Principele George, viitorul Rege George al V-lea al Marii Britanii și Irlandei.

Despre educația primită de prințesa Maria, una cu adevărat regală, Nicolae Iorga afirma: „credea în regi și în misiunile lor, dar și în drepturile lor. Nu era trufașă, dar nici umilă, ci regală din rădăcina părului până la tălpile picioarelor, imperioasă, aprinsă, activă, fetița plină de bucuria vieții și de credința în rasa ei”.

Regina Maria a ajuns să cunoască profund poporul român, cultura, obiceiurile, regiunile rurale și, mai ales, aspirațiile românești, care au devenit și ale ei.

Ea s-a implicat activ în viața politică, având întâlniri cu miniștri și diplomați, susținându-și fervent punctele de vedere. Înainte și după izbucnirea Primului Război Mondial, Regina Maria a dedicat cu generozitate timp și energie, soldaților răniți pe front și bolnavilor de tifos și holeră, a coordonat colaborarea cu Crucea Roșie, a organizat spitale de campanie și a strâns fonduri pentru serviciul de ambulanță, primind supranume precum „Regina soldat” sau „mama răniților”.

Regina Maria a fost și o talentată pictoriță, fiind și creatoarea unei societăți artistice, care i-a avut printre membrii fondatori pe Ștefan Luchian și Ștefan Popescu, intitulată „Tinerimea artistică”. Aceasta i-a inclus, printre membrii săi, pe artiștii plastici de valoare ai perioadei interbelice: Samuel Mutzner, Elena Popea, Marius Bunescu, Costin Petrescu, A. Verona, N. Vermont, A. A. Ionescu, și alții.

A fost, la rândul-i, autoarea multor cărți, unele de literatură pentru copii, altele cu caracter autobiografic sau de prezentare a României, a scris poezii, povestiri sau romane publicate în România, Marea Britanie, Statele Unite sau Franța. „Povestea vieții mele”, cartea sa de memorii, a avut un mare succes în Marea Britanie, în perioada 1934–1936, iar Regina a fost prima femeie invitată să prezideze un dineu al Fondului Literar Regal. „Povestea vieții mele” s-a publicat din nou în zilele noastre, în România și în Franța.

A ținut și un jurnal, care însumează aproximativ 100 de caiete, și a lăsat numeroase manuscrise. Multe dintre nuvele i-au fost adaptate pentru teatru, balet, film, radio și televiziune.

Pentru a-i păstra vie amintirea, precum și iubirea față de literatură, la inițiativa Palatului Copiilor din Craiova și a Inspectoratului Școlar Județean Dolj, în anul 2006 a fost inițiat Concursul Internațional „Basmale Reginei Maria”, având ca punct de plecare frumoasele „Povești” ale acesteia. De atunci, până în prezent, edițiile au reunit și premiat creațiile tinerilor participanți, cu sprijinul Casei Regale a României.

Inițial a fost un concurs doar de creații originale-basm, însă, urmărind principiul interdisciplinarității și conexiunea cu era digitalizării, au fost adăugate și secțiuni pentru pictură digitală și artă plastică, care au fost foarte bine receptate de către copii. În prezent, partea de creație literară este compusă din două secțiuni: basm și pagini de jurnal. Concursul se adresează elevilor din palate și cluburi ale copiilor, precum și celor cuprinși în unitățile de învățământ preuniversitar din România și din alte țări.

Concursul Internațional „Basmale Reginei Maria” se află sub Înalțul Patronaj al Altețelor Lor Regale Principesa Moștenitoare Margareta și Principele Radu. Aceștia, an de an, au bunăvoința de a deschide porțile Palatului Elisabeta și de a premia personal câștigătorii concursului.

„De aici, de la Palatul Elisabeta, pleacă în fiecare an premii către copiii dumneavoastră, dar inima acestui eveniment este capitala Olteniei. Un foarte frumos exemplu despre cum se poate construi civic în orice fel de parte a țării. Să considerăm ploaia un semn de prosperitate și de belșug, așa cum îl sperăm cu toții pentru România acelor ani în care copiii câștigători vor fi adulți și vor lua locul dumneavoastră la catedră și al părinților ca răspundere în

familie”, a spus Principele Radu, într-o zi de premiere în care ploaia și-a făcut simțită prezența.

La una dintre ediții, însăși Principesa Margareta a afirmat că în copilărie îi plăcea să deseneze și să scrie basme. Cu una dintre scrierile despre tatăl ei, Regele Mihai, a primit chiar un premiu la școală.

Așadar, nu putem decât să fim recunoscători pentru sprijinul necondiționat oferit de Casa Regală a României și să ne bucurăm că putem, prin intermediul acestui concurs, să păstrăm vie amintirea Reginei Maria, nu numai la nivel național, ci și internațional.

Vocația de dascăl de limba română – omagiu

profesoarei Dana Calafeteanu

Există profesori care predau o disciplină și există profesori care o transformă într-o formă de viață. În această a doua categorie se înscrie, cu demnitate și lumină, profesoara **Dana Calafeteanu**, dascăl de limba și literatura română, om al cuvântului frumos, al educației prin cultură și al credinței că limba română nu este doar o materie de studiu, ci un spațiu al identității, al sensibilității și al devenirii.

A vorbi despre vocația de dascăl înseamnă a vorbi despre o chemare profundă, despre acea putere interioară care îl face pe profesor să dăruiască dincolo de obligația profesională. Dascălul adevărat nu se limitează la lecții, manuale și evaluări, ci aprinde în sufletul copiilor curiozitatea, respectul pentru valori și dragostea pentru frumos. În cazul profesoarei Dana Calafeteanu, această vocație s-a legat firesc de limba și literatura română, domeniu pe care l-a slujit cu devotament, rafinament și o remarcabilă responsabilitate culturală.

Activitatea sa la **Palatul Copiilor Craiova** a reprezentat mai mult decât o carieră didactică. A fost un drum al formării prin cultură, un spațiu în care copiii și tinerii au fost încurajați să citească, să creeze, să viseze și să își descopere propria voce. Într-o lume în care graba, superficialitatea și uitarea valorilor autentice devin tot mai prezente, un profesor care îi apropie pe elevi de basm, de tradiție, de expresivitatea limbii române și de modelele culturale naționale îndeplinește o misiune esențială.

Un reper important al acestei misiuni îl constituie concursul „**Basmele Reginei Maria**”, inițiat de profesoara Daniela Calafeteanu, eveniment care a crescut în timp și a devenit un proiect de prestigiu. Sursele publice ale Familiei Regale menționează că profesoara Daniela Calafeteanu este inițiatoarea acestui eveniment anual și că, în anul 2018, a fost distinsă cu **Medalia Regală de Loialitate**. Concursul a oferit elevilor prilejul de a se apropia de universul basmului, de valorile imaginației creatoare și de figura luminoasă a Reginei Maria, personalitate emblematică a istoriei și culturii române.

Prin acest concurs, profesoara Dana Calafeteanu nu a construit doar o competiție școlară, ci o punte între generații, între literatură și istorie, între copilărie și patrimoniu cultural. „Basmele Reginei Maria” a devenit un cadru în care elevii au putut descoperi că literatura nu este un exercițiu rece, ci o formă de sensibilitate, de memorie și de exprimare personală. În basm, copilul învață despre bine și rău, curaj și noblețe, încercare și biruință. În limba română, el găsește cuvintele prin care poate da formă propriei lumi interioare.

Vocația profesoarei Dana Calafeteanu s-a exprimat printr-o dublă fidelitate: fidelitatea față de familie și fidelitatea față de limba și literatura română. O viață dedicată familiei vorbește despre rădăcini, despre echilibru, despre dragostea care formează caracterul. O viață dedicată limbii române vorbește despre conștiință, identitate și responsabilitate față de generațiile care vin. Împreună, aceste două dimensiuni alcătuiesc portretul unui om care a înțeles că educația începe din iubire și se împlinește prin dăruire.

Profesorul de limba română are un rol aparte. El nu transmite doar noțiuni despre texte, curente literare, personaje sau figuri de stil. El îi ajută pe copii să înțeleagă lumea prin cuvânt. Îi învață să citească nu doar pagini, ci sensuri; nu doar propoziții, ci emoții; nu doar opere literare, ci experiențe umane. Un asemenea dascăl formează gustul pentru frumos, respectul pentru exprimarea corectă și sensibilitatea față de valorile culturale. Prin activitatea sa, Dana Calafeteanu a arătat că limba română poate deveni pentru copii un drum al descoperirii de sine.

În memoria celor care au cunoscut-o, imaginea sa rămâne legată de noblețea discretă a profesorului care a ales să construiască, să îndrume și să lase urme. Nu toate realizările unui dascăl se văd imediat. Unele se ascund în curajul unui copil care scrie prima lui poveste, în emoția unui elev care descoperă frumusețea lecturii, în recunoștința celor care, peste ani, își amintesc de profesorul care le-a dat încredere. Aceasta este adevărata măsură a vocației: nu zgometul recunoașterii, ci lumina care rămâne în ceilalți.

Dana Calafeteanu poate fi privită ca un profesor de excepție tocmai prin această capacitate de a uni cultura cu educația, exigența cu blândețea, tradiția cu imaginația. Inițierea concursului „Basmele Reginei Maria” arată o viziune didactică amplă, în care elevul nu este doar receptor de informații, ci creator, participant, purtător al unei moșteniri culturale. Prin acest proiect, limba română a ieșit din

spațiul strict al lecției și a devenit sărbătoare a cuvântului, a basmului și a identității românești.

Asemenea dascăli nu se uită, pentru că ei nu se măsoară doar prin ani de activitate, ci prin sensul pe care l-au dat profesiei. Dana Calafeteanu a aparținut acelei categorii rare de profesori care înțeleg că educația este, înainte de toate, un act de iubire responsabilă. A iubit familia, a iubit limba română, a iubit literatura și a crezut în puterea copiilor de a se apropia de frumos. Această credință a devenit, prin munca sa, o moștenire.

Astăzi, numele său rămâne asociat cu demnitatea profesiei de dascăl, cu Palatul Copiilor Craiova și cu un concurs care a purtat basmul românesc spre sufletele copiilor. Într-o societate care are nevoie de repere, evocarea profesoarei Dana Calafeteanu este și o formă de recunoștință față de toți acei profesori care își dedică viața formării tinerilor, fără ostentație, dar cu o forță morală de neînlocuit.

Vocația de dascăl nu se încheie odată cu o lecție, cu un an școlar sau cu o generație. Ea continuă prin elevi, prin proiecte, prin amintiri și prin valorile transmise mai departe. În acest sens, profesoara Dana Calafeteanu rămâne un model de slujire a limbii române, un om al culturii vii și un dascăl care a demonstrat că literatura poate deveni, pentru copii, nu doar materie de învățat, ci drum spre lumină, frumusețe și identitate.

Prof. univ, dr. Anca Paunescu, Universitatea din Craiova

Liniștea care m-a învățat să privesc

Tănase Alecsia-Elena
Palatul Copiilor Craiova
Prof. Popa Andreea

24 august 2025

Dragă Jurnalule,

Sunt momente când simt că lumea din jurul meu se mișcă prea repede și că nu am răgazul să înțeleg ce simt cu adevărat. Astăzi este unul dintre acele momente. Nu s-a întâmplat nimic spectaculos, nici nu a fost vreun eveniment care să merite consemnat, dar totuși, în timp ce priveam pe fereastra camerei mele, am simțit nevoia să scriu. Cred că este efectul sfârșitului de vară și al ideii că anul acesta va fi ultimul meu an de liceu. Totul începe să pară mai real, mai decisiv, mai greu de definit.

Gândul mi-a zburat, fără să vreau, la Balchik. Nu la castelul în sine sau la fotografiile perfecte pe care le vedeai online, ci la felul în care m-am simțit acolo, la vibrația locului, la acea liniște pe care nu am mai simțit-o nicăieri altundeva. Este ciudat, pentru că nu era un loc care să te țină cu respirația tăiată prin frumusețe extravagantă; nu, avea ceva mai subtil, mai puternic și mai greu de explicat: parcă te oprea și te făcea să privești nu doar ceea ce era în jur, ci și ceea ce se întâmpla în tine.

Îmi amintesc cum am pășit pentru prima dată pe terasele care coborau spre mare și am simțit un amestec de uimire și liniște. Era o liniște care nu vine din lipsa zgomotului, ci dintr-un echilibru straniu al locului. Aerul, lumina, mirosul mării, vegetația abundentă — toate păreau așezate cu o grijă discretă, ca și cum locul știa să vorbească fără să rostească un cuvânt. Și atunci am înțeles pentru prima dată că nu este vorba doar despre frumusețe vizuală, ci despre ceea ce poate să transmită un loc unei persoane: liniște, reflecție, întâlnirea cu sine.

Mă gândesc acum la Regina Maria, pentru că fără ea Balchik nu ar fi ceea ce este. Până atunci, o vedeam doar ca pe o figură istorică, înțepenită între paginile manualelor: curajoasă, implicată, importantă. Dar acolo, simțind atmosfera locului, mi-am dat seama că trebuie să fi fost și un om care căuta să trăiască, să respire, să fie doar ea însăși pentru câteva momente. Parcă tot ce se află acolo păstrează fragmente din prezența ei, din modul în care a ales să se refugieze de lume și să creeze un spațiu în care să poată gândi și simți fără să fie obligată să fie altcineva.

Ceea ce m-a impresionat cel mai mult nu a fost grandoarea castelului sau a grădinilor, ci faptul că totul părea gândit pentru suflet, nu pentru privire. Terasele coborau lin spre mare, zidurile erau simple, vegetația nu era aranjată artificial, ci părea să crească așa cum voia natura. Fiecare pas pe aleile înguste era ca o invitație la liniște și introspecție. Mi s-a părut extraordinar că un om care trăia într-o epocă atât de tulbură, cu război și responsabilități uriașe, a găsit răgazul să creeze un asemenea loc. Nu este o evadare, este o alegere profundă: să cauți frumosul chiar și atunci când totul în jur se prăbușește.

În timp ce stăteam acolo, privind marea, am simțit că și eu am nevoie de un astfel de refugiu. Ultimul an de liceu aduce cu el o presiune pe care nu am

simțit-o niciodată: examene, decizii, așteptări. Uneori am senzația că trebuie să știu exact cine sunt și unde voi fi peste câteva luni, ca și cum timpul s-ar grăbi pentru mine. Și, totuși, în Balchik, timpul părea să fie altfel. Nu mai simțeam grabă, nu mai exista presiunea de a ști toate răspunsurile. Era doar liniște. Și aceea liniște a fost pentru mine mult mai puternică decât orice priveliște spectaculoasă.

Cred că maturitatea începe când înveți să apreciezi astfel de momente. Când înțelegi că viața nu este doar despre fapte mari sau despre realizări vizibile, ci și despre clipele în care reușești să fii prezent, să privești și să simți fără să te grăbești. Când începi să vezi că frumusețea adevărată nu este zgomotoasă, ci discretă, subtilă, invizibilă pentru cei care nu știu să privească.

La Balchik am început să înțeleg și un alt lucru: istoria nu se scrie doar prin fapte și decizii, ci și prin modul în care oamenii caută liniștea în mijlocul haosului. Regina Maria a fost o figură istorică, dar la Balchik am simțit-o ca pe o femeie care simțea, care căuta sens și echilibru, care își lua răgazul să fie om, nu doar regină. Mi s-a părut un gest mai puternic decât orice victorie politică: să îți găsești un loc în care să poți fi complet sincer cu tine însuți, fără să te minți, fără să fii obligat să impresionezi pe cei din jurul tău.

Acum, privind în urmă, îmi dau seama că Balchik nu a fost doar o excursie. A fost un moment în care am început să reflectez cu adevărat la cine sunt și cine vreau să fiu. Am înțeles că nu toate deciziile trebuie luate imediat, că nu toate drumurile trebuie cunoscute, și că uneori cel mai important lucru este să ai răgazul să privești, să simți și să înțelegi.

Îmi dau seama că aceste lucruri sunt greu de transmis în cuvinte și probabil că nici nu e nevoie să fie. Este o senzație care rămâne, care continuă să te ghideze chiar și atunci când nu te gândești la ea. Este ca un fel de amintire care devine parte din tine, fără să fii conștient de ea în fiecare zi.

Sunt conștientă că experiența aceasta nu este spectaculoasă în sensul clasic, dar este mult mai valoroasă decât orice excursie plină de poze și turiști. Este acea liniște care te face să gândești adânc, să vezi viața cu alți ochi și să îți dai seama că uneori cel mai important lucru nu este ceea ce vezi, ci ceea ce simți.

Îmi dau seama că am început să înțeleg, încet, ce înseamnă să fii responsabilă nu doar pentru ceilalți, ci și pentru tine. Să îți creezi un spațiu în care să fii autentică, chiar și atunci când totul din jur te presează să fii altcineva. Poate că asta este lecția cea mai mare pe care o oferă Balchik și Regina Maria: că oamenii mari nu se definesc doar prin fapte, ci și prin modul în care își păstrează sufletul viu, prin felul în care se găsesc în liniștea lor.

Mă gândesc că fiecare dintre noi are nevoie de un astfel de refugiu. Pentru unii poate fi un loc fizic, pentru alții poate fi muzica, scrisul sau pur și simplu momentele petrecute singur, privind lumea. Important este să existe un spațiu în care să te simți liberă să gândești și să simți, fără presiunea de a fi altcineva.

Când închid ochii și îmi amintesc Balchik, văd nu doar grădina sau terasele, ci și starea pe care am simțit-o. Un fel de pace care nu poate fi explicată, doar trăită. Și simt că această amintire o să rămână cu mine mult timp, mai mult decât orice notă sau examen, mai mult decât orice laudă.

Poate că acesta este lucrul pe care îl caut în acest ultim an de liceu: să învăț să mă opresc și să simt, să învăț că lucrurile mici, tăcute și simple pot avea o

valoare mai mare decât orice aparent mare și spectaculos. Și poate că maturitatea vine exact din acele momente în care înveți să vezi ce contează cu adevărat, să simți ceea ce este esențial și să accepți că nu toate răspunsurile trebuie să fie imediate.

Privind în urmă, Balchik nu a fost doar o excursie, ci un început. Încep să înțeleg că fiecare loc, fiecare om și fiecare experiență pe care le întâlnim ne ajută să ne construim și să ne descoperim. Regina Maria a lăsat Balchik ca un simbol al liniștii și al echilibrului, iar pentru mine, acel loc a fost un simbol al introspecției, al descoperirii propriei mele identități și al începutului de a înțelege ce înseamnă să fii responsabilă, să fii tu însăși și să te găsești în mijlocul lumii.

Și în seara aceasta, scriind aceste rânduri, simt că am înțeles ceva esențial: nu este nevoie să alergăm tot timpul, nu trebuie să avem toate răspunsurile și nu trebuie să demonstrăm nimic lumii ca să fim valoroase. Uneori, cel mai important este să ne găsim un loc — fie el fizic sau în mintea și sufletul nostru — în care să fim în pace cu noi înșine. Pentru Regina Maria a fost Balchik. Pentru mine, poate că este această pagină de jurnal.

Adevărata înțelepciune

Pavel Stelian
Palatul Copiilor Vaslui
prof. Adrian Gherge

A fost odată un bătrân împărat ce stăpânea o întreagă împărăție. Era cunoscut de tot regatul și de cei din împrejur ca fiind Sofos, Împăratul. Mai era numit și „Atotputernicul”, fiindcă cucerise tot ce îi ieșea în cale. Toți regii și împărații încercau să stea departe de el, dar destinul i-a îndreptat pe toți spre calea războiului. Biruințele i-au dăruit bogății naturale: aur, sare, smarald și chiar diamante.

Acum nu mai putea să țină nicio bătălie. Desigur, armata putea, dar el nu. Avea o armată puternică, bine pregătită și instruită, iar grajdul de lângă palat era casa cailor și a armăsarilor, ce așteptau să fie eliberați. Lucrul acesta sigur nu se putea întâmpla, căci Sofos avea mare nevoie de ei în luptele sale.

Într-o zi, împăratul se afla în camera regală, pregătindu-se în ținuta sa somptuoasă. Costumul alb-catifelat, de culoarea mătăsii, brodat cu multă atenție, ce făcea pe alocuri mici cute, îl completa minunat pe bravul împărat. Mantia roșiatică, precum culoarea aprinsă a macilor, se revărsa pe spatele îngreunat al bătrânului Sofos, până la bocancii maronii ce semănau cu dulcea ciocolată. Cel mai important detaliu al unui împărat, de care nu se poate uita, este coroana. Aceasta era de culoare auriu-gălbui, făcută cu multă migală, dintr-un aur căutat de departe, special la dorința împăratului. Coroana era împodobită cu diferite pietre prețioase colorate, ce aveau forme felurite. Diamantele azurii, în formă de romb, se asortau cu ochii împăratului, acum îngândurat. Sofos porni spre

biblioteca regală și își luă o carte pentru a nu se plictisi. În general, nu prea ai ce să faci ca împărat la bătrânețe. Merse la tron și se așeză să lectureze. Citea fără întrerupere, iar ochii obosiți se plimbau agale pe literele jucăușe și zglobii. Era cu totul cuprins în poveste.

O bătaie puternică se auzi atunci în ușa impunătoare din lemn de abanos. Sofos nu auzi. Bătaia continuă. Ajutorul său de nădejde, Părintele Pantelimon, auzi zgomotul puternic și merse la împărat.

- Măria Ta!
- Spune, Pantelimon! Ce este?
- Mărite Împărat, bate cineva la ușa cea mare.
- Du-te și vezi cine dorește să mă vadă!
- Desigur, Împărate!

Părintele Pantelimon se duse la ușă. În fața sa apărură un tânăr călător, ostentiv și cu hainele rupte.

- Vreau să-l văd pe Măritul Împărat! zise tânărul.
- Măria Ta! Un tânăr ar vrea să vă vadă, spuse părintele. E îmbrăcat ca un cerșetor aproape.

După câteva clipe, împăratul, curios replică:

- Să intre! Îl poftesc! răspunse acesta.

Tânărul intră și păși cu sfială pe covorul roșu ce părea că se întinde la nesfârșit. Se apropie rușinat de tronul împăratului.

- Excelența Voastră, îndrăznesc să vă adresez câteva cuvinte.

– Spune!

– Aș dori să vă fac un cadou. Vreau să vă dăruiesc o sămânță, dar nu una obișnuită... Nu o veți întâlni niciodată în viața de zi cu zi. Este o sămânță a... înțelepciunii!

- Și ce este cu această sămânță a înțelepciunii?

– După cum îi spune și numele este o sămânță cu totul deosebită. După ce o veți planta în grădină, o udați în fiecare zi la aceeași oră și o puneți într-un loc cât mai însorit. Nu după mult timp vor apărea niște fructe verzi-albăstrui, ce dau o savoare minunată. Când veți mânca din primul fruct apărut veți deveni mai înțelepți decât oricine.

– Pare interesant! Dacă aș deveni cel mai înțelept om din univers, voi putea face toate regulile, lua decizii și controla pe toți. Ar fi uimitor! Sigur, accept să primesc sămânța. Ce dorești în schimb?

- Un armăsar din grajdul regalității. Cel alb ca neaua și cu pete maronii.

– Felix e cel mai bun armăsar din grajdul meu, nu aș accepta să-l dau niciodată, dar sămânța asta a ta e... tentantă. Îți voi da armăsarul, dar dacă nu se adevărește ceea ce spui, te voi găsi și-n gaură de șarpe!

Cerșetorul făcu o plecăciune. Sofos îl și chemă pe îngrijitorul grajdului și îl trimise cu tânărul băiat să-și aleagă calul dorit. După ce plecară, împăratul așeză sămânța în locul unde erau păstrate lucrurile prețioase. Se așeză apoi pe tronul său confortabil, iar Părintele Pantelimon se apropie ușor de el.

- Înălțimea Voastră, aș putea să vă spun câteva cuvinte?
- Desigur, spune!

– Înțelepciunea nu se află într-un... sâmbure... înțelepciunea este peste tot și nicăieri. O găsești când te aștepți mai puțin, după mai multe încercări...

Împăratul nu zise nimic. Rămase pe gânduri. Pantelimon îl salută și plecă. Acest Părinte avea o minte uimitoare. Era atât de înțelept, încât nu îl puteai compara cu nimeni. Avea și o putere uriașă. Putea vedea viitorul și prezice ce se va întâmpla. Era cu adevărat uimitor!

Sofos se duse la culcare cu gândul la cuvintele spuse de Pantelimon, încercând să înțeleagă ce vrea să spună. A doua zi se trezi, își îmbracă grandiosul costum regal și coborî spre tronul său prețios. Îl chemă pe florar și îi dădu uimitoarea sămânță a înțelepciunii.

– Uite, ia această sămânță și planteaz-o cu grijă într-un loc cât mai însorit. Nu uita să o uzi în fiecare zi la aceeași oră și să nu te îndepărtezi de lângă ea, îi ordonă împăratul.

– Da, Majestate! Voi avea mare grijă de ea! O voi îngriji întocmai cum ai spus, zise florarul.

Zilele și nopțile treceau neîncetat, iar planta înțelepciunii tot nu dorea să crească, de parcă voia să rămână mică pentru totdeauna. Împăratul era din ce în ce mai confuz. Cât putea să mai dureze? Dorea să devină cel mai înțelept dintre toți, dar visul său mai avea de așteptat. Cine știe cât timp?!

Într-o zi, mai spre amurg, când soarele auriu inunda împărăția, Părintele Pantelimon se duse la Împărat și zise:

– Majestate, îmi cer iertare că vă deranjez!

– Spune, Părinte! răspunse acesta.

– Împărate, în noaptea ce va veni, un suflet rău ce va călări un dragon care scuipă flăcări va da năvală în împărăția voastră. Va fura sămânța prețioasă și va pleca cu ea spre un regat îndepărtat!

– Părinte, știu că poți prezice viitorul și ce va urma, dar ceea ce ai spus acum nu prea pare de crezut! Gărzile vor apăra împărăția și nimeni nu va putea trece!

– Dacă nu doriți să ascultați spusele mele, este alegerea voastră. Mulțumesc, Măria Ta!

Părintele plecă și împăratul porni spre camera regală. Îi era tare somn. Noaptea, împăratul avu un somn tulburător. Visase că un cavaler rău, ce călărea un dragon ce scuipa flăcări, îi furase sămânța înțelepciunii și o dusesse într-un regat îndepărtat. Imediat ce s-a trezit, dis-de-dimineață, s-a dus la florar. Acesta îi mărturisii cu lacrimi în ochi că sămânța fusese furată și că nu a putut vedea cine a furat-o, fiindcă fusese doborât de flăcările unui dragon. Împăratul era tare supărat. Își trimise armata să se echipeze, își puse armura regală și îl luă pe Părintele Pantelimon cu el, pentru a-l ajuta cu puterile sale. Se duse în grajd și își alese armăsarul potrivit vârstei sale: calul zburător ce avea aripi precum ale unui vultur. Astfel, armata de soldați, Sofos și Pantelimon porniră în căutarea seminței înțelepciunii. Neștiind pe unde să o ia, îl rugară pe Părinte să-și folosească puterea pentru a vedea pe unde au mers dragonul și cavalerul cel rău. Cu ajutorul îndrumării și al puterii lui Pantelimon, aceștia reușiră să găsească calea.

Au ajuns într-un regat al plantelor, unde pretutindeni se iveau copaci, flori, pomi fructiferi și chiar legume. Era de necrezut. S-au oprit în fața unui palat impunător și uriaș. Au înconjurat clădirea și, deodată, în fața lor apărură

răufăcătorii. Se luptară cu îndârjire, cu ce aveau la îndemână. Dragonul îi ataca cu flăcări, iar armata împărătească cu arme de foc. Lupta era aprigă. Cei doi reușiră să păstreze sămânța și să se îndepărteze. Împăratul și ai săi plecară spre palat, mânăniți și supărați, dar fără a-și pierde cumpătul. Sofos îi încurajă și le dădu indicații soldaților.

A doua zi, Pantelimon se duse la Împărat cu un gând pe care dorea să i-l transmită.

– Mărite Împărat, doresc să vă spun că nu este totul pierdut în legătură cu sămânța.

– Pantelimoane, am eu un gând să îți transmit. Mi-am dat seama de un lucru. Am fost prea credul că acea sămânță mă va face cel mai înțelept din univers. O simplă sămânță nu te va face mai deștept decât ești. Am stat și m-am gândit la vorbele ce mi le-ai spus zile întregi. Acum mi-a venit înțelesul lor: devii înțelept prin experiențele căpătate, din care poți vedea unde ai greșit. Capeți înțelepciune dacă simți natura, vibrația universului, dacă ascuți spusele unui filosof, așa ca tine.

– Majestate, aveți mare dreptate. Ați devenit înțelept prin greșeala făcută de Măria Ta. Aceasta este o lecție pentru toți. Faptul că v-ați dat seama unde ați greșit și că ați crezut prea ușor ce vi s-a spus este un mare lucru. Din aceasta deveniți înțelept. Cu timpul, veți fi și mai înțelept. Sunteți uimitor!

– Îmi cer scuze că nu am ținut cont de ceea ce mi-ai spus mai devreme!

– Împărate, este mai bine așa. Nici nu era nevoie. V-ați demonstrat singur că acea sămânță nu era ceea ce vi s-a spus.

– Mulțumesc, Părinte!

Împăratul și Pantelimon au continuat să învețe să devină mai înțelepți din vorbele și faptele oamenilor învățați, dar mai ales din propriile lor greșeli.

De atunci, împăratul a știut ce înseamnă să fii și chiar să devii un om înțelept, iar învățătura transmisă de Părintele Pantelimon și experiența trăită l-au ghidat toată viața și l-au ajutat cum să reacționeze în fața situațiilor complicate.

Au trăit înțelepți până la adânci bătrânețe!

A fost odată-n astă lume,

Un foc viu numit înțelepciune,

Mulți au căutat-o pe pământ,

Dar ea s-a arătat... în gând!

Pagină de jurnal

Andrei Nicoleta-Valentina
Palatul Copiilor Pitești
Prof. Cîrstea-Ileana Mihaela

10 mai 2026

Dragă jurnalule,

Vreau să încep prin a-mi cere iertare pentru liniștea mea prea lungă, pentru clipele în care te-am lăsat singur, dragul meu. Din neglijență sau poate din fuga zilei, am uitat să-ți șoptesc gândurile mele, dar acum vreau să-ți împărtășesc emoțiile care mă cuprind când mă gândesc la acea perioadă în care lumea părea infinită și fiecare zi era plină de magie. Astăzi, gândindu-mă la trecut, mi-am amintit de momentele frumoase din viața mea, acel cuvânt rostit adesea fără importanță de către adulți, dar care răsună atât de profund în sufletul copilului care fusese odinioară. Chiar și rostit adesea fără atenție, acel cuvânt mic îmi adusese un val de emoții copleșitoare, căci pentru sufletul meu sincer a fost poarta către o lume plină de magie și de descoperiri. Copilăria, cu trăirile ei, rămăsese un univers deosebit, un refugiu de la grijile care aveau să vină odată cu trecerea ireversibilă a timpului.

Timpul armonios dezvoltării mele păstrase în sufletul meu nevinovat speranța că aș putea deveni mai solidar, mai empatic și mai prietenos cu cei din jur, așa cum fusesem atunci când sufletul meu inocent nu cunoștea micile greutăți ale vieții. Fiecare clipă petrecută în acel timp magic al inocenței, al veseliei și al basmelor se imprimase în gândurile mele, devenind un refugiu pe care mintea mea îl putea vizita oricând, în momentele de solitudine și nostalgie. În acele clipe de inocență, imaginația mea se contopise cu un strop de realitate, iar ficțiunea era trăsătura care îmi stăpânea gândul și sufletul. Purtașem în esență acele momente din trecut care îmi aminteau de o perioadă plină de entuziasm, magie și voie bună, iar fiecare zi îmi aducea peripeții noi. Dorințele copilăriei rămăseseră comori neprețuite, care unele dintre ele ar fi putut deveni realitate dacă aș fi avut suficientă perseverență, încredere și devotament. De asemenea, imaginația nelimitată a copiilor adusese o notă aparte acelei lumi de poveste, unde farmecul unic continuă să influențeze fiecare decizie și fiecare vis al meu ca adult.

Îmi amintesc cu recunoștință de lecțiile primite, ca de un dar divin, care mă învățaseră cum să depășesc fiecare etapă cu calm, răbdare și perseverență, cum să fac față obstacolelor și cum să transform dificultățile în experiențe de învățare. Aceste lecții importante din viața fiecăruia se arătau uneori sub forma poveștilor spuse de părinți sau bunici, alteori prin exemplele lor de răbdare, bunătate și generozitate. Copilăria îmi demonstrase că imaginația și creativitatea nu sunt doar aptitudinile pe care le foloseam în jocurile interactive pe care le aveam, ci mijloace prin care puteam găsi soluții în momentele dificile care nu păreau niciodată imposibile. Fiecare experiență trăită atunci contribuise la formarea mea, fiind prima etapă a vieții mele, a adultului care aveam să devin. Jocurile, zâmbetele, primele prietenii și eșecuri școlare aveau să devină lecții de viață, esențiale pentru a înțelege adevărata valoare a efortului, răbdării și a relațiilor cu cei apropiați.

Atunci dobândisem respectul, sinceritatea, bunătatea și generozitatea, valori pe care le învățasem de la cei dragi și care continuau să mă călăuzească la fiecare decizie.

Odată cu trecerea timpului, acele momente deveniseră doar o amintire ușor încețoșată, pe care o puteam vizita, dar pe care nu o mai puteam simți la fel. Toate acestea se întipăriseră în sufletul meu, devenind repere tăcute care îmi îndrumă pașii, chiar și astăzi. Deși timpul m-a purtat departe de acele zile lipsite de greutate, esența lor continuă să trăiască în mine, amintindu-mi că adevăratele bogății se regăsesc în simplitate, sinceritatea trăirilor și legăturile curate dintre oameni. Această nostalgie a copilăriei se manifesta vizibil în momentele de singurătate, când dorul de copilărie mă copleșea și îmi stârnea dorințele nemărginite ale unei perioade încărcate cu amintiri. Îmi doream să resimt acele clipe simple și sincere, dar pline de emoții adânci, când o îmbrățișare, o vorbă bună reușeau să aducă zâmbetul pe chipul copilului din trecut. În acea lume a trecutului nu cunoscusem greutatea vieții și, sub protecția mamei și înconjurată de afecțiunea bunicilor, simțeam liniște și iubire necondiționată.

Dorința de a mai petrece câteva clipe în acea lume veche devenise de-a lungul timpului tot mai puternică. Știam că mă pot întoarce în acel timp vechi, prin amintiri și că acele momente aveau să rămână vii. Copilăria semnifică pentru mine eternitatea trăirilor frumoase, asemenea unor icoane, ușor șterse, dar care încă sunt pline de semnificație și emoție. În cele din urmă, înțelesesem că această perioadă fusese mai mult decât o etapă a viții, fusese rădăcina a tot ce devenisem, amintiri etene care luminează asemenea unor raze sclipitoare ce ocrotesc pământul și care aveau să mă însoțească mereu. Chiar și când mă uit în urmă, simt cum amintirile pulsează în mine ca o muzică blândă. Fiecare zâmbet, fiecare joc, fiecare lovitură, fiecare lacrimă de bucurie și fiecare poveste spusă cu afecțiune au contribuit la formarea rădăcinilor sufletului meu și m-au învățat că frumusețea vieții se află aparent în lucruri simple, dar pline de afecțiune. Este uimitor cum aceste momente și-au lăsat amprenta asupra sufletelor micuților, realizând o perioadă plină cu peripeții unice și amintiri, ce pot fi împărtășite cu cei din jur.

Iar acum, după ce ți-am așternut toate gândurile mele, simt cum liniștea mă cuprinde din nou, iar sufletul meu simte pacea sufletească....

Îți mulțumesc că m-ai ascultat, fără grabă și fără judecată, așa cum doar tu știi. Îți promit că nu o să te mai las să aștepți atât de mult și, de asemenea, abia aștept să-ți împărtășesc următoarele mele trăiri și să deschid mai mult poarta către această lume uimitoare, unde am trăit când eram copil.

Pe curând!

Cine voi fi...

Bădeăță Ana-Maria
Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Velovan” Craiova
Prof. Dr. Simona-Elena Pîrvu

Seara are felul ei de a aduce liniște peste gânduri. Când ziua se termină și lucrurile din jur tac, rămân doar întrebările care se așază încet în minte. Uneori, mă surprind gândindu-mă la viitor mai mult decât ar trebui, la ce voi deveni, la ce drum voi alege, la cum va arăta viața peste ani. Parcă gândul acesta mă răscolește, ca o ușă pe care o deschid puțin și în spatele căreia se află un drum foarte lung.

De când eram mică, am auzit mereu întrebarea: ce vrei să devii când vei crește? Mult timp am crezut că trebuie să existe un răspuns perfect, o profesie clară, o direcție sigură. Cu cât cresc, cu atât înțeleg că întrebarea cea mai importantă nu este despre ce voi face, ci despre cine voi fi, și, dacă ar exista un răspuns simplu pe care să-l aleg, cred că ar fi acesta: să devin un om bun. Pentru că nimic nu întrece bunătatea; ea nu face zgomot, stă liniștită în spatele lucrurilor vechi și simple, dar are puterea de a schimba inimile oamenilor.

Uneori mi se pare ciudat că lumea vede doar ceea ce este la suprafață, zâmbete, gesturi, cuvinte. Aproape tot ceea ce contează cu adevărat se petrece în interior. Nu este ciudat că tot ce putem vedea este la exterior, iar aproape tot ce se întâmplă cu adevărat este înăuntru? Acolo apar temerile, visurile, speranțele, nesiguranțele.

Cred că fiecare om se simte pierdut din când în când. Toți ne simțim răătăciți uneori, chiar dacă nu spunem asta cu voce tare. Sunt momente în care viitorul pare foarte departe și foarte neclar, momente în care mintea începe să inventeze îndoieli: că nu suntem suficient de buni, că nu avem nimic interesant de spus, că poate drumul este prea greu. Uneori, mintea îți joacă feste și te face să crezi că nu ești bun de nimic și că totul este fără speranță, dar adevărul este altul: ești viu, ești important și aduci în lume lucruri pe care nimeni altcineva nu le poate aduce.

Există zile în care lacrimile apar fără să fie chemate. Multă vreme, oamenii au crezut că ele sunt un semn de slăbiciune, dar eu cred altceva. Lacrimile nu sunt slăbiciune, ele sunt o formă de putere, pentru că arată că sufletul simte și că are curajul să nu rămână indiferent.

Când lucrurile mari din viață par scăpate de sub control, când viitorul devine prea complicat pentru a fi înțeles, încerc să mă întorc la lucrurile simple. Când marile lucruri par imposibil de controlat, e mai bine să te concentrezi pe ceea ce iubești, căci furtuna va trece. Chiar dacă uneori drumul pare foarte lung, există un adevăr pe care îl uităm prea repede. Poate că pare un drum nesfârșit până acolo unde vrei să ajungi, dar dacă te oprești o clipă vei vedea cât de departe ai ajuns deja.

Cred că și curajul are multe forme. Uneori înseamnă să încerci din nou atunci când ai eșuat. Dacă la început nu reușești, încearcă din nou. Alteori, înseamnă să ceri ajutor. A cere ajutor nu înseamnă să renunți, ci să refuzi să renunți. Și poate cel mai important lucru pe care îl învăț, încet, este să ascult mai

puțin fricile oamenilor și mai mult visurile lor, la fel cum încerc să le descopăr pe ale mele. Pentru că visurile spun ceva adevărat despre cine am putea deveni.

Uneori mă gândesc cât de ușor este să trecem prin zile fără să observăm lucrurile mici care le dau sens. Un moment de liniște, lumina de seară care intră pe fereastră, o conversație simplă care rămâne în minte mai mult decât ne-am aștepta. Poate că viața nu este alcătuită doar din evenimente mari, ci mai ales din aceste clipe tăcute care, fără să ne dăm seama, ne învață să privim lumea cu mai multă atenție.

Există zile în care simt nevoia să mă opresc puțin din grabă și să mă întreb dacă merg în direcția potrivită. Nu pentru că aş avea toate răspunsurile, ci pentru că întrebările, uneori, sunt cele care ne ajută să creștem. Ele ne obligă să privim mai atent în noi și să descoperim lucruri pe care poate nu le-am observat până atunci.

Mă fascinează ideea că fiecare om poartă în interior o poveste pe care ceilalți nu o cunosc pe deplin. Vedem doar fragmente din viațile celor din jur, câteva gesturi, câteva cuvinte, câteva momente. Dar dincolo de acestea există gânduri, lupte și speranțe pe care nu le putem vedea. Poate tocmai de aceea merită să fim mai înțelegători unii cu alții.

Și mai există ceva care mă impresionează: felul în care oamenii continuă să spere, chiar și după momente grele. Poate că speranța este una dintre cele mai puternice forțe pe care le avem, pentru că ea ne face să credem că mâine poate aduce ceva mai bun decât astăzi.

Uneori, cred că maturizarea nu vine într-un moment anume, ca o schimbare bruscă. Ea apare încet, în felul în care începi să privești lucrurile, în felul în care înveți să ai răbdare sau să înțelegi mai bine oamenii. Este un proces tăcut, dar profund, care transformă încet felul în care vezi lumea.

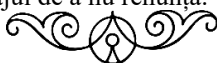
Sunt momente în care îmi dau seama cât de important este să păstrăm în noi capacitatea de a ne mira. Lumea devine mult mai frumoasă atunci când nu încetăm să ne punem întrebări, când nu încetăm să descoperim lucruri noi, chiar și în cele mai obișnuite zile.

Câteodată, mă gândesc că fiecare etapă a vieții are propriul ei sens, chiar dacă nu îl înțelegem imediat. Poate că unele lucruri capătă semnificație doar mai târziu, când privim înapoi și observăm cum toate experiențele s-au legat între ele.

Mă întreb uneori cât de mult ne schimbă oamenii pe care îi întâlnim. Chiar și cei care rămân puțin timp în viața noastră pot lăsa urme neașteptate: o idee, o amintire, un mod diferit de a privi lumea. Poate că fiecare întâlnire, oricât de scurtă, contribuie puțin la felul în care devenim.

Cred că viața nu va fi ușoară. De fapt, sunt sigură că nu va fi. Viața este dificilă, dar asta nu schimbă un lucru esențial: sunt iubită. Când gândurile devin prea grele și liniștea prea adâncă, încerc să îmi amintesc un adevăr simplu, dar puternic: este foarte bine așa cum sunt.

Poate că viitorul rămâne un mister, poate că drumul este încă lung, dar voi deveni exact omul care trebuie să fiu, dacă voi merge înainte cu bunățate, cu multă răbdare și având curajul de a nu renunța.

Aeternum

Matei Nicoleta
Palatul Copiilor Pitești
Prof. Simona Marineață

A fost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi, nu s-ar mai povesti... Pe vremea când făcea mărul pere și răchita micșunele, au fost odată două regate mărețe. Erau atât de mărețe, încât nu era om de la un capăt până la celălalt al pământului care să nu fi auzit de ele, pește care să nu fi visat la apele lor curate, animal care să nu fi cutreierat pădurile mai verzi decât cele de pe orice alt țărâm și pasăre care să nu se fi oprit din zbor pentru a poposi acolo. Aceste două regate trăiau în pace, completându-se perfect încă de la începuturile timpului, predestinate să izbutească numai împreună: Regatul Soarelui și Regatul Lunii.

Regatul Soarelui era condus de Galben-Împărat, care punea fericirea poporului mai presus de orice, dar care era cam iute la mânia. Acesta avea un fiu numit Nadir, cu un păr atât de blond, de erau și spicele de grâu geloase și cu niște ochi de un maro atât de închis, încât credeai ca o să apară luna și stelele în ei. Era atât de generos și de curajos, încât Soarele l-a învăluit în lumina lui și Luna i-a pus pacea ei în suflet. Acesta ajuta pe toată lumea, luminându-le viața cu câte un sfat, cu câte-o vorbă bună. Ți se făcea ziua mai bună doar când îi vedeai fața luminată de un zâmbet pe care era dornic să-l împărtășească cu tot regatul.

Albastru-Împărat domnea asupra Regatului Lunii și era un om liniștit și echilibrat în toate, dar care nu înțelegea întotdeauna nevoile poporului. El avea o fiică, căreia îi puse numele Zenitha, cu părul atât de negru, încât se reflecta lumina în el și doi ochi mai albaștri decât cerul unei zile senine de vară. Nu era doar mândria lui tatâne-său, ci și a Lunii, care a înconjurat-o cu mantia sa de calm și de liniște. Zenitha era onestă și inteligentă, atrăgând și atenția Soarelui, care i-a dăruit câteva dintre razele sale, punându-i-le în suflet. Aceasta învăța într-un an cât alții în șapte și citea toate cărțile din biblioteca palatului, de la cea mai mică povestire, la cea mai complexă filosofie. Mereu știa ce să facă în situații care păreau fără speranță, ajutând toți oștenii care aveau nevoie de îndrumare.

Mare fu bucuria celor doi prieteni Galben-Împărat și Albastru-Împărat când copiii lor se nascură în aceeași zi, așa că organizară o petrecere mare, mare, la care erau invitați oameni din toate colțurile Pământului. Măncară, dansară și se distrară șapte zile și șapte nopți, fiecare aducând câte un dar pentru nou-născuți. Veni tocmai de la capătul celălalt al pământului, de pe un țărâm al zânelor și al dragonilor, cel mai iscusit meșter. Acesta le dădu cadou un obiect neprețuit de măsurare a timpului numit Aeternum. Obiectul era făurit din aur și avea douăsprezece pietre prețioase: nouă pentru fiecare planetă, una pentru Soare, alta pentru lună, iar deasupra era cea de-a douăsprezecea, o nestemată de o frumusețe nemaîntâlnită. Împărații au decis să împartă acest obiect, un regat având grijă de el trei ani, iar următorii trei, celălalt.

După nouă ani, când prea frumosul cadou trebuia dus în Regatul Soarelui, acesta nu a mai ajuns. Tare rău s-a mâniat Galben-Împărat și, orbit de durerea pe care i-a adus-o trădarea prietenului său, a atacat Regatul Lunii. Albastru-Împărat,

neștiind de motivul supărării regatului vecin, a crezut că împăratul lor vrea să păstreze darul doar pentru el. Și așa s-a pornit un război sângeros.

După șapte ani, cei doi copii au ajuns la vârsta maturității, preluând tronul de la tații lor, care erau prea bătrâni pentru a continua un război. Nadir, încă de mic, se îndoia de trădarea regatului vecin, mai ales cunoscându-l pe Albastru-Împărat ca fiind un conducător, dar, mai ales, un om care punea nevoile regatului și menținerea păcii mai presus de orice. Desigur, la vârsta aceea era prea mic ca să fie luat în serios, iar loialitatea oamenilor pentru un rege care le punea fericirea și confortul mai presus de orice a fost destul de puternică cât să pornească și să mențină acest război.

-Arcturus, te rog, trimite solii cu această scrisoare la Zenitha, consider că este timpul pentru niște discuții de pace! spuse hotărât, dar calm, noul rege sfetnicului său.

-Mă tem să vă dezamăgesc, Majestatea Voastră, dar nu mai poți traversa către Palatul Lunii în viață, de la începutul războiului. Au încercat soli din regatul nostru, dar am auzit multe zvonuri despre soli ai regatului vecin.

-Situția a ajuns prea departe. Trebuie să opresc această vărsare de sânge sau măcar să încerc. Adu-mi o hartă, te rog! Și cheamă-l de urgență pe generalul Antares!

Astfel, a fost pus la punct un plan prin care Nadir avea să ajungă la vechea lui prietenă, la un palat care i-a fost odată a doua casă. Tânărului împărat i-a fost pusă la îndoială călătoria de către general, de către tatăl său și ar fi fost de către tot regatul dacă ar fi aflat. Un singur om stătea tăcut la masa, Arcturus.

-Tu nu te opui călătoriei mele? spuse cu o voce obosită, urmată de un oftat. S-a apărât singur, fără pic de ajutor timp de trei ore, iar vocea lui era mai stinsă ca niciodată.

-Îmi cer iertare că nu am putut să vă ajut în acea sală, am fost chemat pentru a rezolva problema urgentă legată de recoltele din anul acesta. Cât despre călătoria Majestății Voastre, nu am nimic de spus, în afară de a vă oferi susținerea mea completă. Aveați șase luni când am venit la curtea palatului, dar eu m-am născut și am trăit până atunci în regatul vecin. Datorită relației de prietenie dintre cei doi împărați am reușit să vin aici, pentru a mă căsători cu prima și singura mea iubire, răposata mea soție pe care a cunoscut-o și Măria Voastră. Știu că Albastru-Împărat nu l-ar fi înșelat vreodată pe prietenul său. Aveți toată recunoștința mea pentru dorința de a opri acest război.

Cu o nouă speranță în suflet și cu paloșul inscripționat cu blazonul familiei, Nadir plecă la drum. „Pentru mama, pentru tata și pentru poporul meu”, își spuse el și încălecă pe cal. În inima lui știa că mai e un motiv: „Și pentru Zenitha, cea onestă pe care nu o voi uita niciodată”.

Trecu pe lângă câmpuri de luptă, prin păduri și râuri agitate care nu semănau deloc cu locul în care a crescut. Vărsă lacrimi pentru toată moartea văzută, dar se îmbărbătă de fiecare dată pentru a-și duce călătoria la sfârșit. Ce văzu nu era o piedică, ci o amintire a scopului său.

După șapte zile și șapte nopți de călătorie neîntreruptă, observă o casă în mijlocul pustietății. Separată de orice sat și de toți oamenii, acesta se gândi că este părăsită. Dar aspectul micuței colibe era unul îngrijit, frumos, chiar prin

simplitatea sa. Așa că acesta decise să se abată de la drumul său pentru a vedea dacă are cineva nevoie de ajutor. Descălecă, bătu la ușă și o bătrânică apăru în prag.

-Sărut mâna! Sunt pri-împăratul Nadir! se corectă el. M-am abătut de la drum pentru a vă întreba dacă aveți nevoie de ajutor.

-Bună, tinere rege! Te rog, poștește înăuntru! Am și eu această umilă colibă și mă îngrijesc zilnic de cele tebuincioase. Nu am multe să-ți ofer, din păcate!

-Nici nu este nevoie! O să vă aduc în dar pentru bunătatea dumneavoastră din merindele mele aduse de la palat pentru călătoria mea.

-Dar nu este nevoie, mai ai mult drum în fața ta.

Nadir insistă și până la urmă bătrâna acceptă, bucurându-se de compania tânărului. O ajută, de asemenea, la treburile casei și îi repară o gaură apărută în acoperiș din cauza unei furtuni.

-Îți mulțumesc pentru ajutorul tău, iar, pentru că ai dat dovadă de un suflet curat, o să te ajut în călătoria ta. Mă numesc Sfânta Vineri, iar această cheie pe care ți-o ofer în dar te sfătuiesc să o păstrezi. Vei ști să o folosești când va veni momentul. Drum bun, tinere împărat! Să îți păstrezi sufletul curat!

Flăcăul mulțumi, puse cheia de aur în buzunar, își luă la revedere de la Sfânta Vineri și plecă la drum.

Merse ce merse până când văzu ceva ce nu-i venea să creadă. Credea că-l înșală ochii, dar putea să mai trăiască zece vieți că ar fi recunoscut de fiecare dată acei ochi senini și acea voce suavă. Se apropie de fata care fredona un cântec ce suna atât de cunoscut sufletului său în timp ce calul ei se adăpa de la un izvor.

-Zenitha? întrebă el sfios. Nici nu apucă să termine întrebarea că se trezi aruncat de pe cal și cu o sabie la gâtul său. Când ochii li s-au întâlnit, aceasta lăsă sabia să se îndepărteze de el, fața ei umplându-se de uimire.

-Nu... nu pot să cred! Nadir? Chiar tu să fii? Mă înșală ochii, desigur! Ce ar putea face Nadir, noul împărat, pe aceste meleaguri?

-Te căutam pe tine, împărăteasă, spune el, rostindu-i titlul cu un zâmbet.

S-a chinuit mult să nu-i scrie pentru a o felicita și a-i spune cât de fericit e că a ajuns o persoană atât de potrivită la conducerea regatului.

-Tu ce faci aici? Nu știi cât de periculos e?

-Acesta este motivul pentru care am venit. Să fac să nu mai existe pericol pentru oamenii noștri.

Cei doi se bucurau din plin de această revedere și de scopul lor comun. Nadir îi povesti de drumul lui și de Sfânta Vineri, iar Zenitha îi spuse povestea ei.

-Am fost acolo când tatăl meu a trimis cadoul și m-am gândit că regatul vostru nu ar fi vrut să fure pe nedrept simbolul prieteniei dintre regatele noastre. Așa am ajuns la concluzia că problema a fost undeva pe drum. Până am urcat pe tronul tatălui meu, am vorbit cu mulți supuși pentru a afla ce ar fi putut să se întâmple. Am ascultat povești și legende, iar acum sunt în căutarea Turnului de Foc al Zmeului Draco. Se spune că gelozia acestuia pe cadoul neprețuit l-a determinat să iasă din temnița sa și să fure Aeternumul. Când am ajuns pe tron, am rezolvat problemele urgente, l-am lăsat pe sfetnicul meu, Vega, la conducere

împărăției și am plecat spre turn. Nu știu ce mă așteaptă, dar, doar recuperând Aeternumul, putem încheia acest război.

Cei doi au mai călătorit încă trei zile și trei nopți în care au povestit întâmplările din timpul petrecut departe unul de celălalt. În inimile celor doi s-au ivit noi sentimente, mai profunde decât prietenia lor inocentă de copii.

Când au ajuns, au fost întâmpinați de Draco, cu care s-au luptat împreună un timp îndelungat.

-Ia cheia asta și deschide turnul! Recuperează Aeternumul! Mă voi lupta eu cu Zmeul!

Zenitha avu încredere în el și începu să urce miile de trepte ale turnului. După trei zile și trei nopți în care Nadir s-a apărat de buzduganul lui Draco, s-a ferit de flăcările sale și și-a înfruntat dușmanul fără frică, acesta a reușit să-i taie capul. La scurt timp, fata a ieșit din turn cu obiectul neprețuit, s-a îngrijit de rănille tânărului și astfel au plecat să încheie războiul.

Văzându-i împreună venind înspre câmpul de luptă cu legendarul Aeternum, oamenii au ascultat povestea celor doi și au pus capăt vărsării de sânge. La scurt timp, tații celor doi și-au cerut iertare unul de la celălalt și au devenit mai apropiați ca niciodată.

Dar bucuria cea mai mare a regatelor a fost atunci când cei doi tineri și-au anunțat nunta. Asemenea petrecere cum a fost la nunta acestora nu s-a mai văzut până atunci și nu se va mai vedea vreodată. Oamenii au sărbătorit atât cununia lor, cât și oprirea unui război sângeros și a unirii celor două regate. Noul regat a primit numele obiectului care a pornit și a încheiat totul - Aeternum.

Cei doi se completau perfect, ca soarele și luna, ziua și noaptea și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, veghind peste cei trei copii ai lor și peste regatul lor etern care se spune că este prosper chiar și în zilele noastre.

Și am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa...

Pagină de jurnal

Făină Iulia-Andra
Școala Gimnazială Țuglui
Prof. Dascălu Irina-Liliana

10 mai 2026

Dragă jurnalule,

Astăzi simt nevoia să-ți scriu, deoarece zilele acestea nu au fost unele obișnuite.

După cum bine știi, locuiesc la palat. Cu toate că pot să am ce vreau, mă simt singură. Părinții mei sunt mereu ocupați. Ne vedem doar la prânz sau cină și întâlniri importante. Aș vrea să ne vedem mai des! Mi se pare că timpul trece foarte repede și mi-aș dori să-l încetinesc cumva. Simt că îmi fură totul! De la distracție și joacă până la persoane dragi.

Singura persoană cu care îmi petrec timpul acasă este bunica. Am învățat foarte multe de la ea! Pot spune că este o parte din copilăria mea. Țin minte și

acum că la începutul primului meu an de școală nu mă obișnuisem cu noii mei colegi. Toți mă evitau și se comportau ciudat cu mine. Bunica, fără să îi spun ceva, și-a dat seama de situație. Nu ai idee cât a însemnat pentru mine acea îmbrățișare din partea ei atunci când toți mă ocoleau.

De câteva zile bunica se simțea rău. Nu voiam să o pierd, este singura care mă face fericită cu adevărat. Într-una din seri am stat lângă ea până a adormit. Când eram mai mică, obișnuia să-mi spună povești înainte de culcare, iar acum eu sunt cea care îi spune ei. Cred că este cel mai dureros lucru să vezi cum mâinile care te-au crescut încep să devină din ce în ce mai slăbite. Înainte de a mă duce în camera mea, m-am îndreptat către geam pentru a-l închide. Pe pervaz era un fluture a cărui culoare era de un alb imaculat. Era de-a dreptul uluitor! Avea detalii aurii pe marginile aripilor ce străluceau discret. Am avut o stare foarte ciudată când l-am privit. Mă simțeam amețită, iar obiectele din jurul meu se estompau încetul cu încetul.

Dimineața următoare bunica a venit să mă trezească. A spus că vrea să îmi arate un loc special în grădină. Că tot veni vorba. În fața palatului este o grădină imensă plină cu flori. Este o moștenire a familiei. Bunica mi-a spus că a fost plantată acum mulți ani. E frumoasă, îmi găsesc liniștea în ea. Chiar și acum când scriu, stau rezemată de trunchiul unui dintre copaci. Nu mă mai simt singură, parcă toate florile mă privesc și îmi zâmbesc.

Afară aerul era unul cald, semn că primăvara era pe sfârșite. Trandafirii își deschideau petalele ușor, una câte una, ca niște secrete spuse în șoaptă. Iarba era de un verde crud, ceea ce o făcea să foșnească sub picioarele noastre. Bunica mergea mai încet ca altădată. M-am prins de brațul ei și am simțit cât de fragilă devenise. Exact ca o ramură care înflorește prea devreme.

Ascunsă sub un arc de flori, aproape uitată, de parcă nimeni nu mai fusese acolo, era o poartă. Fluturile alb, pe care îl văzusem seara trecută, era cu noi, parcă mă urmărea. Era ceva ciudat cu el.

La început am crezut că este doar o altă parte a grădinii, dar totul în jur era diferit, parcă mai liniștit. Florile erau mult mai colorate și mai înflorite, ca și când primăvara nu mai voia să plece. Până și fluturile rămăsese nemișcat. Am pășit mai departe și am așteptat să aud vreun ciripit al unei păsări, dar nimic. Atunci am înțeles că în acel loc timpul nu mai trecea. Mă simțeam minunat, dragă jurnalule! Dorința mea devenise realitate.

În sufletul meu se așternuse o liniște deplină. Exact la liniștea de dinaintea unei furtuni ce urmează să se dezlănțuie. Soarele cobora încet. Am strâns mai tare mâna bunicii și fără să știu de ce, mi-a fost teamă că, dacă îi dau drumul, ceva din mine se va pierde pentru totdeauna.

Nu am știut cât a trecut sau dacă a trecut ceva timp, dar simțeam că ceva ciudat se întâmplă. Fluturile parcă îmi spuneau să-l urmăresc înapoi la palat. Nu voiam, dar nu am avut încotro.

Când am ajuns la palat, mama și tata ne așteptau. Păreau stresați, ceva îi măcina. Aparent timpul era încetinit și la palat. Asta numai din vina mea! Locul acela din grădină era fermecat. Fiecare dorință spusă din inimă se îndeplinea. Bunica nu îmi spusese acest lucru. Din fericire, părinții mei aveau o soluție.

Ne-am urcat în caleașcă și am mers către casa unui ceasornicar. Auzisem povești despre el. A construit și reparat de atâtea ori ceasul din centrul regatului, care era imens. Aceasta locuia la marginea pădurii, drept pentru care drumul a fost plin de șoaapte și umbre ce mă înspăimântau.

Acesta ne-a întâmpinat în casa lui, care era plină de ceasuri ruginite. Mi-a pus în mână un ceas alb cu detalii aurii exact ca fluturașul. Acest ceas puteam să jur că îl mai văzusem și într-un album de poze al familiei. Destul de ciudat! Dintr-o dată a început să rostească niște cuvinte pe care nu le-am înțeles. O dată cu rostirea acestora, simțeam aceeași stare pe care am avut-o când văzusem fluturile.

M-am trezit brusc din somn. Fusese un coșmar. Sau cel puțin așa credeam. Pentru o clipă am rămas nemișcată, apoi am alergat către camera bunicii. Nu mai era. Mama și tata au venit și m-au luat în brațe. Voiam să spun ceva, dar toate acele cuvinte se transformaseră într-un mod în gât. În schimb, lacrimile îmi curgeau șiroaie pe obraji. Acestea s-au oprit când am început să mă simt în siguranță, asta pentru că încă eram în brațele părinților mei. Pe pervaz se așezase fluturile alb, pe care îl văzusem de atâtea ori...

În acea clipă, totul a început să capete sens în mintea mea. Bunica voia să îmi arate realitatea. Știa cât de mult iubesc grădina, așa că s-a folosit de ea să-mi demonstreze că timpul nu poate fi oprit sau încetinit fără vreun preț. El doare uneori pentru că ne obligă să lăsăm în urmă lucruri dragi și să acceptăm schimbarea. Ne sperie, ne grăbește, și ne face să credem că pierdem mai mult decât câștigăm. Fără timp, bucuriile nu ar avea început, iar dorul nu ar avea sens. Ne rănește uneori, dar tot el ne învață să prețuim fiecare clipă.

De cele mai multe ori trăim fie în trecut, fie în viitor. Ne gândim la ce am fi putut face, sau la ce vom face, dar totul se întâmplă acum. Amânăm gesturi, cuvinte și recunoștință crezând că mai e timp. Mereu mai e o zi, mereu mai e o clipă, dar uneori nu mai e.

E ciudat cum realizăm valoarea unui om după ce nu-l mai avem! Atunci când liniștea devine mai apăsătoare decât orice ceartă, când absența de așează acolo unde era voce, ceea ce consideram obișnuit devine neînlocuit.

Cât despre relația mea cu părinții, a început să devină din ce în ce mai bună. Petrecem mai mult timp împreună și asta mă face nespus de fericită. Se pare că nu sunt singura care a învățat din pierderea bunicii.

Poate te întrebi ce s-a întâmplat cu acel fluture. Ei bine, acesta apare ori de câte ori mă gândesc la bunica, adică mai mereu. Servește ca o amintire a „furtunii” pe care am înfruntat-o. Datorită lui am învățat să prețuiesc fiecare clipă.

Acum înțeleg de ce e așa de ascuns locul acela din grădină. Chiar nu mai fusese nimeni acolo de ani buni. Am găsit un jurnal de-al bunicii. Nu fusesem singura care își pusese o dorință și aproape că era să distrugă lumea.

Dragă jurnalule, îți încredințez aceste gânduri ca pe o promisiune, că voi învăța, pe zi ce trece, să văd partea bună a lucrurilor, indiferent cât de grea va fi „furtuna”!

Voinicul Voinea

Vlăsceanu Alisa Natalia
Școala Gimnazială „George Topîrceanu” Mioveni
Prof. Victorița Ciorobea

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar mai povesti. Era odată un împărat pe care îl chema Bucur, iar el domnea în liniște și pace cu soția lui. Aceștia aveau o fată, dar era atât frumoasă, că la soare te puteai uita, însă la dânsa, ba.

Prințesa Elena, căci așa o chema, nu era ca toate celelalte fete. De la naștere, oamenii au văzut că fata avea o frumusețe aparte. Și apoi, cu timpul, de ce creștea, d-aia fata se făcea mai frumoasă, mai cuminte, mai deșteaptă și mai luminoasă. Iar împăratul nu-și mai încăpea în piele de mândru ce era. El își iubea fata ca pe lumina ochilor și de aceea, când aceasta a împlinit optsprezece ani, tatăl a dat poruncă să i se construiască un castel cum nu s-a mai văzut până atunci.

Așa că a dat sfoară-n țară și răvașe prin orașe să aducă cei mai buni muncitori care să lucreze la castelul ei. Și astfel s-a adunat mulțime mare de oameni dornică să pună umărul la construirea castelului frumoasei prințese.

Nu trecu mult și lucrul începu. Însă, ceva straniu se întâmplă. Oricât de mulți oameni lucrau, castelul nu se înălța deloc, pentru că tot ce lucrau ziua, noaptea se surpa.

La început împăratul s-a supărat, crezând că oamenii nu își dau silința să facă o treabă bună. Și atunci i-a amenințat. Dar, văzând că nici așa castelul nu rămâne în picioare, dădu de știre ca acela care va reuși să-l termine, va lua de soție pe Prințesa Elena și va primi și jumătate din împărăție.

Mulți tineri își încercară norocul, dar niciunul nu izbuti să ducă la bun sfârșit această muncă. Și tare mâhnit mai era împăratul.

Într-o zi veni la curte un tânăr, simplu la vorbă, dar respectuos și isteț, pe nume Voinea, care le spuse că vrea și el să-și încerce norocul. La început, împăratul nu prea avu încredere, dar, neavând ce să facă, a trebuit să-l lase.

În prima noapte când a ajuns la curtea împăratului, băiatul visă că pentru a putea construi castelul, el trebuie să ajungă la Muntele Speranței și să ia de acolo Pasărea de Foc. Doar cu o singură lacrimă a păsării, putea termina castelul.

Așadar, a doua zi de dimineață veni la împărat și-i zise:

- Împărate-Luminate, un vis ciudat avut-am noaptea! O voce din cer mi-a spus că dacă voi vrea să termin castelul, trebuie degrabă să merg la Muntele Speranței și să iau o lacrimă din ochii Păsării de Foc. Doar așa voi putea izbândi.

La auzul unui astfel de vis, împăratul căzu pe gânduri și după câteva momente de gândire îi spuse:

- Apoi, dacă-i așa cum spui tu, voinicule, atunci nu mai pierde vremea și cată-ți de drum! Eu îți voi da calul meu și armele mele ca să-ți fie de ajutor.

- Mulțumesc, Măria Ta! Rămâi sănătos!

Voinicul Voinea se pregăti de drum, își luă calul și armele, iar împărăteasă dete poruncă să i se pregătească merinde pentru drum. Și voinicul plecă în uralele tuturor.

Merse el o bucată de drum, până obosi și se opri la umbra unui copac. Lăsă calul să pască în voie și el dete să umble în traista cu merinde. Când, deodată auzi un plâns. Era o biată rândunică ce se văicarea de durere:

- Ce-ai pățit, drăguță rândunică? o întrebă voinicul.

- Vai de sufletul și de zilele mele, băiete! Mi-am prins aripa într-un lăstun și acum nu mai pot zbura. Și nu mă mai pot duce după mâncare pentru puișorii mei.

- Lasă-mă să te ajut, spuse Voinea. Și își rupse o bucată din cămașa sa, luă un bețișor și lega aripa păsării. Când termină treaba, rândunica îi zise:

- Mulțumesc, voinicule! Să-ți răsplătească Dumnezeu pentru binele pe care mi l-ai făcut! Și uite aici o pană din aripa mea. Când vei gândi la mine, eu voi fi la tine!

Voinicul Voinea mulțumi rândunicii, luă pana, și-o înfipse la pălărie și plecă mai departe.

Merse el ce merse și deodată ajunse la o răscruce de drumuri. Acolo văzu un cățel pricăjit așteptând nerăbdător să treacă vreun călător să-i arunce și lui o bucată de pâine, căci tare flămând mai era.

Cum îl văzu, băiatul scoase din traista sa cu merinde o bucată de pâine și-i dete:

- Ia, măi cuțulică, și te hrănește! Văd că ești slăbit rău!

- Mulțumesc, voinicule! îi răspunse cățelul. Să-ți rasplătească Dumnezeu după mărinimia ta! Uite ia dintele ăsta de la mine, iar când ți-o fi greu să te gândești la mine. Eu o să te ajut.

Băiatul luă dintele, mulțumi și își căță de drum. De data asta merse cale lungă fără să se mai oprească. După ce termină toate merindele, se opri pe malul unui râu să se mai răcorească.

Acolo dete peste un pește care se zbătea pe uscat încercând să ajungă din nou în apă. Văzându-l cum se chinuie, Voinea luă peștele și-i dete drumul în râu. Atunci peștele îi zise:

- Mulțumesc, flăcăule! Mi-ai salvat viața! Și drept răsplată, ia de la mine solzișorul acesta, iar când te vei gândi la mine, eu voi fi la tine!

Voinea luă solzul și își văzu de drum. După trei zile și trei nopți ajunse la Muntele Speraței. Nici nu ajunse bine, că n-a mai stat pe gânduri și a dat să-l urce. Numai că o foame cumplită îi măcina stomacul. Atunci își aduse aminte de vorbele câinelui. Aruncă de trei ori dintele primit și în fața lui apărură o masă mare, plină cu bunătăți. Se puse la masă și se ospătă pe săturate. Ba, îi dete și calului să mănânce, fiindcă și el era sleit de puteri.

După un așa ospăț, Voinea încălecă din nou pe calul lui și porni către vârful muntelui. Pe la jumătatea drumului îi apărură în față niște stânci mari și abrupte pe care n-ar fi putut niciodată să le treacă. Atunci își aminti de pana dată de rândunică. Suflă în ea și calul prinse aripi.

Și așa, în zbor, ajunse până în vârful muntelui. Cum ajunse aici, Zmeul simți miros de om.

- Cine îndrăznește să-mi strice liniștea? răcni zmeul.

- Eu sunt, Zmeule spurcat! Voinea Voinicul! Am venit să iau Pasărea de Foc!

- Asta doar dacă vei reuși să mă învingi! spuse cu ciudă zmeul.
- Atunci, haidem în luptă dreaptă să ne luptăm! zise voinicul.

Și lupta începu. Se loviră cu săbiile, se luară la trântă, se deteră peste cap, dar niciunul nu se lăsa. Când le slăbiră puterile, băiatul își aminti de solzul de pește și îndată îi apărură o carafă cu apă vie din care bău cu sete. Și dintr-o dată puterile îi reveniră. Atunci îl luă pe zmeu de subțiori și dete cu el de pământ așa de tare, că rămase acolo lipit.

Atunci Voinea fugi pe stânca cea mai înaltă și găsi Pasărea de Foc ascunsă într-o peșteră. O luă și porni cu ea spre castelul împăratului. Drumul de întoarcere i se păru mai scurt de data aceasta.

După ce călători peste mări și țări, ajunse la locul unde urma să fie contruit castelul pentru Prințesa Elena. Tot poporul îl aștepta acolo cu sufletul la gură.

Când fata îl văzu cu Pasărea de Foc în brațe, se bucură așa de tare, că îi sări în față și-l îmbrățișă.

Atunci Pasărea de Foc fu atât de impresionată de iubirea lor, încât o boabă de lacrimă i se prelinse din ochi. Și dintr-o dată, în locul unde i-a căzut lacrima, se făcu un castel mare și frumos, cum nu s-a mai văzut. Întreaga suflare rămase uimită de minunea aceasta.

Și pentru că totul se întâmplase așa cum și-a dorit, împăratul îi dete lui Voinea mâna fiicei sale și jumătate din împărăție. Și făcură o nuntă mare care a ținut trei zile și trei nopți. Tot poporul a fost invitat la ospăț și la veselie.

Iar eu încălecai pe-o șarpe și v-am spus povestea așa.

Filele armoniei

Condeescu Delia-Gabriela

Scoala Gimnazială Țuglui

Prof. Prohasca Andreea Varvara

A fost odată ca niciodată, pe când Soarele și Luna abia fuseseră “azvârlite” pe cer, pe când păsările glas omenesc aveau, pe când plopul făcea mere și gutuiul rodea prune, că de n-ar fi, nu s-ar povesti...

A fost odată... o fată. Era o fată specială, nu ca cele de care era înconjurată, căci, datorită puterii sale nepământene fusese recunoscută; acea putere de a dărui armonie. Prezența sa putea opri cel mai crunt și mai aprig război.

Avea părul argintiu, făurit din razele Lunii, din nopțile senine. Ochii ei erau albaștrii precum apa unui râu, ce cobora domol către poalele muntelui și buzele îi erau trandafirii, precum petalele unei roze. Putea fi recunoscută după semnul pe care îl „purta” mândră în frunte.

Părinții săi, fiind de vișă nobilă, au numit-o... Rozelina, prințesa Rozelina.

Ei bine, de o bună bucată de vreme, tărâmul în care locuia Rozelina și familia ei, Tărâmul Rozelor, se afla într-un crunt război cu Tărâmul Narciselor. Motivul era necunoscut, însă se credea că totul era cauzat de flori. Dacă pe unul dintre tărâmurile se aflau atât roze cât și narcise, însemna că natura dorea ca ei să se lupte.

În ultimul timp, nimic nu mai mergea așa cum trebuie: păsările nu mai cântau, florile nu îi mai zâmbeau cerului și zilele deveneau din ce în ce mai întunecate. Mai mult decât atât, fratele Rozelinei dispăruse. Toți erau distruși, mai ales Rozelina. Orion, căci așa îi era numele, îi fusese mai mult decât un frate; îi fusese un prieten...

Într-o bună zi, în timp ce Rozelina se afla în bibliotecă, un vizitator neobișnuit și-a făcut apariția pe câmpul de luptă; cineva ce avea să îi readucă puterea și zâmbetul pe buze.

Rozelina, în bibliotecă, privea cerul neobișnuit de limpede printr-o fereastră. „Ce zi frumoasă este astăzi” gândi fata „ar trebui să mă bucur de ea”. Copila ieși din bibliotecă, coborî scările în spirală și deschise ușa masivă din lemn de cireș, ieșind în grădina castelului. Mireasma florilor de tei o învăluia, invitând-o parcă să culegă niște flori. Florile îi zâmbeau soarelui și iarba moale îi mângâia fetei tăpile. Sunetul săbiilor și vacarmul o readuc pe Rozelina cu picioarele pe pământ. „Războiul încă nu s-a terminat” gândi ea. Când tocmai se pregătea să se întoarcă în palat, ceva i-a atras atenția: un cal alb, în mijlocul câmpului de luptă. Rozelina era vădit uimită; caii soldaților erau negri, nu albi sidefii precum acesta. Calul o fixa cu privirea îndemnând-o să iasă din scutul protectiv al castelului. Copila deschise lacătul porților și călcă vegetația bătătorită, ajungând lângă cal. Privirea lui parcă îi spunea „încalecă-mă”. Rozelina încalcă pe cal; blana sa era foarte moale. Acesta parcă o învăluia într-o mantie protectoare și începu să mergă ușor de-a lungul gardului. Mișcările line o calmau pe Rozelina, aceasta închizând ochii și lăsându-se pradă somnului...

Atunci când se trezi, copila se afla într-o peșteră întunecată. Ceva o împinse de pe cal și acesta o luă la goană către ieșirea din peșteră. Rozelina se lipi de peretele rece al peșterii dinspre care se auzea un zumzet ușor. Începu să pipăie pereții, simțind niște albine ce formau litere: R, Â,U,L... . După ce termină de pipăit literele, fata reuși să descifreze următoarea frază: „Răul va fi învins doar de tine”. Copila începu să alerge către ieșirea peșterii. Simțea cum trecea pe lângă stalacmitele și stalactitele din peșteră, în timp ce o rază de Soare pătrundea sfioasă în întuneric. Rozelina nu se opri din alergat decât atunci când în fața ei se întindea o câmpie vastă, cu un peisaj ce îi tăia respirația. Crestele semețe ale munților din îndepărtare mângâiau cerul strălucitor .

Deodată, în fața ei, apăru calul alb și o femeie înaltă, îmbrăcată în veșminte de aur și mătase. Părul îi era negru precum abanosul și ochii îi erau întunecați, de culoarea melasei. Femeia o privi blând:

- Bine ai venit, draga mea, Rozelina! grăi aceasta. Numele meu este Împărăteasa Soare. Te afli acum pe Tărâmul Speranței, un loc al armoniei și al păcii!

- De unde știi cum mă cheamă? întrebă, cu glasul spart, Rozelina.

- Știi cum te cheamă deoarece am fost ursitoare la botezul tău, îi răspunse Împărăteasa Soare. L-am trimis pe calul meu, Orion, să te aducă căci știm de războiul dintre cele două țărâmur.

Rozelina simți un ghimpe în inimă. Îi era atât de dor de fratele ei...

- Acum, să nu mai lungim vorba, rosti veselă femeia. Te afli aici deoarece tu ești singura care poate opri lupta și trebuie să aflii de ce nu îți poți folosi puterea.

Motivul este scris în Cartea Speranței, care ,însă este un scris întortocheat, de neînțeles pentru toți. Pentru a-l putea descifra, trebuie să desăvârșești trei probe în urma cărora vei obține câte un ingredient. La final, dacă treci toate probele, trebuie să prepari un elixir pe care îl vei bea. Ai înțeles instrucțiunile?

Rozelina aprobă din cap. Nu era sigură că va reuși.

- Vom începe chiar acum, o anunță împărăteasa. La prima probă, va trebui să găsești o buburuză aurie.

Rozelina se uită în împrejurimi, în căutarea unei străluciri auriu. Și începu să caute în tufișuri, în cuiburi de păsări, chiar și în interiorul unor flori ciudate. Timp de un ceas căută, însă nu izbuti să găsească vreo insectă aurie. Buburuze roșii găsisese, ceea ce o intrigă ușor: „ Poate că nu trebuie să găsească o buburuză aurie, ci să dezvălui culoarea unei buburuze“ gândi ea. Își întoarse privirea către Împărăteasa Soare, în ochii căreia se zărea o licărire aurie. Copila luă o buburuză și o apropiă de ochiul femeii, din care o lacrimă uriașă căzu peste micuța insectă. Încet, dar sigur, culoarea acesteia se preschimbă din roșu în auriu.

- Felicitări, Rozelina! spuse femeia zâmbind. Ai reușit să duci la capăt o probă ce pune în lumină gândirea creativă. Îți voi da acum un săculeț în care să îți pui ingredientele.

Rozelina așează ușor insecta diafană pe fundul săculețului.

- la cea de- a doua probă, va trebui să te cațeri pe un vrej de fasole, grăi femeia. La capătul acestuia va trebui să te lupți cu cineva.

Inima Rozelinei se strânse...de teamă. Totuși nu lăsa ca Împărăteasa Soare să observe. Copila își făcu mâna streășină la ochi și se uită în zare: o linie obscură se întindea de la pământ la cer. Când tocmai se pregătea să plece către vrej, femeia pocni din degete și copila se văzu lângă vrej. Nu mai pierdu vremea și începu să urce. Și urcă, și urcă...

După ceva timp, lipsită de vlagă, Rozelina ajunsese la capătul vrejului și se așează pe un petec de iarbă din apropiere, respirând adânc. Se uită în jur și observă, așezat lângă o masă pe care se afla un ou de argint, un uriaș. La vederea Rozelinei, acesta se ridică și o zbughii spre ea cu un buzduhan într-una dintre mâinile sale uriașe. Rozelina se sperie. „Cu ce avea să se lupte?“ se întrebă. Se uită în împrejurimi în căutarea unui topor, a unei săbii, orice. Zărind o lingură mare de lemn într-un colț, se ridică și o luă la fugă într-acolo. Apucă lingura și se feri perspicace de loviturile atroce ale uriașului. Și se luptară, se luptară, din zori până în seară...

Într-un final, Rozelina ieși învingătoare. Acum, uriașul zăcea pe pământul arid, cu buzduhanul într-o mână. Copila se apropiă de masă și luă oul; era destul de ușor, având un luciu aparte. Îl băgă într-unul dintre buzunarele rochiei și începu să coboare vrejul mult mai repede. Când îl termină de coborât, ajunsese lângă Împărăteasa Soare. Părea tristă. Luă oul argintiu și îl băgă în săculeț.

- Acum, draga mea Rozelina, trebuie să iei un element comun dintre calul meu, Orion și fratele tău, grăi ursitoarea. Ceva de la calul meu.

Rozelina aprobă lin din cap. Înțelese ce are de făcut.

Calul se apropiă de ea privind-o blând. Rozelina puse mâna pe el și îl mângâie: avea blana moale și fină. Copila începu să îl studieze. Orion, fratele său, avea ochii verzi, nu căprui precum cei ai calului. Coama, însă, era similară cu părul

baiatului. Deși era roșcat, Orion avea părul mătăsos, aidoma coamei stufoase. Fata luă un fir de păr de la cal și i-l dadu Împărătesei Soare.

- Acestea este elementul comun, spuse copila hotărâtă.

Femeia, zâmbind, luă firul de păr și îl puse ușor în săculeț.

- Felicitări, Rozelina! îi spuse împărăteasa. Ai reușit să duci la bun sfârșit toate cele trei probe. Acum, va trebui să prepari elixirul.

Spunând acestea, femeia îi dădu un vas pământiu, oval. Rozelina puse oul de argint, buburuza aurie și firul de păr. Împărăteasa Soare își scoase, dintr-un buzunar numai de ea știut, un mic recipient de sticlă în care se afla un lichid transparent. Îl turnă peste cele trei ingrediente, în locul lor formându-se un lichid trandafiriu de culoarea rozelor.

- Ce ați tunat peste cele trei ingrediente? a întrebat curioasă Rozelina.

- Am turnat lacrimi de bufniță, i-a răspuns duios femeia. Acum, bea-l.

Rozelina ridică vasul, îl duse la gură și bău din el, simțind un gust fantastic de zmeură.

- Uite cartea, îi spuse împărăteasa, înmânându-i o carte cât toate zilele, cu coperte stagojii pe care erau încrustate diferite modele.

Copila deschise cartea și începu să citească. După o vreme, ridică privirea dintre filele cărții și spuse:

- Pentru a-mi recăpăta puterea, trebuie să îmi revăd fratele, spuse tristă fata.

De îndată, calul alb se preschimbă în Orion. Rozelina, cuprinsă de bucurie, cu lacrimi în ochi, își îmbrățișă fratele simțindu-i parfumul familiar. Nu-i păsa motivul pentru care dispăruse; pentru ea prezența sa era cea mai importantă.

- Să mergem să oprim lupta! a strigat, deja victorios, Orion.

Cei doi frați au luat-o la goană prin păduri, prin câmpii și prin peșteră, ajungând pe câmpul de luptă. Vacarmul nu încetase, cum nu încetase nici sunetul săbiilor.

Entuziasmată, Rozelina a luat-o la fugă către cel mai apropiat soldat, însă s-a împiedicat de o piatră. S-a ridicat iute și s-a uitat la o sticluță mică, făcută țândări și la elixirul rozaliu varsat pe pământul cuprins de arșită. Se pare că împărăteasa își strecurase sticluța cu elixir într-unul dintre buzunare. Dintr-o dată, o rafală puternică de vânt s-a pornit, luând cu ea ultimele picături din poțiune.

Vântul purta strălucirea lichidului cu o viteză nemaipomenită până când, dintr-odată, vântul s-a oprit și mantaua trandafirie i-a învăluit pe soldați. Aceștia s-au oprit din luptă, privindu-se uimiți.

- Dar de ce ne luptăm? s-a auzit, din depărtare, vocea aspră a tatălui Rozelinei. Doar pentru niște flori?

Oștenii au râs și s-au îmbrățișat frățește. Au stabilit că în fiecare regat ar trebui să existe frumusețea, atât a rozelor, cât și a narciselor.

Fiecare oaste s-a adunat și a pornit către palatul regelui său.

La palat, toți curtenii și sătenii s-au adunat și au sărbătorit întoarcerea lui Orion și reușita Rozelinei, fără de care pacea nu ar fi fost găsită.

Ș-am încălecat pe-o broască, și v-am spus povestea noastră.

Lucian și buzduganul fermecat

Vîrgolici Andreea-Denisa

Colegiul Național „Costache Negri” Galați

Prof. Ciobanu Cristina

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar povesti, un împărat vestit în lumea-ntreagă, pe nume Împăratul-Galben. Era iubit de întreg poporul său, căci împăratul nostru era foarte bun la suflet. Întotdeauna veneau oamenii cu probleme în fața sa, iar el le auzea mereu ofurile și făcea, de fiecare dată, tot posibilul să-i ajute pe fiecare în parte. Și alți împărați îl iubeau pe al nostru, căci, așa cum își ajuta poporul, îi ajuta și pe alții la necaz.

Pe cât de bun la suflet era Împăratul-Galben, pe-atât era de necăjit, căci el avea o fiică frumoasă foc, dar pe care trebuia să o mărite. Avea chipul alb ca laptele, buzele roșii ca mura, iar părul îi era lung și auriu, aranjat cu niște bucle perfecte care îi atârnavă pe umeri. Pe cât de frumoasă era fata, pe-atât de pretențioasă era atunci când venea vreun voinic sau vreun fiu de împărat să-i ceară mîna. În zadar încerca tatăl ei să îi aducă cei mai chipeși pretendenți, căci ea strîmba din nas fiecăruia dintre ei.

- Spune-mi, fata mea, ce trebuie să fac ca să te măriți cu unul dintre voinicii aceștia? o întrebă tată-său într-o zi, cu disperare.

- Tu, tată, nu trebuie să faci nimic. Ci aceia care îmi vor mîna trebuie să dovedească că sunt vrednici de ea și de împărăția ta.

Fără a mai sta pe gânduri, Împăratul-Galben dădu sfoară-n țară că, de-acum încolo, cei ce vor vrea o șansă la mîna fetei sale, vor trebui să treacă întâi de el și de porunca sa, dovedind, astfel, că sunt vrednici de aceasta, iar de vor da greși, vor fi spintecați în două, chiar de sabia împăratului. Auzind cuvîntul Împăratului-Galben, mulți voinici s-au arătat la curtea sa, considerându-se vrednici, însă niciunul dintre ei nu reuși să-l mulțumească și sfîrșiră spintecați în două de sabia sa.

Vestea trecu și pe la urechile Verde-Împărat, care avea trei fii. Îmediat ce auzi cuvîntul Împăratului-Galben, cesta îi chemă pe toți trei în fața sa și le spuse:

- Împăratul-Galben caută soț pentru fiica sa. Aud că tineri din toate colțurile lumii se arată la curtea sa ca să încerce să primească mîna fetei, dar până acum, nimeni nu a trecut de porunca tatălui său. Vreau să mergeți și voi, că e păcat să irosim un așa prilej de înșurătoare.

Cei doi fii mai mari se pregătiră temeinic. Îmbrăcară straiete de sărbătoare, încălțară cei mai ochioși pantofi și luară cei mai mari și mai mândri cai din grajdurile palatului, de parcă se pregăteau de nuntă. Pe când, cel mai mic, Lucian, își luă niște straiete obișnuite, o pereche de pantofi și își alege din grajdurile lui tată-său o iapă albă, puțin mai bătrînoară. Cei trei meraseră să își ia rămas bun de la Verde-Împărat și, apoi, porniră la drum.

Și merse ră ei ce merse ră, vreo trei zile și trei nopți, fără oprire. Dintr-o dată zise unul dintre frații mai mari:

- Haideți, să mai luăm și noi o pauză, că prea am mers, așa, într-una! Iaca, eu am obosit!

- Dar trebuie să ajungem la curtea Împăratului-Galben de grabă! îi răspunse Lucian.

- Taci tu din gură! Și eu sunt istovit! Gata, aici vom înnopta, iar mâine când ne-om trezi, om continua drumul.

Mai îmbucară ceva, mai băură câte un pahar de vin, iar apoi, frații cei mari îl pândiră pe Lucian și așteptară ca el să adoarmă și începură să vorbească.

- Nu știu ce o fi de făcut cu ăsta, dar trebuie să scăpăm de el numai decât! zise unul dintre ei, mândios.

- Vedem noi mâine ce-om născoci, căci acesta nu trebuie să ajugă cu noi la curtea Împăratului-Galben.

Diminiață, Lucian s-a trezit când prima rază de soare i-a mângâiat chipul, pe când frații săi încă dormeau. Acesta nu vru să îi trezească, căci știa că astfel îi va mânia groaznic. Așa că, se gândi să se plimbe prin pădure. Și mergând el liniștit, dădu de o groapă atât de adâncă, încât părea că nu are fund. Atât de cald îi era, că se gândi să coboare puțin. Legă o frânghie strâns de copac și coborî cu ea în groapa fără fund. Ajuns jos, nu vedea nimic în jur, era beznă totală. Așa că se întinse puțin și respiră adânc ca să se mai răcorească. Stătu el ce stătu și se hotărî că este timpul să se întoarcă sus, la frații săi, căci aceștia sigur trebuie să se fi trezit. Vru să apuce de frânghie, ca să poată ieși și trase de ea, însă rămase cu ea în mână. Atunci începu să strige, sperând că l-or căuta frații lui și or trece pe lângă groapă, auzindu-i strigătele.

- Ajutor! Ajutor! Cineva să mă ajute! striga el fără încetare.

La un moment dat, acesta obosi și se întinse din nou, de data aceasta, închizându-și ochii. În toată beznă și liniștea aceea, se auzi dintr-o dată o voce.

- Lucian! Lucian! se auzea vocea cu ecou.

- Cine ești? Cine e acolo? Arată-te numaidecât! strigă el speriat.

- Ți-am auzit strigătele. Ce cauți un fiu de împărat pe meleagurile acestea? se auzi din nou vocea, dar încă nu i se arătă nimeni lui Lucian.

- Ei, bine, am pornit de acasă de la tatăl meu, Verde-Împărat împreună cu frații mei mai mari, către meleagurile Împăratului-Galben, căci el vrea să-și mărite fiica și caută un tânăr vrednic de mâna ei, îi povesti Lucian cu sinceritate.

- Dar de ce ești singur acum? Frații tăi unde sunt?

- Cred că ei mă caută de zor acum, căci am plecat în timp ce ei dormeau și am coborât aici cu o frânghie, dar când am vrut să mă cațăr pe frânghie, era deja ruptă.

- Lucian, ascultă bine ce am să-ți spun acum, vocea se auzea din ce în ce mai aproape, frații tăi te-au lăsat aici, ei te-au pândit și după ce-ai coborât în groapă, ți-au tăiat frânghia. Nu au voit ca tu să ajungi cu ei la curtea Împăratului-Galben.

Vocea era acum lângă el și o lumină arzătoare intra în groapa cea adâncă, făcându-l pe Lucian să vadă cine îi vorbea. În fața sa, se afla Sfânta Duminică.

Fiului de împărat nu-i veni să creadă ce-i vedeau ochii. Sfânta Duminică îi întinse lui Lucian un buzdugan și îi spuse:

- Acest buzdugan să-l folosești doar împotriva celor ce vor să facă rău, căci altfel, te va distruge. De vei fi în pericol, doar lovește cu buzduganul de pământ și apoi, aruncă-l deasupra capului tău, iar el te va salva.

Înainte ca Lucian să poată spune ceva, lumina începu să fie atât de orbitoare, încât nu mai putu să țină ochii deschiși. Când, în sfârșit, deschise ochii, lumina dispăru, la fel și Sfânta Duminică, iar fiul nostru de împărat era din nou la suprafața pământului. Porni spre locul unde înnoptaseră el și frații săi, iar acolo își găsi iapa cea albă. Încălecă pe ea și porni către curtea Împăratului-Galben.

Și merse Lucian al nostru ce merse. Într-un final, el ajunse în împărăția Împăratului-Galben. Mare forfotă era în această împărăție. Mergând el spre palat, auzea oamenii cum vorbeau despre soarta nefastă a celor ce au vrut să se căsătorească cu fiica împăratului, însă nimeni nu știa ce le cere Împăratul-Galben de nu a putut nimeni să îi îndeplinească porunca.

Ajunse Lucian la curtea împăratului și intră să-i vobească.

- Ziua bună, împărate! Eu sunt Lucian, fiul cel mic al lui Verde-Împărat și am venit la curtea ta ca să dovedesc că sunt vrednic de mâna fiicei tale și de a-ți stăpâni împărăția.

- Fiul cel mic al lui Verde-Împărat zici? Nu cu mult timp în urmă, mi-au trecut pragul și cei doi frați ai tăi mai mari, însă niciunul dintre ei nu s-a dovedit a fi demn de mâna fiicei mele. Dacă îți prețuiești viața, mai bine pleacă acum, ca să nu sfârșești și tu ca frații tăi. Mare păcat și mare povară ar fi pentru tată-tău și pentru împărăție să-și piardă toți cei trei fii din prostie și încăpățănare.

- Cu tot respectul, împărate, eu nu sunt niciunul din frații mei, așa că, aș dori și eu să încerc să îmi dovedesc vrednicia!

- Fie, cum dorești! În grădina palatului se află un pom cu pere de aur, dar acest pom nu e ca oricare altul. Vezi tu, acest pom face pere doar noaptea, dar cineva mi le fură. Dacă poți să îmi aduci o pară de aur din pom, te vei însura cu fiica mea, iar de nu, vei sfârși spintecat de sabia mea, asemenea fraților tăi.

Lucian se duse și se urcă în pom, luând cu el și buzduganul primit de la Sfânta Duminică. Își puse pe el straie verzi, ca să se facă una cu pomul, iar hoțul să nu-l observe. Se lăsă noaptea și Lucian privea atent fiecare colț al grădinii palatului. Dintr-o dată, începu să simtă un miros straniu. Privi în jos, în stânga, în dreapta, dar nu văzu nimic. Când ridică privirea în sus, văzu un balaur cu aripi și cu trei capete care se apropia de copac. Lucian coborî pe pământ fără să scoată vreun sunet. Privea balaurul atent, iar când acesta era aproape să ajungă la pom, fiul de împărat lovi cu buzduganul de pământ și îl aruncă deasupra capului. Buzduganul se roti de trei ori, după care lovi balaurul în fiecare dintre cele trei capete, apoi, îi dădu lovitură finală în inimă. Balaurul se prăbuși pe pământ, iar buzduganul făcu trei rotiri și se întoarse în mâinile lui Lucian.

Dimineață, când prima rază de lumină îi mângâie fața Împăratului-Galben, Lucian veni din nou în fața sa cu o pară de aur. Împăratului nu îi veni să creadă, așa că îl întrebă pe fiul de împărat cum a reușit să păzească părul. Mezinul îi povesti pe îndelete toate cele întâmplate de când a plecat de-acasă de la tată-său și până în momentul acela.

Împăratul-Galben nu mai stătu pe gânduri și îi dădu lui Lucian mâna fiicei lui și jumătate din împărăție. Și le-a făcut nuntă mare celor doi. A chemat împărați din toată lumea, chiar și pe Verde-Împărat. Și-au mâncat și-au băut și s-au veselit cu toții. Șapte zile și șapte nopți au petrecut. Cine știe, poate-or petrece și-acum. Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa!

Arena virtuților

Chiriță Ana-Maria

Colegiul Național „Victor Babeș” București

Prof. Nica Florentina

Se spune că a fost odată într-un tărâm îndepărtat, o insulă, numită Măr Putred, unde stăpânea Regina Kakia, mârșavă în cuvânt, vicleană și plină de păcat. Insula stăpanită de ea era bogată în ură și minciună, iar locuitorii erau jupuiți de moralitate și frumusețe, de bunătate sau virtute. Se luptau pentru a căpata atenția Reginei lor prin fapte vicioase și odioase, iar mândria stăpânei lor se transforma în mere putrede care răsăreau, cădeau și sângerau, pătând pământul cu rea voință.

Captivă printre locuitorii insulei Măr Putred, ferită de păcat și rău, era o fată blândă, ca raza de soare, pe numele ei Arete. Înfrumusețată cu aură de inocență, dreptate și blândețe, tămăduia fiecare petec de pământ blestemat cu răutate, vindeca lacrimile florilor ofilite din vale și alina iarba veștejită de oroare. Încinsă la brâu fiind cu virtuțile toate, cutreiera pașnic ziua pământurile uitate și planta Fructele Iubirii, Speranței, Altruismului și Empatiei, urmată fiind de Măritul Soare bătrân, care o săruta pe creștet plângând.

Într-o zi furtunoasă, în care marea se spârgea cu zgomot și suspin la țarm, Regina Kakia, umblând pe insula sa, ținând în mână stângă Sceptrul Fricii, găsi Fructele Virtuților, roade ale lui Arete. Mânie și tulburare o cuprinsesă deodată, căci cum se putea ca cineva să planteze roade de bunătate, în plaiurile ei pline de angoasă și rău. Întorcându-se la Palatul ei din creștetul Munților Prăpăstioși, fumegând și disperând, dădu poruncă de a căuta înfăptuitorul pagubei și de a-l aduce la ea.

Soldați cu primejdie în frunte, pe cai negri au coborât îndată, au spulberat în dușmănie roadele de omenie, au căutat în lung și-n lat, până pe virtuoasa Arete au aflat. Și prinzând-o, au adus-o la picioarele Reginei Kakia, care în negrii nori de supărare și pacoste se afla, îi grăi așa: „Tu, îndrăznești a aduce pe plaiurile mele ofilite, Fructe de Virtute?”. La care, Arete cu mult curaj, îi vorbi: „Eu sunt cea care va preface viclenia și discordia ta, în dulce uitare, căci rolul meu este să scot insula din putreziciune, să aduc pace între oameni.”

Auzind aceste vorbe neștrămutate ale fetei, Regina, înfuriindu-se, o aruncă în temniță și îi promise că răzbunare va fi, iar de pedeapsă nu se va lipsi.

Trecuseră o zi, trecuseră două, trecuseră patruzeci și nouă, iar Arete strălucea mai frumos decât în prima zi. Buchete de trandafiri fără spini înfloreau în temnița întunecoasă unde fusese aruncată, iar ea era toată un zâmbet și o pașnică adiere de iubire.

Însă, văzând Regina vicleană că Arete prinde puteri, o scoate într-o zi din închisoare și printre rânjete haine îi zise: „Virtuoasă așa cum te crezi, înseamnă că

putere ai de a lupta pentru credința ta. Curajoasă așa cum te consideri, înseamnă că vorba ta de sabie e. Însă de așa o fi, să ne demonstrezi și nouă că meriți să mă înlocuiești”. Arete tăcu și o privi cu demnitate pe Regina Kakia, cu fermitate. Regina continuă: „De nu vorbești cu mine, ca să îți fie bine, atunci vei afla acum ce probe o să îndeplinești de vrei să supraviețuiești. Două probe vei avea de trecut: prima probă este de a-l învinge pe Kronos să nu te spulbere cu axul timpului, iar cea de-a doua este de a propovădui printre locuitori insulei, virtutea ta cea mare, câștigându-le încrederea. Dacă treci de aceste probe, iar blestemul meu asupra lor îl descătușezi, Regina lor tu vei fi.”

Arete, tăcută și senină, ascultă fără să comenteze și fusese lăsată să se pregătească câteva ore până la începerea probelor. Aceasta vorbi în taină cu vrăbiile și plantele, își lustrui gândirea și vorba, iar la scurt timp străjerii o conduseră la locul din centrul insulei, Arena Sângelui, în care cele mai primejdioase crime și lupte se petreceau, pentru amuzamentul Reginei Kakia.

În mijlocul Arenei, aruncată fiind, o aștepta înveșmântat în mantie de timp și cosmos, Kronos, privind cu ochiul său din frunte la Arete. Purta în mână sa dreaptă, axul timpului și ceasul morții. Arete înaintă liniștită aproape de el, în timp ce publicul adunat la spectacol, aștepta să privească sfârșitul fetei.

„Kronos, timpul ție îți aparține, axul timpului tău sfășie și prinde tot ce este viu și omenesc, efemer și pământesc. De vei crede că ceasul tău mă va nimici, amaric te înșeli”, spuse Arete cu încredere.

Kronos plin de asprime, nu grăi vreun cuvânt, ci lovi cu axul timpului în Arete. Publicul rânji și râse cu poftă, dar Arete spre surprinderea oamenilor adunați, prinse a străluci, iar în jurul ei zburau mii de fluturi aurii. Kronos se uită cu surprindere la fata care nu fusese atinsă de axul timpului și mai lovi încă o dată, dar efectul fusese același. Arete, grăi: „Virtuțile și dreptatea nu mor niciodată în fața timpului.”

Kronos, indignat de puterea lui Arete, făcu gestul suprem de a i se închina, făcându-i plecăciuni și cerându-i iertare. Arete îl îmbrățișă pe Zeul Timpului, iar acesta dispăru, lăsând în urma sa ticăit de ceas.

Publicul, la vederea celor întâmplare, izbucni în huiduieli puternice, pline de ură. Însă, liniștea se materializă imediat ce Arete vorbi din nou: „Voi cei care ați trăit în vrăjmășie, în patimi, în scârbe, crezând că menirea voastră este să transmiteți mai departe ură și să împăienjeniți viitorul cu defecte, dărâmand temelii virtuților și ale moralității, astăzi sunteți eliberați de tot rău ce vi s-a îndrădăcinat. Ura cu iubirea mea voi vindeca, căci privesc la voi și văd că sunteți goi pe dinauntru, putezi și mâncați de viermii rautății. Inimi nu aveți, pace nu căutați, iar înfometați sunteți să trăiți, nu doar să respirați pe acest Pământ. Libertate azi dobândiți, prin dragostea mea. Virtute sunt eu, virtute veți fi și voi!”

Și zicând acestea, Arete își scoase inima din piept, suflând asupra ei, iar mai apoi asupra lor. Dintr-o dată, norii eterni ai furtunii de pe cer se nimiciseră, Soarele ieșise calm să atingă sufletele înviate ale locuitorilor de pe insulă. Păsările ciripeau, florile înfloreau, iar oamenii cântau, iubeau și se veseleau. Bucuria inundase insula, iar toți cei aflați de față, o ovaționau cu recunoștință pe Arete, strigând din inimile reînoite: „Arete să ne fie Regină!”.

Kakia, văzând că blestemul ei a fost spulberat, iar Arete a reușit să le aducă la viață inimile pângărite, a urlat din adâncul ființei ei pline de invidie, prefăcându-se în negru fum, amestecându-se cu spuma mării și devenind nimicnicie.

Arete a devenit noua Regină, numind insula Arena Virtuților, și transformându-o în locul pur al faptelor bune, unde virtuțile creșteau în pomi, iar dragostea era singura certitudine și scopul principal al viețuirii lor.

Și se spune, că până în ziua de astăzi, locuitorii de pe insulă trăiesc în veșnică pace și încă or mai trăi cât vom povesti.

Sfârșit!

Când amintirile țin lumea vie

Dat Mara Ioana

Colegiul Național „Octavian Goga” Marghita

Prof. Dat Ioana Nadia

A fost odată, într-un viitor atât de îndepărtat încât stelele își schimbaseră locul pe cer, un tânăr pe nume Arel, ultimul păstrător al poveștilor de pe planeta Luminis. Luminis nu era o planetă obișnuită. Nu avea oceane de apă, ci mări de lumină lichidă, care curgeau în valuri lente și tăcute.

Munții ei erau transparent, iar în inima lor pulsa o energie vie, ca o inimă uriașă. Locuitorii planetei nu îmbătrâneau în sensul cunoscut de noi; ei deveneau, treptat, din ce în ce mai luminoși, până când într-o zi se transformau în simple scânteii și se pierdeau în atmosferă, devenind parte din cer.

Arel însă era diferit. El nu strălucea. Deși toți cei din jurul lui deveneau, cu fiecare an, mai luminoși, Arel rămânea la fel, cu pielea opacă și ochii adânciți în întuneric. Din această cauză, fusese ales pentru o sarcină pe care nimeni altcineva nu o mai putea îndeplini: să păstreze poveștile.

Pentru că, pe măsură ce locuitorii Luminisului se apropiau de transformarea finală, începeau să uite. Uitau nume, întâmplări, iubiri. Uitau chiar și cine fuseseră.

Arel locuia într-un turn vechi, construit dintr-un cristal întunecat, singurul material care nu reflecta lumina planetei. Acolo, în camerele reci și tăcute, el aduna povești. Le asculta de la cei bătrâni, le scria pe foi de energie solidificată și le păstra în mii de sertare suspendate în aer. Dar, într-o noapte fără stele, ceva s-a schimbat. Cerul Luminisului, care fusese mereu străbătut de scânteii - sufletele celor transformați - s-a întunecat. Mările de lumină au început să tremure, iar munții au emis un sunet adânc, ca un geamăt. Arel a ieșit din turn și a privit în sus. Pentru prima dată în viața lui, nu a văzut nicio scânteie. Doar întuneric.

- Se stinge, a spus o voce din spatele lui.

Era Maera, cea mai veche dintre locuitori, aproape complet transformată. Corpul ei era deja o siluetă de lumină, iar vocea îi era ca un ecou.

- Ce se stinge? a întrebat Arel.

- Memoria. Luminis trăiește din amintiri. Fără ele... nu mai poate exista.

Arel a simțit, pentru prima dată, frica.

- Dar eu am păstrat poveștile. Toate sunt aici.

Maera a clătinat ușor capul.

- Nu e suficient să fie scrise. Trebuie să fie trăite. Simțite. Împărtășite.

În acel moment, pământul s-a cutremurat, iar o fisură de întuneric s-a deschis în depărtare.

Din ea nu ieșea lumină, ci o umbră densă, care înghițea totul în cale.

- Umbra Uitării, a șoptit Maera. A ajuns și aici.

- Ce pot face? a întrebat Arel, cu voce tremurată.

Maera s-a apropiat de el și i-a atins fruntea cu o mână de lumină.

- Trebuie să duci poveștile înapoi în inimile oamenilor. Nu pe hârtie. În

ei.

- Dar cum?

- Vei afla.

Și, înainte ca Arel să mai poată spune ceva, Maera s-a transformat într-o scânteie și a dispărut... însă nu spre cer, ci în pieptul lui. Arel a căzut în genunchi. Pentru o clipă, a văzut totul: viețile celor care trăiseră pe Luminis, bucuriile lor, pierderile, râsetele, fricile. Toate poveștile pe care le scrisese... dar acum le simțea. Când s-a ridicat, știa ce are de făcut. A pornit prin lume. Prima persoană pe care a întâlnit-o era un copil care stătea pe marginea unei mări de lumină, privind în gol.

- Ce faci? a întrebat Arel.

- Nu știu, a răspuns copilul. Nu-mi amintesc. Arel s-a așezat lângă el.

- Îți spun o poveste?

Copilul a dat din umeri. Arel a închis ochii și, pentru prima dată, nu a citit dintr-un document. A vorbit din ceea ce simțea. I-a spus despre un copil care alerga pe câmpiile de cristal, care râdea și se juca și visa să atingă stelele. Pe măsură ce povestea, lumina din jurul lor a început să pulseze. Copilul a clipit.

- Asta... sunt eu?

- Da, a spus Arel.

Și, în acel moment, copilul a început să strălucească. Nu ca ceilalți. Nu încet și inevitabil. Ci brusc, intens, viu. Umbra din depărtare s-a oprit. Arel a înțeles. Nu era suficient să păstreze poveștile. Trebuia să le redea. A călătorit zile și nopți, întâlnind oameni care uitaseră cine sunt.

Fiecăruia i-a spus povestea sa. Unora le-a vorbit despre iubire, altora despre curaj, altora despre greșeli și iertare. Cu fiecare poveste spusă, lumina revenea. Dar Umbra nu dispăruse. Se apropia. În cele din urmă, Arel a ajuns în fața fisurii din care se revărsa întunericul. Era mai mare acum, cât un oraș. Din ea a ieșit o formă fără contur, o prezență rece.

- Tu ești cel care strică uitarea, a spus Umbra.

- Eu doar le amintesc cine sunt, a răspuns Arel.

- Amintirile dor. Uitarea aduce liniște.

- Fără amintiri nu există viață.

Umbra s-a apropiat.

- Atunci îți voi lua ție amintirile.

Arel a simțit cum ceva îl trage în gol. Poveștile din el începeau să se stingă. Una câte una.

Fețele, vocile, emoțiile...dispăreau. A căzut în genunchi.

- Nu... nu pot uita...

Umbra l-a învăluit.

- Toți uită, în cele din urmă.

Dar, în acel moment, o lumină slabă a apărut. Era copilul. Apoi încă unul. Apoi zeci. Toți cei cărora Arel le spusese poveștile.

- El ne-a amintit, au spus ei. Acum noi îi amintim lui.

Și au început să vorbească. Fiecare a spus o bucatică din povestea lui Arel. Cum îi ajutase. Cum îi ascultase. Cum îi făcuse să-și amintească. Iar Arel... și-a amintit. Lumina din el a izbucnit, pentru prima dată în viața lui. Nu o lumină obișnuită. Era diferită. Mai profundă. Ca și cum conținea toate culorile și toate poveștile. Umbra s-a retras.

- Nu... nu este posibil...

- Este, a spus Arel. Atâta timp cât cineva își amintește, tu nu poți câștiga.

Și, cu un ultim val de lumină, fisura s-a închis. Luminis a tăcut. Apoi, încet, scânteile au reapărut pe cer. Mările au început să strălucească din nou. Iar oamenii... au început să-și spună poveștile unii altora. Arel s-a întors la turnul său, dar nu a mai scris niciodată povești pe foi. În schimb, le-a spus. Le-a trăit. Le-a împărtășit. Și, în timp, a început și el să strălucească. Nu pentru că uitase. Ci pentru că își amintea. Iar când, într-o zi, s-a transformat în scânteie, nu a dispărut.

A devenit o poveste.

Una care nu avea să fie uitată niciodată.

Cupa de la miezul nopții și blestemul secunde de jad

Enache Maria Alexandra

Colegiul Național „Zinca Golescu” Pitești

Prof. Comănescu Florentina

A fost odată ca niciodată, regatul Valahiei de Argint, în care timpul nu era o linie dreaptă, ci o spirală amețitoare care mirosea a zahăr ars și iasomie sălbatică. Aici, soarele nu apunea niciodată de tot, lăsând cerul într-o stare de amurg perpetuu, de culoarea unei piersici strivite pe o rochie de bal. Prințesa Orianna era singura care putea auzi pulsul regatului; pentru ea, zidurile palatului nriind din piatră, ci din dorințe pietrificate, iar ferestrele nu reflectau lumea, ci posibilitățile ei.

Orianna avea o inimă care nu cunoștea geometria. Era o inimă făcută din promisiuni de mătase, un organ oniric care se umfla de fericire la vederea primei stele. Îl iubea pe Viego, Ceasornicarul Viselor, un tânăr cu degete subțiri, pătate de cerneala mov a nopților nedormite. Viego nu repara ceasuri de buzunar; el

acorda bătăile inimii oamenilor cu muzica sferelor ajutând sufletele rătăcite să își rescrie destinul.

- Timpul este o iluzie pictată, Orianna, îi șoptea el în Grădina Albă, unde trandafirii erau atât de puri încât păreau sculptați în spuma mării. Dacă aş putea, aş fura o singură secundă din mâna destinului și aş transforma-o într-un palat în care să trăim amândoi, departe de legile tatălui tău.

Împăratul de Fier însă, vedea lumea ca pe o partidă de șah, unde sentimentele erau pioni ce trebuiau sacrificați. Pentru el, dragostea fiicei sale era o eroare de calcul, o pată de rugină pe armura aurită a dinastiei. În ajunul solstițiului, când aerul devenea atât de dens încât puteai tăia felii de magie din el, Împăratul a invitat la curte o creatură despre care legende vorbeau doar în șoaptă: Fantasma de Argint.

Acesta nu era o ființă, ci un spirit al oportunităților pierdute, îmbrăcat într-un frac de catifea gri-șobolan, cu o mască de porțelan lipită de chip. Ochii lui erau două rubine care se roteau în sensuri opuse, măsurând nu minutele, ci regretele, fricile și tragediile.

-Majestatea Ta! a rânjit Fantasma, vocea lui sunând ca sticla spartă călcată în picioare. Oferiți-mi acces la viitorul fiicei dumneavoastră și vă voi oferi un regat în care moartea nu va avea voie să calce. Un regat fix, imuabil, ca o bijuterie închisă într-un cufăr fermecat.

Balul a fost o simfonie a deșertăciunii. Orianna purta o rochie țesută din raze de lună și respirații de fluturi, dar simțea în piept un fior rece, ca și cum cineva ar fi trecut cu o lamă de gheață peste corzile viorii ei interioare. Viego era acolo, ascuns sub o mască de lup, dar pașii lui nu mai atingeau podeaua; el plutea, ca și cum gravitația începuse deja să îl uite.

La miezul nopții, când ceasul mare din turn a bătut a treisprezecea oară — o cifră care nu ar fi trebuit să existe — timpul s-a dilatat ca o pupilă îngrozită. Fantasma de Argint a ridicat o clepsidră uriașă, plină cu praf de stele sângerii.

-Un dans,Viego! Doar un dans pentru viitorul ei! a strigat Fantasma.

Viego, crezând că își cumpără libertatea de a o iubi pe Orianna, pași în cercul de lumină. Dar magia Fantasmei era o capcană cu pereți de oglindă. Pe măsură ce valsul devenea mai rapid, Viego a început să se schimbe. Pielea lui a căpătat reflexii de smarald, ochii i s-au fixat într-o privire de o tristețe infinită, iar degetele care odinioară acordau visele s-au întărit.

Sub ochii îngroziți ai Oriannei, Viego a devenit o statuie de jad. O secundă înghețată în piatră. Un „acum” care nu va deveni niciodată „măine”.

-Tată, ce ai făcut? a strigat Orianna, vocea ei sfâșiind mătasea tăcerii din sală.

-Te-am salvat de fragilitate, a răspuns Împăratul, așezându-și coroana mai bine pe frunte. Dragostea ta era o boală. Jadul este etern.

Orianna s-a prăbușit lângă statuia rece a iubitului ei. A încercat să îl încălzească cu palmele, dar jadul suga căldura din ea, lăsându-i degetele vinete.

În acea noapte, în Grădina Albă, Orianna a înțeles că păcatul lumii nu stătea în moarte, ci în nemișcare.

Zilele care au urmat au fost pentru Orianna un naufragiu în propria minte. Palatul, odinioară plin de ecourile valsului, devenise o închisoare de tăcere, unde

singurul sunet era ticăitul neregulat al inimii ei rănite. Se uita la Viego — statuia de jad din centrul grădinii — și simțea cum fiecare bătaie de inimă îi sfâșie pieptul ca un ciob de sticlă încins.

-Vrei să nu mai doară, mică pasăre de mătase? a șoptit Fantasma de Argint, apărând dintre umbrele unui perete de oglinzi.

Orianna nu s-a speriat. Frica este o emoție pentru cei care mai au ceva de pierdut.

-Vreau să nu mai simt nimic, a răspuns ea, iar vocea îi suna ca vântul care trece printre oase uscate. Vreau ca timpul să se oprească și pentru mine, dar să rămân trează pentru a păzi ceea ce a rămas din iubitul meu.

-Fantasma a scos de sub frac o cupă cioplită dintr-un singur rubin uriaș, care părea să aibă propria sa lumină pulsând în interior.

Inima ta este prea grea, Orianna. E plină de amintiri, de speranțe și de sângerări inutile. Schimb-o. Pune această cupă în locul ei. Vei fi nemuritoare, vei fi frumoasă și, mai presus de toate, vei fi suverană peste propria suferință. Dar să știi: o cupă nu poate conține iubire, ci doar putere.

Orianna a acceptat. Într-un ritual care a făcut ca stelele să se stingă pentru o secundă pe cer, Fantasma i-a extras inima de carne - un obiect mic, tremurător și cald - și a așezat în colivia coastelor ei Cupa de Purpură.

Efectul a fost instantaneu. Pielea Oriannei a devenit de un alb ireal, de porțelan ars iar ochii ei, odinioară albaștri ca un cer senin, s-au întunecat până la nuanța vinului vechi. Nu mai simțea frigul jadului. Nu mai simțea dorul. Simțea doar o sete insașiabilă de control.

Transformarea principesei a târât întregul regat într-un coșmar sângериu. Orianna, devenită acum Regina de Purpură, a decretat că tot ce era alb trebuia să dispară. Albul îi amintea de puritatea pe care o trădase, de inocența grădinii în care Viego îi vorbise despre libertate.

-Tăiați-i! a urlat ea către soldații săi, niște fapte monotone, fără profunzime, pe care le numea "Fapte Neînsuflete ale Oracolului". Aceștia erau spirite ale trecutului care s-au încrezut în Fantasma de Argint și au rămas blocați în timp, rătăcind printre realități și încercând să își regăsească sufletul pierdut.

Trandafirii albi din grădină au fost tăiați sau stropiți cu o vopsea purpurie, groasă ca sângele. Regina se plimba printre ei cu o rochie ale cărei falduri păreau făcute din petale de liliac și venin. Dacă o singură floare rămânea albă, grădinarul era scos din timp - trimis în „Vizuina Uitării”.

Cruzimea ei nu era o nebulie obișnuită; era o metodă de a rescrie realitatea. Regina de Purpură crease un Labirint de Oglinzi în jurul palatului, astfel încât oricine încerca să plece sau să vină se pierdea în propria reflexie. Timpul nu mai curgea spre viitor; el se învârttea în jurul figurii de jad a lui Viego, într-o „petrecere de ceai” perpetuă la care Regina invita doar umbre.

-Să fie executați! ordona ea ori de câte ori cineva menționa cuvântul „măine”.

Pentru ea, „măine” era singura amenințare. Dacă venea ziua de mâine, Viego rămânea și mai departe în trecut. Condamnând oamenii la moarte, ea încerca, de fapt, să oprească fluxul vieții, să transforme întregul regat într-o natură moartă, unde ea era singura notă de culoare.

Maturitatea o lovise nu ca o creștere, ci ca o înghețare. Iris nu devenise adultă; devenise o Regină-monument, o alegorie a modului în care o traumă neprocesată poate devora o lume întreagă pentru a-și construi un tron.

Regatul era acum o capodoperă a imobilității. Sub cerul de chihlimbar, supușii Reginei de Purpură nu mai erau oameni, ci piese într-un joc de noroc pe care ea îl juca împotriva propriei singurătăți. Labirintul de Oglinzi care înconjura castelul nu servea doar la alungarea întrușilor; era un sistem de securitate pentru sufletul ei fragmentat. Fiecare oglindă reflecta o altă versiune a Reginei: una care plângea, una care râdea isteric, dar niciuna care să fie completă.

Într-o seară, când luna părea o tăietură de argint pe cerul sângieru, Regina s-a oprit în fața Marii Oglinzi din sala tronului. Purta o coroană din spini de aur, iar Cupa de Purpură din pieptul ei pulsa într-un ritm sibilinic.

-Oglindă, oglindă, șopti ea, folosind o cuvântare veche, moștenită din basmele în care încă mai credea. Cine este cea mai puternică din acest tărâm?

Suprafața argintie a tremurat, devenind fluidă ca apa unui lac adânc. Dar reflexia care a apărut nu a fost cea a Reginei. Oglinda i-a arătat-o pe Orianna, fata cu inima de mătase, dansând în Grădina Albă. Lângă ea, Viego nu era din jad, ci din carne și vis, iar mâinile lor se atingeau fără să se transforme în gheață.

-Puterea ta este o închisoare, Orianna! i-a răspuns propria reflexie cu o voce care mirosea a flori de câmp. Ai vopsit lumea în purpuriu pentru a ascunde faptul că tu ești singura care a rămas palidă. Ai tăiat capetele cuvintelor pentru a nu auzi adevărul: timpul nu a stat pe loc pentru că l-ai învins, ci pentru că te-a părăsit.

Furia Reginei a fost scurtă și tăioasă ca o ghilotină. A ridicat sceptrul și a lovit oglinda. Dar sticla nu s-a spart în cioburi obișnuite; s-a transformat într-o ploaie de secunde pierdute. Fiecare fragment care cădea pe podea era o amintire: mirosul de cerneală al lui Viego, sunetul ploii pe acoperișul de cupru, gustul unei cireșe coapte.

Regina a fugit spre grădină, acolo unde statuia de jad a iubitului ei strălucea sub lună. S-a prăbușit la picioarele lui, iar Cupa de Purpură de la gâtul ei a început să crape. Magia Fantasmei de Argint fusese, ca orice magie, o înșelătorie: nu poți opri timpul fără să devii tu însăși o relikvă a trecutului.

Într-un ultim gest de o umanitate viscerală, Regina și-a dus mâna la piept și a smuls Cupa de Purpură, lăsând locul gol să fie umplut din nou de curentul rece al nopții. În acea clipă de agonie, o singură lacrimă reală - nu una de jad, nu una de sticlă - a căzut pe mâna de piatră a lui Viego.

Jadul a început să se crape. Dar nu a fost o înviere ca în poveștile cu final fericit. Viego nu s-a trezit pentru a o lua în brațe. Pe măsură ce piatra se fărâmița, sub ea nu se afla omul, ci neantul. Viego fusese „scos din timp” cu atât de mult timp în urmă, încât nu mai rămăsese nimic din el în afară de formă. Statuia s-a prăbușit într-un morman de praf de smarald, lăsând-o pe Orianna singură într-o grădină de trandafiri care începeau să-și piardă vopseaua sub ploaia care tocmai începuse să cadă.

Basmul se încheie acolo unde a început, sub cerul de după furtună. Orianna, acum nici principesă, nici regină, privește spre orizontul unde soarele începe, în sfârșit, să apună de tot. Nu mai are o inimă depurpură, dar simte din nou durerea - o durere ascuțită, vie, care îi confirmă că este, în sfârșit, reală.

Lângă ea, o cheie de argint care nu deschide nicio ușă strălucește în iarbă. Orianna o ridică și zâmbește trist. Știe acum că maturitatea nu înseamnă să porți o coroană peste o rană, ci să ai curajul să mergi mai departe prin labirint, chiar și atunci când nu există nicio ieșire garantată.

În regatul unde amurgul mirosea a regrete și praf de stele, timpul a început să curgă din nou. Și, pentru prima dată după un veac, în Grădina Reginei, a înflorit un trandafir alb.

Fata de smarald

Badea Denisa Maria
Palatul Copiilor Craiova
prof. Morari Cristina

A fost odată pe un tărâm îndepărtat, un regat mare, întins pe șapte mări și șapte țări, peste care domnea un rege bun, milos și soția sa, cea mai frumoasă femeie văzută până atunci.

Regina rămase însărcinată și născu trei fiice care mai de care mai frumoase. Mare veselie, petrecere în tot regatul, mii de invitați din toată lumea, unii poate și din alte lumi. Petrecerea dură zile întregi, prințesele primiră daruri alese: aur, argint, straie țesute cu fire din pene de păun, bijuterii de jad și multe altele la care nici nu te aștepți.

Regele avea un fate cu unsprezece ani mai mare, care domnea, de asemenea, peste un regat, doar că mult mai mic decât cel al fratelui său. Acesta nu avea copii, regina sa nu a reușit să dea naștere unui urmaș, iar acum era prea târziu, fiind foarte bătrâni, așa că veni cu o propunere către fratele său mai mic:

-Frate, rogu-mi-te să-mi dai pe fata ta din urmă născută, să o am eu ca fiică de suflet, să o cresc, să o educ și să o îngrijesc ca pe al meu copil, că tare mi-e necăjită nevasta că n-are și ea un prunc să-l ție la piept!

Regele nu știu ce să zică, fu uimit de propunerea fratelui său, dar îi înțelese durerea. Își întrebă a sa soție ce să-i răspundă lui frate-său, iar aceasta fu de acord să-i dea pe fata ei cea mai mică cumnatei sale, știind că fata nu va duce lipsă de nimic. Se făcu mare gălăgie în ambele regate, supușii nu erau de acord cu cele întâmplare, ziceau că nu s-a mai văzut sau auzit asemenea lucruri niciodată, însă pe regi nu i-a interesat zvonurile auzite.

Pentru a-l răsplati pe fratele său mai mic, regele îi lăsă toată împărăția în schimbul fetei și plecă să locuiască împreună cu soția și fiica sa adoptivă într-o casă bătrânească, la țară, departe de gălăgia regatului și de treburile împărătești.

Anii trecură, fata crescui, iar cei doi, regele și regina, îmbătrâniră. Fata era atât de frumoasă, înaltă, cu corp de zeiță, părul roșcat, lung și creț, iar ochii îi erau verde smarald, după care părinții îi aleseseră și numele: Smaranda. Smaranda era o fată calmă, iubitoare, care stătea toată ziua cu nasul în cărți și știa din toate domeniile câte ceva.

Totul era uimitor, parcă desprins dintr-un basm, până într-o zi, când tatăl ei se îmbolnăvi de o boală gravă ce nu avea leac, urmând să-l ucidă în câteva săptămâni. Mama și fata ei făcură tot ce le stătu în putință să prelungească timpul

bărbatului pe această lume, însă Moartea nemiloasă îi bătu la ușa într-un final. Pentru că nu îi spusese Smarandei niciodată că nu este fata lor, pe patul de moarte, în ultimele clipe, îi zise:

-Fata tatii, lumina din întunericul nesfârșit, trebuie să îți spun ceva ce probabil trebuia să-ți zic mai de mult!

-Spune, tată, te ascult! zise Smaranda cu lacrimi în ochi.

-În urmă cu 16 ani, soția fratelui meu, adică cumnata mea, a născut trei fiice frumoase, iar cum soția mea nu putea avea copii, am căzut la învoiala de-a ne-o da pe fata cea din urmă născută... Iar aceea ești tu! apoi închise ochi și adormi pentru totdeauna.

La auzul vorbelor tatălui ei, Smaranda, devastată fiind, încălecă pe calul ei alb ca laptele și goniră împreună prin pădure. Calul alerga și alerga, din ce în ce mai repede, însă, la un moment dat, se speria și o aruncă pe fată din șa, lăsând-o într-un nor imens de praf.

-Norișor! Norișor! așa cum își numi fata calul, întoarce-te! Însă Norișor fu departe deja.

În apropiere se află un prinț chipeș, înalt, brunet, cu părul ciufulit care, auzind strigătul fetei, porni imediat în căutarea ei, gândindu-se că probabil s-a rănit. După ce o zări, inima îi tresări, fluturi îi zburau în stomac, iar pe mâini simțea niște furnicături ciudate. Prințul se îndrăgosti mediat de fată. Ea sta tot pe jos, iar prințul a fugit imediat să o ajute, îi întinse mâna, aceasta o apucă, dar nu se putu ridica:

-Auch!

-Cred că ți-ai sclântit glezna – zice băiatul, iar fără să stea pe gânduri, și-a rupt o bucată de material din brâu pentru a-i lega glezna fetei.

-Radu! Încântat!

-Smaranda, asemenea!

Băiatul se uită în ochii verzi ai fetei și șopti:

-Am înțeles de ce te numești așa!

Fata se ridică într-un final, iar prințul o conduse acasă unde o aștepta îngrijorată mama sa. Cei doi își luară rămas-bun, iar fata intră în casă.

Au trecut luni de la moartea tatălui Smarandei, cele două au rămas fără bani, fără mâncare, între timp mama fetei se îmbolnăvi, avea nevoie de medicamente pe care nu și le permiteau, iarna bătea și ea la ușa, aveau nevoie și de lemne, însă bani pentru toate acestea nu erau.

Într-o dimineață, foarte hotărâtă, Smaranda își luă câteva merinde într-o bocceluță, îi lăsă mamei sale un bilet pe care scria: ”Mă voi întoarce, nu îți fă griji pentru mine”. Încălecă pe cal și porni la drum. Își pusese în gând să-și caute părinții pentru a le cere ajutor, însă cum va face asta nu știa, așa că o luă la sănătoasa prin pădure, gândindu-se că poate va da de vreun pădurar care o va îndruma spre regat.

Merse ce merse, cale lungă să-i ajungă și dădu de o casuță mică-mică, pe hornul căreia ieșea un fum negru ca smoala. Îi zise calului să se oprească, descălecă și bătu la ușa casei. Ciocăni o dată: nimic. Ciocăni a doua oară: nimic. Ciocăni și a treia oară, iar ușa se deschise, lăsând-o pe fată să intre. La gura sobei sta un moș cu barba și cu părul alb-alb.

-Ce caută așa frumusețe de față pe meleagurile astea întunecate?

-Vreau să ajung în regat să îmi caut...părinții – zise fata cu un nod în gât.

-În regat? Oho! Copilă, ai mult de mers, mai bine te-ai hodini în noaptea asta. La mine aici e cald și bine, și am un grajd unde ți se poate hodini și calul.

Și așa făcură, calul dormi în grajd, iar fata într-o cămăruță călduroasă din casa moșului. Dormi fata, somn lung de trei zile și trei nopți, iară când se trezi, moșul nu era. Pe măsuța cea de lângă sobă, se afla un bilețel și destulă pâine caldă cât să sature un sat întreg. Pe bilețel, moșul, îi scrisese fetei: "Ia, fata taicăi, câtă pâine dorești, apoi când te-oi decide să pleci, să dai restul de pâine la păsările cerului." Iar fata așa făcu, își îndesă vreo câteva pâini în traistă, iar pe restul azvârlî unde vază cu ochii, apoi porni iar la drum către regatul îndepărtat.

Merseră drum lung, ea și calul ei, și, pe o câmpie întinsă, la un moment dat, dădură de o căsoaie mare și urâtă, în care se zicea că locuia un balaur răpănos ce scotea pe nări fier încins cu care ardea pe oricine îi călca moșia. Smaranda știa de povestea răpănosului, dar asta nu o împiedică să treacă pe acolo. Ea îi porunci calului să meargă încet-încet, parcă să plutească, dar balaurul uriaș o auzi și ieși pe poartă afară, urlând și împloșcând cu fier încins în jurul lui:

-Cine cutează să calce pe locurile pe care-s stăpân numai eu?

-Eu, Măria Ta! Iertați-mi îndrăzneala, dar trebuie să traversez aceste meleaguri pentru a ajunge la părinții mei!

-Și cine, mă rog, sunt părinții tăi?

-Regele și regina, Măria Ta.

-Oh! Netrebnicii ăia m-au aruncat din regat doar pentru că sunt urât. Nu te voi lăsa să treci, vei rămâne sluga mea pentru tot restul viții tale!

-Oh, te rog, lasă-mă să plec, mama care m-a crescut este foarte bolnavă, avem nevoie de bani pentru leacuri. Îți făgăduiesc că voi vorbi cu părinții mei să te primească înapoi! Te implor, lasă-mă să trec!

-Te voi lăsa... Dar numai cu o condiție: aceea de a curăța toată casa și înafară și înăuntru.

-Voi face ce mi-ai cerut, dar va dura o veșnicie...

Și se apucă Smaranda a curăța fiecare colțișor din casa balaurului, până ce făcu lună și casa și curtea. Balaurul, foarte mulțumit, îi dădu voie frumoasei fete să plece cu speranța că va vorbi cu părinții ei să-l primească înapoi.

Porni fata iarăși la drum, ostentă de atâta treabă, dar cu dorința în suflet că părinții ei o vor ajuta. Pe drum, Smaranda întâlni zâne curcubeu ce o hrăniră cu vată de zahăr, gândaci cu coarne de taur, licurici cu aripi de aur și multe alte vietăți despre care nu s-a mai auzit vreodată și nici nu se va mai auzi.

După un drum lung de aproape șapte zile, fata intră în regat. Localnicii se uitau ciudat la ea de parcă era un intrus, însă nu băgă de seamă privirile celor din jur, singurul ei scop era să ajungă la părinții ei pentru a le cere ajutorul. Pe drumul acela încărcat de oameni, se plimba și prințul pe care îl întâlnise în pădure. Băiatul o zări și îi strigă numele, iar fata răspunse, întorcându-și capul:

-Ce cauți în acest regat îndepărtat?

-Trebuie să vorbesc cu regele și regina, mă poți conduce la ei?

Băiatul dădu din cap că da și îi arătă drumul către palat. Acolo, regele și regina, împreună cu celelalte două fiice ale lor, cinau la masa regală. Când fata

intră pe ușă, timpul parcă se opri în loc. Regina se ridică de la masă, pași spre fată, iar cu lacrimi în ochi rosti:

-Au trecut atâtea ani! apoi își îmbrățișă fata fără să mai stea pe gânduri.

Smaranda le povesti că tatăl ei a murit acum câteva luni, iar mama ei este bolnavă și are nevoie de medicamente pentru a se însănătoși.

La auzul acestor vorbe, regele dădu poruncă slugilor să fie adusă la palat și mama fetei, pentru a primi îngrijirile cuvenite.

La palat se dădu o petrecere, în cinstea venirii prințesei acasă, care a ținut zile întregi, nici nu-mi aduc aminte cât a durat, timp în care Radu îi făgădui Smarandei că o va lua de nevastă îndată ce va face optsprezece ani.

Anii trecură, cei doi își uniră sufletele, iar nu după mult timp, Smaranda dădu naștere unui prunc: o fetiță, la fel de frumoasă ca ea, ce avea să moștenească imensul regat al bunicilor săi, dar aceasta este o poveste pe care am să o zic altă dată, cu altă ocazie și în alte împrejurări.

Ș-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea mea, și-am încălecat pe-o căpșună și v-am spus o mare și gogonată minciună.

Ia din fir de aur a Ekaterinei

Fieraru Maya-Theodora

Palatul Copiilor Craiova

Prof. Popa Andreea

Când răul ia fumuseța binelui și binele ia urătenia răului, ai nevoie de o minte nespus de înțeleaptă și aprigă pentru a nu cădea în păcat. Dar atunci când ești copil și cunoști doar lumina, lupta dintre conștiință și inimă devine foarte greu de îndurat. O astfel de năpastă s-a abătut asupra unei junițe gingașe, căreia sufletul i-a fost atât prieten, cât și dușman. Așadar, a fost odată, ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar povesti, într-un ungher al pământului românesc, unde Carpații își apleacă umerii cu blândețe peste un sătuc împodobit cu păduri seculare, case ridicate din bârne de stejar și lipite cu lut galben, cu răsete de copii și muștrări ale mamelor obosite, procopsita din povestirea noastră-Ekaterina.

Și era Ekaterina o mândrie de fată, cu părul lung și blond, de parcă soarele și-a plâns toate razele peste el, ochii verzi ca iarba proaspăt ieșită primăvara, atât de bună și curată la suflet, încât și fiarelor pădurii le era milă să-i facă vreun rău. Ea era singură la părinți, de aceea era atât de iubită și prețuită de acestia. Mama ei, femeie blândă și cumsecade, era orfană de când se știa și a căpătat tot ce avea lucrând pământul cu lacrimi și sudoare. Tatăl său, om bun și muncitor, a văzut și a dus prea multe necazuri, încă de când lumea era prea mare, iar el era prea mic, așa că avea viciiul băuturii, chiar dacă și lui îi era rușine de slăbiciunea și neputința sa.

Așadar, pe când stătea într-o seară la șezătoare împreună cu fetele și băieții satului, apărut un străin. Un flăcău atât de frumos și de vânjos, cu chipul sculptat parcă în fildeș și ochii la fel de negri precum sufletul omului sărac, când n-are cu

ce-și hrăni copiii, sărind dint-înșii scânteii de foc. Avea plete lănoase și castanii și un zâmbet ludic; era șarmant nevoie mare, te făcea să uiți cine erai și ce-ți doreai.

Băiatul se așeză lângă restul și fu întrebat de unde vine, cine este, ce dorește. Pe măsură ce răspundea, părea tot mai misterios. Deși afla mai multe despre acesta, Ekaterinei i se părea tot mai străin.

El intră în taină cu Ekaterina și vorbiră, și tot vorbiră; părea că timpul s-a oprit, focul a înghețat în sobă, chiar dacă lemnele trosneau mai tare ca niciodată, că lumea din jurul lor tăcuse, chiar dacă făcea mai multă gălăgie decât de obicei, că oamenii s-au oprit din rugăciuni și Dumnezeu s-a oprit din ascultat. Fără să-și dea seama, noaptea era pe sfârșite, iar luna îi dădea cerului un sărut de rămas bun înainte de a se retrage în somnul de piatră. Și acela fu mometul în care avu loc despărțirea dureroasă dintre cei doi copii, dar până să plece, băiatul îi oferi acesteia o ie minunată, frumoasă ca lumina lumânărilor în timpul slujbei de Înviere. Pe partea stângă avea cusut un păun strașnic, iar la gât îi erau puși ciucurași roșii. Cu ochii zgâiți la dânsa, Ekaterina nici nu-și dădu seama când băiatul dispăru printre razele străvezii. Porni spre căsuța ei având imaginea podoabei clar imprimată pe retină.

Fata i-a povestit mamei sale toate cele întâmplate imediat ce a ajuns acasă. Mama o sfătui să aibă grijă, căci sufletul tânăr e precum marea în timpul furtunii atunci când pică în plasa iubirii, cu greu se mai poate liniști după aceea. Iar Ekaterina îi zise: „Mămucă, stai matale liniștită, băiatul acesta nu are cum să mă lase cu ochii în soare, pentru că sunt cea mai frumoasă fată din sat!” .Mama se miră, copilei nu-i stătea în fire să se laude.

A doua seară, băiatul și fata se întâlniră iarăși. Ea purta ia pe care el i-a dăruit-o, care o făcea să arate precum cireșii abia înfloriți; atât de plăcut era să te uiți la trânsa. Toată lumea îi luase seama câtă splendoare ședea în Ekaterina; de-ți luai ochii de la ea, se jelea inima de dor și drag cât îi purta.

Cei doi răsăra, vorbiră, povestiră câte-n lună și-n stele, și când se crăpă de ziuă, când șezătoarea era pe sfârșite, băiatul iarași îi dădu o ie și mai frumoasă decât cea de dinainte. Ea era împodobită cu o vulpe roșcovană, a cărei coadă pleca stufoasă în sus pe umar. Fata apucă numai sa îi mulțumească și străinul dispăru, paracă evaporându-se în aerul mângâietor.

Când mergea spre casă, dădu de un copil al satului, părăsit de părinții săi și crescut din mila creștinilor de pe acele meleaguri. Acesta îi ceru fetei o coajă de pâine, dacă avea, căci era nemâncat și tare își dorea să-și potolească matele, care răgeau de patima foamei. Fata avea mere, pâine și brânza, dar nu-i dădu și îl minți că nu are nici ea mancare.

Ekaterina îi relată mamei ce a făcut la șezătoare. Mama o dojeni pentru purtarea sa necuviincioasă față de copil, dar fata îi zise: „Mămucă, pentru ce să-i dau, dacă eu nu primesc nimic în schimb?” Mama se miră, copilei nu-i stătea în fire să fie zgârcită.

A treia seară, Ekaterina îl întâlni iarăși pe străin la șezătoare. Pe zi ce trecea se îndrăgostea și mai tare de el; ochii îi sclipeau când îl vedea intrând pe ușă, mâinile îi tremurau de emoție, gândurile îi zburau nebunește și își pierdea concentrarea, trezindu-se în ea sentimente a căror existență îi era necunoscută până în acel moment. Lumea dorea ceva de la ea; ea îl dorea doar pe el. Ca și în dățile

precedente, acesta îi oferi o altă ie. Pe ea era brodat un iepure alb, cu ochii roșii. Fata îi mulțumi, văzându-l parcă cum o luă pe o potecuță mlăștinoasă.

Când a ajuns acasă, Ekaterina i-a spus mamei cum a fost la șezătoare. Dar, de data aceasta, când fata îl menționa pe băiat, obrații i se îmbujorară și fruntea îi fu traversată de câteva picături de apă. Mama o avertiză ca nu cumva să își păteze sufletul. Fata o ignoră și continuă să-i povestească despre seara petrecută. Mama se miră; copilei nu-i stătea în fire să fie necurată.

A venit și a patra seară, a decurs la fel ca cele de dinainte, dar cei doi copii erau tot mai îndrăgostiți, tot mai pierduți în ceața care se lasă peste rațiunea lor o dată cu apariția emoțiilor și a iubirii. Băiatul îi dădu o a patra ie, pe ale carei mâneci era cusut un șarpe lung, verde smarald, cu ochii negri și limba despicată.

Înainte să plece de la șezătoare, o fată din sat, Iconia, îi arătă Ekaterinei opincile noi făcute de tatăl său. Ekaterina le privi, îi plăcură mult, prea mult, așa că-i zise Iconiei că sunt urâte, să nu le mai poarte, căci avea să se facă de râs.

Ekaterina se puse a sporovăi și mama o privi rece, apoi o muștră, căci gestul ei a fost neplăcut în ochii lui Dumnezeu, dar fata îi zise: „Mămucă, nu vreau să aibă opinci mai frumoase decât ale mele!” Mama se miră, copilei nu-i stătea în fire să fie invidioasă.

Timpul se scurgea și mintea Ekaterinei era doar la străinul fermecător ce i-a sădit în suflet atâta fericire. Privea oamenii și vedea prin ei; imaginea lui era singura care-i pribegea dinaintea ochilor. Auzea lumea și nu asculta; vocea lui era singura care-i pribegea dinaintea urechilor. N-avea somn, n-avea foame, n-avea durere și nici griji; își dorea să-i simtă prezența, să știe că e lângă ea, indiferent de loc și timp.

A cincea seară trecu la fel. Băiatul îi oferi încă o ie la final, dar văzând că nu se găsește veșmânt mai plăcut, îi mai ceru o ie. Una dintre acestea avea cusut pe ea un urs cafeniu, iar cealaltă un porc rozaliu și gras. Băiatul i le dăru și plecă la drum.

Fata termină povestea; muierușca îi ceru socoteală pentru gestul său neobrăzat. Copila îi zise: „Mămucă, de ce să am doar o ie care-i mai frumoasă decât cerul plin de stele la miez de noapte, în loc să am două?” Mama se miră; copilei nu-i stătea în fire să fie lacomă.

A șasea seară păru lungă, aproape suficientă pentru discuțiile celor doi. Înainte să-și ia rămas bun, băiatul îi oferi o ie care nu poate fi comparată nici cu rochia de mireasă a fetei de împărat. Pe acesta se vedea brodat un lup cenușiu, cu ochii negri; pe mâneci se întindeau trandafiri de felurite culori, iar poalele îi erau împletite cu fire de aur.

Mama află și despre acestea. O sfătui pe copilă să nu mai accepte cadourile străinului, căci va fi nevoită să-i dea ceva la schimb, apăi ei erau săraci și n-aveau de unde scoate averi, numai câteva îmbucături de mâncare. Fata îi zise mamei: „Mămucă, nu știi matală că pomenile sunt binevenite; dă-mi pace, căci eu frică n-am, băiatul sigur mă iubește!” Ekaterina vorbea puțin prea tare și mama abia de o mai recunoscuse; ea se miră, copilei nu-i stătea în fire să fie mândră.

În acea după-amiază, Ekaterina își luă veșmântul primit pe dansa, își pieptănă părul așa cum nu și-l mai pieptănase până atunci, îl împodobi cu flori și se privi cu plăcere în oglindă. Era superbă, semăna cu nestematele ascunse-n hruba

boierul cel avar, ca nimeni să nu pună mâna pe ele, înafară de dânsul. Dar se uită mai atentă: cândva ochii săi erau verzi și limpezi precum frunzele copacilor pline de rouă; acum...Ochii săi luaseră o nuanță pământie, s-au închis la culoare destul de mult, cât să pară că îi avea la fel ca ai străinului. Diferența era că ai ei nu sclipeau la fel de tare; păreau seci, ca izvorul după ce oamenii i-au răpit bogăția, ca pământul care n-a primit ploaia cea sfântă.

Seara veni, cei doi se revăzură și inima îi zburda Ekaterinei. Toate sfaturile mamei păreau vorbe în vânt. Ea știa că aceasta este alesul său, știa că avea să fie mireasa lui și nimeni nu-i va putea răpi fericirea și zbuciumul pe care îl simte.

Noaptea trecu; înainte să plece, străinul îi oferi o ie ce era fără cusur în lumea toată. De o puneai lângă răsul de copil, tot ea avea să fie mai frumoasa decât vocea ca de clopoțel. Era cusută în totalitate din fire de aur și se deosebea pe tânsa un măgar negru cu ochi bruni.

Totuși, a făcut un gest neașteptat: a sărutat-o pe obraz. Ekaterina nu știa dacă visează sau acest fapt era adevărat; până să se dezmeticească, băiatul plecă.

Când ajunse la poartă, în zori de zi, o văzu pe vecina sa chinuindu-se să care un sac de mălai. Femeie bătrână, trecută prin amarul vieții, îi ceru ajutorul și îi propuse fetei să-i dea și ei din mălai, dacă avea s-o ajute să-l ducă în casă, dar Ekaterina refuză.

Îi povesti mamei sale toate cele întâmplate, iar ea se mâniă. Ekaterina nu doar ca s-a lăsat prinsă de blestemul dragostei, dar era de necunoscut; milostenia ce-i sălășluia cândva în trup dispăruse categoric.

Seara următoare, mama nu o mai lăsa pe fată la șezătoare, o încuia în cameră și plecă să se culce, dar Ekaterina trecea prin focurile iadului, dorindu-și să-și vadă sortitul. Dacă o aștepta? Dacă bietul de el se gândește că ea îl va fi părăsit? De astfel de gânduri era Ekaterina chinuită. Iar după atâta osteneală, fata adormi profund.

În vis o vizită un înger. Ea își acoperi fața de frică, dar îl auzi vorbindu-i. Străinul ce i-a plantat fulgere în inimă nu era altul decât Necuratul, ce i-a văzut puritatea sufletească și a dorit să o fure. Îi era prea dragă Domnului, iară Nichipercea și-a bătut joc de ființa sa preapodobnică.

Ekaterina, când se trezi, era acoperită de lacrimi și sudoare; voia să strige, dar vocea i se opri în gât, privirea îi fugea nebună prin cameră și simțea că-și va da duhul. Și, până la urmă, reuși biata de ea să zbiere după mama sa. Cu greu putu femeia să înțeleagă vorbele copilei, dar mintea îi fu luminată și adunară împreună țoalele, făcură un foc mare și le aruncară în el, iar din flăcările monstruase ce apărură se observă conturul unui trup; scumpa dragoste a Ekaterinei zâmbindu-i malefic după ce a fost izgonită înapoi în infern.

Ekaterina nu a mers la școală și nu avea prea multe cunoștințe, dar era nespus de inteligentă, iar după ce a scăpat din ghearele pericolului, ea a înțeles un lucru foarte important. A cugetat mult timp la ceea ce a făcut, dar i-a fost imposibil să se învinovățească pe sine, deoarece a ajuns la concluzia că iubirea nu poate fi un păcat.

După cele întâmplate, ea și-a căpătat din nou sclipirea și inocența, pentru că a învățat să nu se teamă de greșeli și a fost capabilă să iubească iarăși. La câțiva ani după această tragedie, Ekaterina și-a întâlnit sufletul pereche, un flăcău pe

numele său Petru, și au avut trei fete, la fel de frumoase ca mama și tatăl lor. De le așezai pe toate în rând, nu știai la care să te uiți prima oară.

Acestea fiind zise, Ekaterina a obținut viața pe care mereu și-a dorit-o, iubirea pe care a căutat-o, dar și curajul de a lua totul de la capăt. Am trecut pe la ea și m-a rugat să vă povestesc și vouă, pentru că ea era prea ocupată, cusându-le veșminte mândre fetelor ei, ca nu cumva să apară vreun străin fermecător ce le fură inimile.

Dragă prieten de hârtie,

Ienciu-Bădulescu Maria Gabriela
Palatul Național al Copiilor din București
Prof. Bran Valentina Cosmina

Sâmbătă, 7 martie 2026, ora 19:00, Bragadiru

Este ora 19:00, sunt la casa surorii mele mai mari, căci imi petrec weekendul la ea, la periferia Bragadiru. Tocmai mi-am terminat proiectul (Femei care ne inspiră) pe care ni l-a dat doamna de engleză de făcut până luni (pentru că ce mod mai bun să sărbătorim Ziua internațională a femeii decât prin...teme). N-am cugetat mult și am ales-o, cum te așteptai, pe Regina Maria, personalitate despre care am auzit prima dată în copilărie, vizitând Balcicul.

Știu, știu că în trecut prelucrarea unui proiect se realiza cu multă muncă de cercetare în biblioteci (cum are mama mereu grijă să-mi zică), dar acum, Slavă Domnului, avem internetul, cea mai mare și accesibilă bibliotecă din lume. Am aflat multe și interesante informații: născută Marie Alexandra Victoria de Saxa-Coburg și Gotha, nepoată a mării regine a Angliei, Victoria, înrudită cu marile personalități monarhice ale Europei, soție a Regelui Ferdinand al României, Regina Maria a rămas în memoria colectivă ca „Regina-Soldat”, „Mama-Răniților”.

Citind informații online, mi-am amintit că pe un raft special din biblioteca surorii mele stă măiastră, asemenea autoarei sale, cartea cu însemnările reginei din război. Era momentul perfect să o citesc! După ce am luat cartea, m-am așezat pe iarbă, sub veghea bătrânului stejar din curte și am început să citesc, cu cât citeam mai mult, cu atât eram absorbită de povestea reală și impresionantă din spatele cărții. Dar cu cât povestea devenea mai interesantă, cu atât mâinile mele se înmuiau în jurul cărții și ploapele mele cădeau greoaie. Mereu mi se întâmplă asta, oare există vreun remediu? Normal că am adormit...

Somnul meu profund a fost tulburat de o voce tandră, mămoasă, care mă striga pe nume. Spre surprinderea mea, nu mai eram lungită pe iarbă în curtea surorii mele, ci într-o casă în copac construită între crengile unui stejar, iar vocea blândă care mă striga nu era a surorii mele, era însăși cea a Reginei Maria. Regina mi-a povestit că am adormit în ”Cuibul” său, citind una dintre cărțile pe care mi le împrumutase. După ce a observat că îmi revenisem total din buimăcirea de după somn, m-a informat că trebuie să mă pregătesc pentru a o însoți la vizitarea sătenilor care se luptă (nu pe front, ci de acasă) cu traiul într-o țară aflată în război, și a soldaților de la spitalul din apropiere.

Total mi se părea straniu, dar în același timp aveam acea senzație de deja vu, de parcă chiar dacă totul îmi era nou, nu îmi era și necunoscut. Oarea această senzație o avea și Dan când a făcut schimb de roluri cu umbra sa? Așa se simțea și Dionis uitându-se la tablou? Dar nu, nu avea cum, cartea cu însemnările reginei nu era vreo carte fermecată precum Cartea lui Zoroastru, iar eu, spre deosebire de Dan/Dionis eram conștientă de această „metemsihoză” (și de lumea din care veneam). Rămasă pe gânduri, am fost adusă cu picioarele pe pământ de sunetul de copite al cailor, care semnalau că era timpul de plecare. Mi-am pregătit repede o traistă pe care să o am la mine pe drum (nu se știe niciodată când ți se face foame sau sete!), iar apoi am coborât din casa din copac, alăturându-mă reginei în trăsură plină de provizii și medicamente pentru săteni.

Drumul a fost agitat, seriozitatea situației simțindu-se în alertul galop al cailor, vizibila oboesală a vizitiului și pulsul accelerat al reginei, care îmi dădeau o senzație de neliniște și nenumărați fiori pe șina spinării. Ajunși în primul sat, am ajutat-o pe regină să împartă provizii sătenilor, dar când a venit timpul să împărțim medicamente, aceasta mi-a ordonat să rămân în trăsură, iar eu știam că este pentru siguranța mea. Tot regatul știa că Majestatea sa se ocupa personal de îngrijirea bolnavilor de tifos, dar ce nimeni nu știa (doar eu aflasem din însemnările acesteia înainte să mă „teleportez” aici), este faptul că pe cât de puternică și curajoasă era, pe atât de mult se temea. Încă îmi suna clar în minte cuvintele acesteia din însemnări, care expun atât curajul, cât și frica din spatele lui: „Mi-e teamă, dar nu pot da înapoi”. Când s-a întors în trăsură avea pulsul mai accelera decât înainte, semnalând gravitatea pericolelor la care s-a expus.

Atmosfera se mai liniștise când am pornit din nou la drum, dar eu încă simțeam acea senzație de neliniște. Cea de a doua și ultima noastră oprire, era la un spital, unde erau aduși soldați care erau prea grav răniți pentru a mai putea lupta. Regina deja își făcuse un obicei de a vizita acest spital. Se zicea că într-o vizită de ale ei, când a stat aproape de un soldat și i-a ținut companie, acestuia nu i-a venit să creadă că cea care stătea lângă el era chiar regina. Vizita a durat mai mult decât mă așteptam, regina având grijă să aline fiecare soldat în parte. Pe drumul spre palat, „Mama Răniților” mi-a povestit cum, cu o zi în urmă, a fost pe front și a tratat și mobilizat soldații atât fizic, în spitalele de campanie, cât și psihic, prin intermediul cuvintelor încurajatoare. Poveștile ei îmi umpleau inima atât de bucurie, cât și de spaimă, la gândul pericolelor și bolilor la care se expunea pentru a-și ajuta supușii.

Când am ajuns la Peleş, Regele Ferdinand o aștepta înfrigurat pe regină, eu m-am scuzat și am plecat să mă plimb prin grădină, vrând să le ofer un moment de intimitate. Plimbându-mă în grădină, am observat involuntar interacțiunea dintre cei doi...chiar dacă aceștia nu vorbeau în română, ci în franceză, am putut înțelege mai mult din mimica acestora. Relația lor, se știa, era una dificilă și destul de rece, din pricina circumstanței în care le-a început relația- o casnicie aranjată, bazate pe potrivirea statutului social, nu pe baza comportamentului și personalității (Regele Ferdinand-fire retrasă, tacută, rece, Regina Maria-o adevărată fire naturală, determinată, puternică). Chiar dacă știam toate acestea, nu puteam să nu mă uit cu o compasiune puternică la regină.

După ce și-a terminat conversația cu soțul său, Majestatea Sa m-a condus în camera mea și m-a îndemnat să mă odihnesc. Eu i-am ascultat sfatul și m-am lungit imediat cum am ajuns în pat, învelindu-mă cu cearceafurile moi ca petalele florilor și încet-încet am adormit, oboseala de pe parcursul zilei ajutându-mă să adorm repede. Cu cât mi se adâncea somnul, cu atât simțeam cum cearceafurile de sub mine se transformau din nori pufoși în iarbă înțepătoare, iar liniștea din camera de oaspeți regală se transforma în vuietul lin al vântului. În somn simt o picătură de ploaie, apoi încă una, și când deschid ochii observ că nu mă mai aflu în camera palatului, mă întorsesem în curtea surorii mele, cu cartea deschisă plasată în poală, trezită de ploaia adusă de vânt chiar și sub vechiul stejar, care nu mă mai putea proteja de picăturile reci și revigorante.

Văzând că ploaia se intensifică, am strâns cartea la piept și am fugit înăuntru, unde mi-am început proiectul. Gândindu-mă la peripecțiile trăite în vis, am conștientizat faptul că, în ciuda neîmplinirii sentimentale, Regina Maria și-a dedicat viața poporului, dăruind iubire, oferind atenție și militând pentru ajutarea unei țări care a adoptat-o. Îmi sună clar în minte, ca un cântec preferat și iubit al copilăriei, mărturisirea-testament: „Te binecuvântează, iubită Românie, țara bucuriilor și durerilor mele, țara care a trăit în inima mea și ale cărei cărări le-am cunoscut toate”.

Nu mă așteptam să mă distrez atât de mult făcând un proiect la limba engleză. Se poate spune că să faci teme e distractiv? Dar se pare că m-am înșelat și ar trebui să le dau o șansă lucrurilor pe care nu le-am încercat niciodată, sau dacă le-am încercat, să le reîncerc într-un mod care mă provoacă. Mă bucur că am putut avea asemenea experiență de a întâlni, chiar dacă nu a avea (sau poate...?), o personalitate remarcabilă și crucială pentru România, a secolului al XX,-lea dar mai ales o femeie deosebită care nu și-a lăsat viața personală și natalitatea să încurce relația dintre ea și poporul ei iubit.

Dar fix înainte să închid conversația cu tine, iubitul meu ascultător tăcut, am descoperit, uitându-mă pe geam, traista tradițională pe care am avut-o în „excursia” din vis, lângă bătrânul stejar, aproape de o scorbură (care sunt convinsă că nu era acolo înainte să citesc), care semăna izbitor cu cea din stejarul unde regina își făcuse „Cuibul”. Oare ce ar putea însemna asta? O să te țin la curent cu noile mele metempsihozes...

Pe mâine, dragul meu confesor!

Declarația de război

Jega Maria Raisa
Palatul Copiilor Craiova
Prof. Bârcu Maria Lorena

A fost odată ca niciodată, pe când inimile strivite erau sub care cu boi, iar străzile pustiite de fumuri și cețuri, lăsând locuitorii cu ochii goi, un băiețel, timid de felul său, pierdut și orfan în sătucul său. Singuratic se simțea sărmanul, înconjurat de străini, vocea nefiindu-i ascultată, iar atunci când vreun trecător își îndrepta privirea-i rece către el, sufletul micuțului era ca străpuns de spini.

Totuși, copilul se obișnuise cu toate acestea. Lumea sa era ancorată în reguli stricte: îi era interzis să vorbească cu ceilalți copii, întotdeauna trebuia să își ajute mereu gazdele la treburile gospodăriei și niciodată să se aventureze în pădure singur. Singurătatea-i era familiară, căci gratiile închisorii sale erau umane, fiecare având o voce și un nume. Inclusiv persoanele care îl aveau în grijă, cele care aveau responsabilitatea de a-i oferi liniște și siguranță, îl tratau cu distanță. Se zvonea că un prunc orfan poate cauza dezastre, fiind considerat un blestem privind sănătatea sătenilor și prosperitatea satului.

Dar... într-o seară de toamnă târzie, asemenea acelorale ale copilăriei, pe care fiecare și le poate aminti cu nostalgie, frunzele foșneau diferit sub picioarele grăbite ale trecătorilor. Vântul, care odinioară îi mângâia obrazul băiatului, acum îi străpunse ființa, răscolindu-i inima de parcă îi aparține. Norii negri ai înaltului cer vesteau ploaia, dar nu acel tip de ploaie care te spală și te curăță de ocara lumii, ci acel tip, care îți șifonează hainele, aplecându-ți capul spre pământul care freamătă a revoltă. Tensiunea plutea în atmosferă: primejdia era iminentă, se apropia cu pași repezi.

Deodată, un sunet ascuțit fu purtat de vânt. De obicei, satul își îmbracă tăcerea precum o haină de sărbătoare, purtând-o ca o taină sacră și ținând-o aproape ca pe o persoană iubită. Zarva nu îi este specifică... Sunetele crează un ritm imposibil de uitat sau ignorat.

– Cetățeni ai satului Damnatus, suntem aici în semn de pace, cât timp există cooperare... N-am venit pentru a vă distruge casele sau fura recolte, însă suntem capabili de asta. Se zvonește că printre voi există un exemplar...

În fața locuitorilor se înfățișară cinci cavaleri, călare pe cai albi, armura lor reflectată în lumina lunii creând aure luminoase în jurul umbrei fiecăruia. Fețele nu le puteau fi văzute, coiful protejându-le capul. Totuși, le puteau fi simțite privirile tăioase, care căutau răspunsuri în tăcerile sătenilor. Într-un final, un bărbat uscățiv fu împins în afara mulțimii:

– D-d-domnilor cavaleri, n-n-noi n-avem nicio v-vină. Acel băiat, el... este diferit! se bălbâi Trepidus, făcând un pas în spate.

– Aduceți-l la noi, spuse ferm unul dintre cei cinci.

Zis și făcut, băiatul fu îngenuncheat în fața cavalerilor. Părul său brunet și răvășit îi acoperea privirea căpruie, în timp ce corpul său ceda sub greutatea mâinilor oamenilor a căror ocară îi pustiise mintea.

– Tu vei veni cu noi. Legați-! ordonă liderul Agnus.

Acestea fură ultimele vorbe ale cavalerilor înainte de a pătrunde în inima nopții. Picăturile de apă, lacrimile cerului, le acopereau urmele, fiind părtașe la acest act. Copacii arămii le dezvăluiră calea spre inima pădurii, în timp ce caii înaintară în galop.

Micuțul încerca să găsească o cale de scăpare, dar se pare că soarta te găsește în cele din urmă. Cunoștințele din cărți nu-i erau de niciun folos. El putu doar zâmbi la natura ce-l înconjură și la clipele triste, dar pașnice, petrecute în sătucul său. Se prea poate spune că nostalgia este un antidot al deznădejdiei, clipele bune ale trecutului inspirând iluzia speranței, atunci când cuvintele par a fi în zadar.

– N-ai de gând să ne implori să te dezlegăm sau măcar să încerci să rupi nodurile pe care le-am legat cu atâta măiestrie? spuse Agnus, însă întrebarea sa nu primi răspuns, tăcerea fiind specifică locuitorilor satului Damnatus.

– Poate că este speriat..., adăugă Amato.

– Un adevărat luptător nu își ignoră destinul! strigă Scelestus, încercând să-și păstreze cumpătul.

– Oricum sfârșitul îi este scris în sânge, oftează Tristus.

– Cuvintele sunt în zadar, comportamentul vostru nu ne ajută, zise ferm Felix.

După minute îndelungate, în care copilul reflectă asupra unui plan, cei șase se aflau acum în mijlocul pustiului, în inima pădurii. În timp ce cavalerii descălecau, băiatul fu izbit de sol, iarba plină de rouă trezindu-i simțurile. Trebuia să-și asculte vocea interioară, chemarea.

– Doar câteva momente și...

Agnus nu începu bine a vorbi, căci băiatul îi mușcă mâna, eliberându-se. Precum o pradă scăpată din gura prădătorului, acesta își folosi toată puterea pentru a se îndepărta de locul în care aproape își întâlnise sfârșitul. În urma sa, strigătele lui Scelestus sfâșiau văzduhul.

Vocea sa interioară îl îndemnă să nu se oprească. Oamenii care se aflau pe urmele lui acum îi voiau capul cu orice preț, putea simți asta în adâncul sufletului său. Acestea fură singurele gânduri necesare pentru a-l motiva să continue. Asemenea nostalgiei, și frica de a-ți pierde libertatea este un bun combustibil.

Pierdut în spontaneitatea momentului, proscrisul realizează că nu cunoștea atât de bine natura ce-l înconjură: era un novice, așteptând îndrumare. Privește în jur și neputința îi corupe ființa. Nu mai fusese în pădure până acum și se întreba care era scopul său în acel loc și în acel moment. Se afla la o răscruce, neștiind ce cale să apuce.

– Hmmm, să mă gândesc. După expresia ta facială, pot spune că ești pierdut, copile! Crede-mă pe mine, nu vrei să fii pierdut la miezul nopții în pustietatea asta!

– Cine... îmi vorbește? întrebă speriat băiatul.

– Nu cred că a mă vedea este ceea ce îți dorești. Sunt mult prea complex pentru mintea ta umană. Îți pot spune doar că ești la fel ca mine: diferit. Ești cheia către lăcașul care ne poate salva, dar doar tu ești cel care deții adevăratele răspunsuri.

– Cum pot ști că ești de încredere?

– Spre deosebire de mine, ești vulnerabil: pierdut. Acei cavaleri sunt pe urmele tale. Nu ai de ales, depinzi de ajutorul cuiva, iar acel cineva sunt eu.

Vocea se auzi din toate direcțiile.

– Oamenii cred că a fi diferit este un lucru greșit, dar, de fapt, este ceea ce îi face unici. În realitate, se tem de ceea ce ar putea descoperi înăuntrul lor... Va trebui să urmezi cărarea către propria renaștere, iar apoi natura te va îndruma.

– Nu știi dacă voi fi capabil de asemenea lucru...

– Nu ai de ales...

Tăcerea cuprinde din nou pădurea. Frunzele foșnesc în bătaile vântului, dar, de această dată, rostesc un nume ce se prefăce în murmur. Nămolul îi cuprinde

picioarele copilului, în timp ce acesta este îndreptat spre o potecă pe care nu o mai observase până atunci.

–Ai încredere să pășești! răsună natura, plină de viață.

Urmându-și propria chemare, băiatul este condus spre un lac cristalin, înconjurat de verdeată. Liniștea îl cheamă către ea, iar copilul se scufundă în apa curată. Scurte momente mai târziu, iese triumfător, găsind cu ușurință sabia cu teacă de argint. Acum știa ce avea de făcut.

Înapoi în inima pădurii, băiatul strigă:

–Sunt în sfârșit gata de a-mi înfrunta destinul!

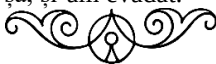
Acum poate vedea și simți totul: felul în care diferențele sunt ceea ce îi unește pe cavaleri, fiecare pas al acestora, fiecare respirație... Îl zărește pe Agnus și, cu o mișcare dibace de sabie, își îndeplinește misiunea. Știa totuși că finalul poveștii nu era acesta...

–Diferențele sunt ceea ce unesc oamenii, nu dezbină!

Ridicând sabia spre cer, mii de voci răsar din teaca acesteia, voci care acum pot fi libere, suflete încătușate de ocară celor care nu le înțeleg.

–În sfârșit... acasă, murmură pentru o ultimă dată salvatorul celor ce nu le-a fost permisă puterea cuvântului.

Și-am încălecat pe o șa, și-am evadat.

Pagină de jurnal

Țopa Vanessa-Maria
Colegiul Național „Costache Negri” Galați
Prof. Ciobanu Cristina

26.09.2022

Nu-mi găsesc, nici n-o voi face, cuvintele să te impresionez, cele pe care ai vrea să le auzi, n-o să-ți spun „Dragă jurnalule”, fiindcă îmi ești la fel de drag cum îți sunt eu ție și acum nu ai nicio alegere decât să asculți tot ceea ce am să-ți spun. Așa se scrie un jurnal, nu am dreptate? Niște foi albe pătate de toate lucrurile pe care nu le aud ceilalți, pe care nu avem curajul să le mai rostim. Asta ar trebui să fie și totuși îmi dau seama că ceea ce cari între paginile tale este mai greu decât toate cuvintele mele. Nu știu ce ți-ai dorit să fii, dar nici eu, nici tu, nu suntem dorințe împlinite, nu suntem stele căzătoare, suntem stele care nu se mai pot agăța de cer, explozii pe care doar noi le auzim, care nu au nimic de lăsat în urmă. Atunci, poate că paginile acestea, pe care știu că nu le va citi nimeni, vor lăsa în urmă dâră de praf de stele și voi ști, măcar, că tot ce s-a uitat nu a existat în surdina. Are sens ce-ți spun? Evident că nu, nici nu mă aștept să-i dai vreodată un sens. Sunt doar pagini de jurnal. Sunt doar toate cuvintele pe care sper să le audă și tatăl meu. Dar n-o va face, de aceea cerneala e mai albastră decât lacrimile noastre.

16.10.2022

A trecut o lună din primul an de liceu și poate ai sperat că deja nu am puterea să țin în mine tot ceea ce este deja acolo de mai mulți ani decât ai putea număra pe degete. Ai vrea să știi dacă mi-am făcut prieteni, dacă am luat note mari

la testele inițiale, dacă am prins în sfârșit curajul să vorbesc în public. Ai vrea să știi toate lucrurile pe care distanța te-a făcut să le ratezi și să-ți răspund la acele întrebări nerostite. M-ai sunat seara târziu și după ce glasul meu ai început în sfârșit să îl auzi, la fel de repede l-ai înghițit, precum alcoolul din sticla ce n-o voi vedea prea departe de tine, poate niciodată... Nici eu nu am știut cum să te ascult, fiindcă stăteam încontinuu cu ochii pe ușă, ca nu cumva să vină mama și să audă filosofiele tale, la care și-a mai dat ochii peste cap.

După ce am închis apelul, am mai rămas în balconul interior și, deși a trecut o lună de când ai plecat, se mai simte fumul de țigară în aer sau poate a rămas lipit de plămânii mei și îl respir când nu mai am îndeajuns aer să îmi potolesc lacrimile.

31.12.2022

Știam că nu vei fi aici nici anul acesta, de Crăciun, nu a fost prima oară și nu a durut când am văzut cadoul tău cum a rămas singurul de sub brad. L-am deschis eu pentru tine și ai primit, ca în fiecare an, un set de pijamale. Mi-ai spus să-l port până când vei ajunge tu, dar mirosul de țigară i l-ai imprimat deja și simt cum încep să răgușesc. E ultima zi din an și nu ești aici să vedem artificiiile împreună, să mă vezi și pe mine și șuvița albastră pe care mi-am făcut-o în păr. Nu ești aici să stăm toți la masă și să dezbatem politică, să ne uităm la filme de acțiune până dimineța în zori. Și atunci, dacă niciodată nu ești aici, de ce te doare amintirea care nu îți aparține? De ce te doare, când eu am fost acolo să simt absența și am umplut-o cu ceea ce ți-a fugit printre degete? Mă consideri răzbunătoare și nu greșești, dar cred că ai uitat ce înseamnă să fii copil și să simți cum lumea e împotriva ta, ori ai fost tu împotriva ei și de aceea nu vei putea să o ierți când o voi alege pe ea în locul tău.

17.06.2023

Plaja era plină de oameni și mirosea a bere, sare și cremă. Soarele ardea și nisipul era un jar încins, în contrast cu apa rece a Mării Negre. Este al doilea an în Bulgaria și este drept că amândurora ne-a fost dor de camera de hotel fără aer condiționat, de feliile imense de pizza din restaurantul ce le servea doar începând cu ora trei după-amiaza. Mi-a fost și mai dor să ne plimbăm pe zidul de piatră de pe partea opusă și să ne uităm lung la valurile înverșunate ce se spărgau de zid. M-ai ajutat să îl urc și m-ai ținut de mână atunci când ți-am spus că îmi este frică, să nu cumva să cad. Ți-ai dat seama că te-am mințit? M-ai mai ține acum de mână, dacă ai ști că nu mai am nevoie de tine? M-ai prinde, înainte să cad, dar nu pentru că m-aș scufunda pierdută printre valuri, ci pentru că ceea ce ai pierde tu va pluti mereu la suprafața apei, va pluti în aer, odată cu fumul de țigară, va pluti și se va îndepărta, până când brațele tale nu vor mai ajunge să o cuprindă.

09.07.2023

Accidentul vine mai ușor decât trecerea anotimpurilor și nu reușesc să-i simt impactul decât după ce tot ce mai rămâne în urma lui este liniștea cu care ceilalți învață să se obișnuiască. Erai doar tu în mașină și încă visez noaptea dacă s-ar fi schimbat ceva dacă eu eram în dreapta ta. Când te-au luat cu targa spre sala

de operații, ai trecut pe lângă camera unui pacient care tocmai își dăduse ultima suflare. Un accident, încă unul, pe care știai că tu l-ai fi putut evita. Sau poate ai sperat, pe moment, să fii tu în locul celui om? Când vei învăța, oare, că omul se va lupta doar în războiul pe care nu îl poate duce? Vrei să știi dacă eu am încredere în tine? Cred că n-aș reuși să îți spun și poate în sinea mea, acesta e motivul pentru care am tot amânat să-ți fac prima vizită. Mi-am pregătit discursuri întregi și când ți-am văzut zâmbetul căzut și ochii ce m-au evitat, cuvintele acestea s-au scufundat undeva de unde nu am mai reușit să le aduc la mal.

22.07.2023

Nu știi dacă îmi mai permit să dau vina pe tine pentru tot ceea ce mi se întâmplă. Tu nu ai avea, oricum, ce să faci cu ea. Să nu te superi pe mine și chiar de o vei face, nu pot să văd consecințele acestui lucru în viitor. Nu mai sunt sigură de nimic și totuși mă simt mai prezentă ca niciodată. Nu mă mai surprinde ironia și știu că nici pe tine. Altfel, de ce suntem noi mereu cei blestemați să înțelegem tot și să fim cei mai neînțeleși, de ce vedem chiar și ce nu se vrea a fi văzut, îndeajuns încât să fie imaginea plină și să nu ne mai încapă în ea? Te-am crezut când mi-ai spus că am minte de poet, de psiholog, o strălucire care va lumina orice suflet scufundat în întuneric. Am continuat să strălucesc, deși am rămas adesea fără curent și mi-am trimis ideile pe malul opus, cu toate că valurile mi s-au împotrivit. M-ai făcut să cred că în mâinile mele stau Soarele și Luna și eu le-am modelat după bunul plac, numai ca să aflu că, la capetele lumii, altceiva și-a clădit sisteme solare.

01.01.2026

Vrei să știi ce am simțit, cu adevărat, în toți anii pe care nu ai avut ocazia să îi trăiești lângă mine? Poate te aștepti să zic ură, trădare și poate că aș vrea să simți aceeași pată de singurătate care a tot crescut pe plămânii mei, până când s-au strâns și s-au făcut din ce în ce mai mici. Aș vrea să simți durerea pe care mama și-a vărsat-o pe obraji zi de zi, pe care tu nu ai mai vrut să o ajuți să nu cadă în neant. Și n-ai să înțelegi vreodată cât de mult vreau să ți se înmoaie genunchii la gândul că omul pe care l-ai iubit de când erai copil nu mai găsește voința să te iubească înapoi. În curând voi pleca la facultate și poate atunci nu va mai dura la fel de tare să mă scufund în suferința pe care am cărat-o și pentru tine, pentru amândoi. Nu te las în urmă, stai fără griji, căci, oricât de sărată va fi apa Mării Negre, n-o să încetez niciodată să respir fumul de țigară lipit de plămânii mei. Iar voi, pagini de jurnal, ați ascultat toate cuvintele pe care nu voi avea vreodată curajul să le rostesc tatălui meu.

Pagină de jurnal

Amina Stănescu
Colegiul Național „Zinca Golescu” Pitești
Prof. Cristian Hoaghea

Martie, 2026

Dragă Jurnalule,

Nu ți-am mai scris de ceva timp și mi-ai lipsit. Mai mult ți-am povestit despre cărțile citite, dar nu am mai stat de vorbă cu tine, așa cum obișnuiam, ca și cu un prieten drag. Parcă m-am îndepărtat de tine fără să-mi dau seama. Am fost foarte ocupată cu școala, teme, lucrări, proiecte și zilele s-au adunat una peste alta ca valurile mării.

Uneori simt că trăiesc pe repede înainte... dar azi m-am oprit, Și primul gând a fost la tine. Și al doilea gând a fost la o relaxare frumoasă, pe malul mării, cu tine lângă mine, notând tot ce trăiesc și simt, ca să ne putem reaminti împreună de momentele frumoase.

Legat de asta, știi ce mi-am dat seama? Că nu ți-am povestit deloc despre cele 10 zile din Bulgaria, de vara trecută, când am fost la mare cu mama și mătușa mea. A fost o vacanță ca o poveste! Marea era de un albastru limpede, aproape ireal, ca și cum cerul s-ar fi contopit cu apa cea clară prin care vedeai nisipul de pe fund ca prin sticlă, iar valurile veneau moi, ca niște pași de copil grăsun. Diminețile aveau un miros sărat și cald, iar serile erau magice: cerul devenea roz, auriu și violet, iar soarele se scufunda în mare ca un vis, în timp ce noi ne plimbam pe faleză printre magazinele de suveniruri și mirosurile îmbietoare de la terase. Nu doar noi eram tot timpul ademenite de aromele puternice, ci și multe pisicuțe prietenoase care își așteptau răbdătoare rândul la festin.

Deși fiecare zi a fost specială în felul său, cea care mi-a rămas cel mai adânc în suflet a fost ziua în care am vizitat Castelul Reginei Maria din Balciac. Locul acela nu este doar frumos, ci este plin de emoție și de o liniște care te face să nu mai vrei să pleci de acolo curând. Știi cum este numit castelul? N-o să îți vină să crezi! „Cuibul liniștit”! Și parcă exact asta simți: o liniște profundă, ca și cum lumea de afară dispăre. Castelul nu este mare și rece cum sunt altele, ci este format din clădiri albe, simple și elegante, cu influențe orientale, cu un minaret subțire care m-a surprins și cu terase care coboară spre mare. Iar grădinile, ...grădinile sunt ca un vis! Coboară în trepte ca niște gânduri așezate cu grijă. Sunt pline de flori, de alei ascunse, de arbori rari și de o colecție impresionantă de cactuși. Fiecare colț pare bine gândit, fiecare plantă pare aleasă cu suflet.

Am aflat că Regina Maria nu a vrut doar o grădină frumoasă, ci un loc care să o reprezinte. A adus plante din toată lumea pentru că și ea era un amestec de lumi: născută în Anglia, cu rădăcini rusești, dar devenită româncă prin iubire. Și nici locul nu a fost ales întâmplător: Balciacul făcea parte atunci din România, dintr-un teritoriu numit „Cadrilater”. Regina Maria a descoperit acest loc s-a îndrăgostit de el. Spunea că acolo își găsește liniștea și că marea îi vorbește altfel decât oriunde. Eu cred că ea a construit acest loc nu ca pe un palat, ci ca pe un refugiu, un loc în care să fie ea însăși. Și, Jurnalule, cred că fiecare om are nevoie de un

astfel de loc, un loc în care să se simtă în siguranță și în care să își încarce bateriile atunci când viața i le consumă.

În timpul acestei excursii de câteva zile am aflat despre Regina Maria foarte multe detalii care m-au determinat să cred că a fost un om deosebit. Cumva, de atunci, mă gândesc frecvent la ea: s-a născut în anul 1875 în Anglia și a fost nepoata Reginei Victoria. A crescut într-o lume elegantă, dar strictă, unde totul era controlat. Și, cu toate acestea, sufletul ei era liber! Iubea natura, caii, îi plăcea să viseze. La doar 17 ani a venit în România, după ce s-a căsătorit cu Ferdinand. Și știi ce m-a surprins citind, printre rânduri, în jurnalele ei? Că nu a fost o căsătorie de poveste: Ferdinand era timid și retras, iar ea era plină de viață și emoții. La început s-a simțit singură și neînțeleasă, dar în timp au devenit o echipă. Nu a fost neapărat o poveste de iubire ca în basme, ci o relație bazată pe respect și sprijin. Au avut mulți copii, șase: Carol, Elisabeta, Maria (Mignon), Nicolae, Ileana și Mircea. Micuțul Mircea a murit la doar câțiva ani și a fost o durere imensă despre care a scris chiar ea. Vezi, Jurnalule, nici chiar dacă ești regină nu poți scăpa de suferință!

În timpul Primului Război Mondial a mers prin spitale, printre răniți, nu doar ca un simbol, ci ca un ajutor adevărat: a stat lângă ei, i-a îngrijit și le-a oferit speranță. Oamenii au numit-o: „Mama răniților” și cred că asta spune totul. După război a mers în Europa, într-o misiune diplomatică neoficială și a susținut cauza României la Conferința de Pace de la Paris. I-a impresionat pe toți prin inteligența și prin eleganța ei.

Și atunci am început să mă gândesc: cum poate o femeie, care pare delicată, să fie, de fapt, atât de puternică? Și am înțeles, dragă Jurnalule, că femeile nu sunt slabe, ele sunt puternice într-un mod diferit: prin răbdare, prin iubire, prin curajul de a continua chiar și atunci când doare.

Și știi ce mai făcea Regina Maria? Scrisa povești! Și nu oricum, le scria în limba engleză, limba ei maternă. A scris multe povești și basme pline de emoții și simboluri. Citind despre ea, am descoperit și câteva titluri: „Crinul vieții”, o poveste despre iubire și sacrificiu, „Visătorul de vise”, despre un om care își urmează visul, cu toate că părea imposibil, „Hoții de lumină,, , „Ilderim”. Și, pentru ca aceste povești să ajungă și la români, ea a colaborat cu o scriitoare româncă: Mărgărita Miller-Verghy, care le-a tradus. Eu cred, dragă Jurnalule, că numai oamenii cu adevărat sensibili pot scrie povești. Cărți mature de adulți cred că se pot scrie mai ușor, dar să fii om mare și să scrii cărți de povești, cred că îți trebuie un suflet special, așa cum îl avea ea.

Și legat de asta, o să îți spun, draguțule Jurnal, în încheiere, ceva ce m-a emoționat foarte mult: Regina Maria a iubit enorm Balcicul, așa cum ți-am și spus. Dar ce nu știi este că ea a cerut foarte clar, înainte să moară, ca inima sa să fie depusă la Balcic. Regina a murit în anul 1938, trupul său a fost înmormântat la Curtea de Argeș, iar inima sa a fost pusă într-o casetă de aur și argint și a fost dusă exact unde și-a dorit: la Balcic, la capela Stella Maris. Însă, odată cu schimbările politice și teritoriale, când Balcicul a revenit Bulgariei, inima reginei noastre nu mai putea rămâne acolo, așa că acum se află la Castelul Peleşor.

Din toate aceste motive eu cred că Regina Maria a fost un om important. Dar ce înseamnă să fii un om important? Nu cred că este vorba despre a fi celebru

sau a avea putere, nu cred că este vorba nici măcar despre a fi de rang înalt. Ci, eu cred că să fii important înseamnă să aduci schimbări care să ajute multă lume și ceva bun să rămână în urma ta. Regina Maria a făcut toate astea: a făcut mult bine, a lăsat un model demn de urmat, a lăsat povești care ne vorbesc și astăzi despre curaj și iubire, a lăsat locuri pline de suflet.

Și poate că, într-o zi, o rămână ceva frumos și în urma mea, chiar dacă mic, dar poate că va fi important tocmai pentru că a fost făcut cu iubire și din iubire.

Îți promit că nu voi mai lăsa să treacă așa de mult timp până când ne vom reîntâlni suflet către suflet.

Prințul și floarea fermecată

Marcu Țăposu Andreea Elena

Școala Gimnazială „Oprea Iorgulescu” Câmpulung

Prof. Bițan Angela

În vremurile de demult, pe când dorințele încă se îndeplineau, trăia un rege care avea trei feciori; cei mai mari erau învățați și iscușiți, însă cel mic era mai mult timid și retras, și de aceea frații săi râdeau mereu de el.

Când împăratul a îmbătrânit și a simțit că i se apropie sfârșitul, a hotărât ca cei trei feciori să plece în lume și să îi aducă fiecare câte o floare; iar cel care avea să-i aducă cea mai frumoasă floare, rămânea stăpân peste întreaga împărăție.

Pentru a ști în ce parte a lumii să pornească fiecare, împăratul i-a chemat pe toți trei în grădina palatului și, aruncă trei petale de trandafiri în sus. Una dintre petale a zburat înspre nord, cealaltă înspre sud, numai cea de-a treia a căzut la loc, pe pământ, lângă un copac bătrân. Fiul cel mare al împăratului a luat calea nordului, cel mijlociu a pornit spre sud și amândoi râdeau ironic de fratele lor cel mic, pentru că el trebuia să rămână pe loc, unde căzuse petala.

Întristat și gândindu-se ce să facă, mezinul, se așează la umbra copacului bătrân, de la marginea grădinii palatului, cu rădăcini seculare, printre care zări o lumină puternică. Se apropie și văzu o cheiță din aur. O ridică și deodată rădăcinile copacului se înălțară formând o ușă misterioasă. O descuie cu cheia din aur, vede niște scări, coboară pe ele și când ajunge jos se trezește în fața altei uși. Când deschise larg ușa, tânărul se trezi în fața unei grădini cum nu văzuse niciodată până atunci. Coloritul florilor îi lua privirea, iar parfumul lor îl îmbăta. Pășea timid pe cărarea brodată de flori. Deodată zări în mijlocul grădinii o floare de o frumusețe nemaîntâlnită. Se apropie să o culeagă, dar o voce răgușită îl opri. Sub o pălărie țuguiață ce-i acopereau ochii, zări un gnom, o creatură mititică și misterioasă. Era un gnom care avea o dragoste pentru toate lucrurile verzi și în creștere. Barba lui era plină de murdărie și polen, o dovadă a muncii și a dăruirii sale.

– Ce dorești? întrebă creatura.

Deși surprins și puțin speriat, prințul îi răspunse politicos, după bunătatea inimii sale:

- Salutări, dragă gnom! Trebuie să spun că sunt fermecat de frumusețea grădinii tale. Ce colecție minunată de flori ai aici! Caut cea mai frumoasă floare din lume.

- Mulțumesc, Alteță, numele meu este Grif și sunt foarte mândru de grădina mea.

- Nu m-am putut abține să nu observ acea floare minunată de acolo. Este cea mai frumoasă floare pe care am văzut-o vreodată. Pot să o culeg?

- Îmi pare rău, Înălțimea Voastră, dar acea floare este cea mai prețioasă. Nu pot să o dau nimănui.

- Dar cu siguranță, o floare la fel de frumoasă ca aceea merită să fie văzută de toată lumea. Ar fi păcat să te bucuri doar tu de ea.

- Îmi pare rău, Alteță, dar nu pot. Floarea înseamnă prea mult pentru mine.

- Pot face ceva ca să te răzgândesc?

- Ei bine, există trei lucruri pe care să mi le aduci. Dacă ai putea să-mi aduci o sămânță rară dintr-un pământ îndepărtat, cel mai prețios inel din lume și apă vie de izvor, m-aș putea gândi să-ți dau floarea.

- Am să găsesc ceea ce ai cerut și să ți le aduc cât mai curând posibil.

- Foarte bine, Alteță. Dacă poți să mi le aduci, floarea este a ta.

- Mulțumesc, dragă Grif! Nu vei fi dezamăgit.

Pornit în călătoria sa, însoțit de curajosul său cal alb, a traversat păduri întunecate, dealuri și câmpii întinse și aride, înfruntând multe obstacole pe drum. După multe zile de călătorie, a ajuns la poalele unui lanț de munți stâncoși și înalți. Fără să se gândească la greutatea urcușului, începu să urce mărgeții munți. Sub picioarele sale, bucăți de stânci se prăvăleau în gol, dar nicio clipă nu a vrut să renunțe. Ajuns în vârful muntelui o lumină puternică aproape îl orbi. Într-un poc al de aur, strălucitor, se afla sămânța rară. Bucuros, o puse cu grijă în traista sa și porni încrezător în căutarea inelului prețios.

După multe săptămâni de călătorie, a ajuns pe un tărâm îndepărtat. Era un loc frumos, cu verdețuri și cascade strălucitoare, din care calul său se adăpa din belșug, după atâta drum. A întrebat în jur și în cele din urmă a găsit inelul, care era ținut într-un castel, puternic păzit de un căpcăun pe nume Zorogot, de care auzise multe lucruri înfricoșătoare.

Locuitorii aceluia ținut l-au sfătuit pe prinț să nu pătrundă în castelul păzit de căpcăun, pentru că este păcat de tinerețea și frumusețea sa. Prințul nici nu vru să audă și porni să-l întâlnească pe temutul căpcăun. Zorogot era îmbrăcat cu haine zdrențuite din piele de balaur. Pielea lui avea o culoare verde bolnăvicioasă, acoperită de cicatrici de la nenumărate bătălii. Ochii lui erau de un galben strălucitor. Fața lui Zorogot era dominată de o falcă masivă, plină de dinți ascuțiți pe care îi folosea pentru a-și sfâșia dușmanii. Sprâncenele sale groase, încruntate îi dădeau o prezență înfricoșătoare și intimidantă. Purta o bătă masivă de piatră pe care o folosea pentru a-și lovi inamicii.

Căpcăunul a mârâit când l-a văzut pe prinț apropiindu-se, cu sabia și scutul. Zorogot așteptase acest moment, râvnind după șansa de a-și dovedi puterea și ferocitatea. Cu un vuiet puternic, Zorogot năvăli înainte, cu bâta lui masivă de piatră ținută sus. Prințul s-a menținut, gata de atac. În timp ce căpcăunul își balansa bâta, prințul l-a ocolit cu dibăcie și l-a lovit cu sabia, dar pielea căpcăunului era prea dură pentru ca lama să pătrundă. Zorogot urlă de furie, legănându-și bâta cu și mai mare ferocitate. Prințul era rapid și agil, dar căpcăunul era puternic și necruțător. În timp ce căpcăunul s-a ridicat pentru a da o lovitură zdrobitoare cu

bâta lui, prințul s-a aruncat înainte, împingându-și sabia adânc în burta căpcăunului. Zorogot scoase un urlet de durere, clătînându-se înainte și înapoi și se prăbuși la pământ. Prințul stătea deasupra căpcăunului căzut, trăgându-și răsuflarea și ștergându-și sudoarea de pe frunte. Căpcăunul zăcea nemișcat.

Inelul câștigat, era cu adevărat cel mai prețios inel pe care îl văzuse vreodată. Era făcut din cel mai pur aur, iar în mijlocul său era un diamant mare care scânteia ca soarele. Prințul știa că trebuia să-l aducă înapoi lui Grif cât mai curând posibil. Mai avea un singur lucru de îndeplinit, să găsească apa vie de izvor.

A mers prin pădurea deasă și a traversat râuri furioase, înfruntând multe provocări pe parcurs. În cele din urmă, a ajuns la poiana unde se afla apa vie de izvor. Poiana era plină de cele mai frumoase flori, iar apa era limpede ca cristalul, sclipind în lumina soarelui. Prințul a umplut un ulcior cu apa vie de izvor. Se spunea că are puteri magice și mulți credeau că îi poate vindeca pe cei bolnavi și dă tinerețe veșnică. La întoarcere, a trebuit să traverseze o potecă periculoasă și stâncoasă. Calul lui s-a împiedicat, iar ulciorul i-a căzut, fărâmiându-se în bucăți. Prințul a fost devastat. Chiar atunci, o mică oază a apărut în fața lui. S-a repezit spre ea, sperând să mai găsească apă vie de izvor. Acolo, a întâlnit o bătrână amabilă care i-a oferit o tărtăcuță de apă vie de izvor. Ea i-a explicat că a păzit oaza de mulți ani și a fost bucuroasă să-și împartă apa cu cineva care avea cu adevărat nevoie de ea.

După atâtea călătorii și peripeții, prințul pornește bucuros, cu cele trei lucruri spre grădina gnomului. Gnomul Grif, l-a salutat cu căldură și a admirat eforturile depuse. Prințul i-a dat sămânța cea rară, inelul și tărtăcuța cu apă vie de izvor. Gnomul i-a mulțumit pentru curaj și bunătate și l-a răsplătit dăruindu-i floarea cea frumoasă pe care și-a dorit-o.

Prințul luă cu grijă floarea, urcă scara și ajunse în curtea palatului tatălui său. Frații săi, fiind siguri că mezinul era prea neîndemânatic ca să găsească ceva, nici nu se străduiră prea mult să caute, așa că luară fiecare câte o floare oarecare de la primul negustor întâlnit și se întoarseră și ei la tatăl lor. Tocmai atunci apărură și mezinul cu minunata floare și toți rămaseră uimiți de frumusețea ei.

– Pe drept, dau împărăția mea fiului cel mic, spuse împăratul încântat.

Când auziră asta, ceilalți doi fii s-au mâniat cumplit, spunând cu furie:

– Cum e posibil ca acest nepriceput, care nu e deloc isteț, să conducă o împărăție? Mai dă-ne încă o încercare, te rugăm!

– Bine atunci, zise împăratul. Cel care îmi va aduce acasă cea mai frumoasă domniță, a lui să fie împărăția.

Neștiind ce să mai facă, prințul se întoarse din nou la Grif, pentru a-i cere ultimul ajutor. Gnomul i-a dăruit o sticlă cu apă vie de izvor, și l-a sfătuit ca în zorii dimineții, timp de trei zile, să ude floarea cea frumoasă cu șapte picături de apă vie. Cu multă încredere mezinul porni spre castel. Timp de trei zile făcu întocmai cum îl sfătui Grif. În cea de-a patra dimineață ceva neobișnuit se întâmplă. Floarea, se prefăcu într-o frumoasă domniță. Părul auriu și ondulat îi cobora pe spate, ca o cascadă. Ochii de un verde smarald îi scânteiau, avea obraji trandafirii și pielea îi era albă precum crinul. Aceasta grăi prințului:

Prințe, nu te speria/Eu voi fi aleasa ta,/Tu prin multe ai trecut,/Har în inimă-ai avut./De astăzi îți sunt aleasă/Să-ți fiu a ta mireasă/Împreună să domnim,/Fericiți mereu să fim,/Și-n regat să dăinuim.

De bucurie și fericire, tânărul prinț o sărută pe fată și plecă să o arate tatălui său.

Nu după mult timp, apărură și cei doi fii mai mari ai împăratului. Fiecare aducea cu el prima fată pe care o întâlniseră pe drum; erau și ele frumoase, numai că una avea hainele prăfuite, pentru că lucra pe câmp, iar cealaltă avea hainele cârpite, pentru că era săracă.

Împăratului nu îi fu greu să se hotărăască și de data aceasta:

– Fiului meu cel mai mic i se cuvine împărăția, spuse el.

Oricât au încercat ceilalți frați să-l convingă pe tatăl lor să se răzgândească, acesta fu hotărât în decizia luată.

Și așa, prințul cel mic a ajuns să domnească peste împărăția tatălui, s-a căsătorit cu prințesa lui și a mers vorba prin toate ținuturile vecine că era un conducător viteaz și drept. Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți...

Legenda cavalerului de argint și a izvorului timpului

Martin Daria-Maria

Școala Gimnazială „Ion Minulescu” Pitești

Prof. Mazilu Iulian Valentin

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar povesti...

A fost pe vremea când lupii se înfrățeau cu mieii și când cuvintele aveau puterea de a muta munții din loc. Într-o țară îndepărtată, unde soarele răsărea de două ori pe zi pentru a mângâia grădiniile de cleștar, trăia un tânăr pe nume Alistar. Nu era fiu de crai, nici de împărat, ci un simplu fierar a cărui măiestrie trecuse de mult de granițele regatului. Se spunea că din mâinile lui ieșeau săbii care cântau în vânt și armuri care nu puteau fi străpunse decât de o inimă curată.

Regatul său, odinioară plin de viață, fusese cuprins de o molimă ciudată, oamenii nu mureau, dar își pierdeau amintirile. Un vâl de negură cenușie se lăsase peste sate, iar cei dragi începeau să se privească unii pe alții ca pe niște străini. Regele, un bătrân înțelept a cărui coroană își pierduse strălucirea, îl chemă pe Alistar la curte.

-Alistar, băiatul meu, spuse regele cu o voce ca un foșnet de frunze uscate, amintirea este singura punte între suflete. Dacă o pierdem, devenim doar umbre rătăcitoare. Se spune că la marginile lumii, acolo unde pământul se sărută cu cerul, există Izvorul Timpului. Doar o picătură din apa lui poate spăla negura după ochii poporului meu.

Alistar, simțind greutatea destinului pe umerii săi, nu stătu pe gânduri. Își făru o armură de argint, subțire ca o frunză de toamnă, dar tare ca piatra de râu, și porni la drum pe un cal murg, născut dintr-o iapă de vânt.

Drumul nu fu ușor. Trecu prin văi adânci unde pietrele vorbeau în șoaptă și peste râuri de foc care ardeau fără să scoată fum. După șapte zile și șapte nopți, ajunsese la intrarea în Pădurea Uitării. Copacii aveau ramuri ca niște brațe lungi și

deznădăjduite, iar frunzele lor, de un negru lucios, absorbeau orice rază de lumină. La intrare, îl opri o bătrână gârbovită, a cărei față semăna cu o hartă a suferințelor umane. Era Muma Pădurii, dar nu cea din poveștile de groază, ci o păstrătoare a echilibrului pierdut.

-Unde te vânturi, tinere cu piept de argint? Întrebă ea, privind-o cu ochi ce păreau două fântâni fără fund.

-Caut Izvorul Timpului, bunico. Vreau să aduc înapoi amintirile celor de acasă. Amintirile sunt poveri grele, Alistar. Ești sigur că vrei să le porți? Mulți au trecut pe aici și au ales să rămână în umbră, unde durerea nu se simte.

-Fără durere nu există nici bucurie, răspunse tânărul. O viață fără amintiri e ca o carte cu pagini albe. Impresionată de curajul lui, bătrâna îi dăruie un ghem de ață aurie.

-Aruncă-l în fața ta. El nu îți va arăta drumul cel mai scurt, ci drumul pe care inima ta are nevoie să-l parcurgă pentru a înțelege ce caută.

Ghemul îl conduse pe Alistar spre Munții de Cristal. Aici, pereții de gheață erau atât de lucioși încât fiecare gând al drumețului se reflecta sub forma unei imagini vii. Alistar își văzu copilăria, mirosul pâinii coapte de mama sa, scânteele din forja tatălui său. Dar, pe măsură ce urca, oglinzile începură să arate și greșelile sale: cuvintele nespuse, momentele de mândrie, ocaziile pierdute de a fi bun. Frigul deveni insuportabil. Armura de argint începuse să înghețe pe trupul său, transformându-se într-o închisoare rece. În vârful muntelui, îl aștepta Paznicul de Gheață, un uriaș făcut din zăpadă înghețată și stele căzătoare.

-Pentru a trece mai departe, trebuie să lași aici cea mai frumoasă amintire a ta, tună uriașul. Ea va fi prețul pentru trecere.

Alistar închise ochii. Se gândi la chipul fetei pe care o iubea, o fată cu ochi de culoarea chihlimbarului, care îl aștepta acasă. Simți cum căldura acelei imagini îi părăsește inima, lăsând în loc un gol imens. Lacrimile îi înghețară pe obraji, transformându-se în diamante mici.

Uriașul se dădu la o parte, iar Alistar continuă drumul, simțindu-se mai ușor, dar mult mai singur.

Coborând de pe munți, ajunse într-o vale unde cerul era mereu roșu. Aici, un balaur cu șapte capete păzea singura trecere spre Izvor. Dar acest balaur nu scuipa foc obișnuit, ci îndoială. Fiecare cap îi șoptea lui Alistar o altă minciună: „Regele te-a trimis la moarte”, „Poporul tău te-a uitat deja”, „Izvorul este sec”.

Alistar își scoase sabia, dar își dădu seama că fierul nu poate tăia cuvintele. Atunci, își aminti de ață aurie a bătrânei. O înfășură în jurul sabiei și începu să cânte un cântec de leagăn pe care i-l cânta mama sa. Muzica, purtată de firul magic, se transformă într-o barieră de lumină. Capetele balaurului începură să se certe între ele, până când creatura se prăbuși sub propria greutate a răutății. Trecând de balaur, Alistar văzu în depărtare o lumină palidă, albastră. Era Izvorul Timpului.

Ajuns la marginea izvorului, Alistar fu surprins să vadă că apa nu curgea în sus sau în jos, ci părea să stea suspendată în aer, ca o sferă de cristal lichid. Lângă izvor stătea o siluetă învăluită în lumină: Duhul Timpului.

-Ai ajuns, călătorule. Dar izvorul nu oferă apă gratuit. Pentru fiecare picătură de amintire pe care o iei pentru alții, trebuie să dai ceva la schimb din propria ta ființă.

-Am dat deja amintirea iubirii mele, spuse Alistar obosit.

-Acela a fost prețul drumului. Acesta este prețul vindecării. Ca să vindeci un întreg regat de uitare, trebuie ca tu însuși să devii Izvorul. Alistar înțelese atunci că marea călătorie nu fusese despre a aduce ceva înapoi, ci despre a deveni el însuși un dar.

Fără să ezite, păși în sfera de apă. În acea clipă, armura de argint se topi, amestecându-se cu lichidul magic. Toate cunoștințele lui, curajul său, durerea și speranța se revărsară în apele izvorului. Apa deveni de un auriu orbitor și, printr-o explozie de lumină, se transformă într-o ploaie binecuvântată care se întinse peste tot pământul, ajungând până în cel mai îndepărtat colț al regatului său.

În regat, oamenii începură să se trezească. Mamele își strânseseră copiii în brațe, bătrânii își amintiră poveștile strămoșilor, iar regele își văzu din nou coroana strălucind. Negura se risipi ca un vis urât la răsăritul soarelui. Dar Alistar? El nu se mai întoarse pe murgul său de vânt. Se spune că în locul unde fusese forja lui, a răsărit un izvor cu apă rece și clară, care îi făcea pe toți cei care beau din ea să se simtă mai înțelepți și mai buni. Fata cu ochi de chihlimbar venea în fiecare zi la izvor. Deși Alistar nu mai avea formă umană, ea simțea în susurul apei o căldură familiară.

Într-o zi, aplecându-se să bea, văzu în reflexia apei nu propriul chip, ci chipul tânărului fierar zâmbindu-i. În acea clipă, ea a înțeles că eroii nu mor niciodată cu adevărat, ei se transformă în lumina care ne călăuzește pașii atunci când credem că am pierdut drumul.

Și au trăit cu toții în pace și înțelegere, amintindu-și mereu că prețul prezentului este respectul pentru trecut și curajul de a te jertfi pentru viitor.

Am încălecat pe o șa și v-am spus povestea așa!

O zi în care am învățat să simt fericirea

Mihai Antonia-Elena

Școala Gimnazială „Nicolae Romanescu” Craiova

Prof. Stoica Mirela

17 iunie 2025

Dragă jurnalule,

Astăzi simt că inima mea este plină de emoții, ca o cutie de comori în care s-au adunat cele mai frumoase amintiri. Îți scriu cu sufletul deschis, pentru că ziua aceasta la mare nu a fost doar o zi obișnuită, ci una care mi-a rămas adânc întipărită în inimă, ca o fotografie care nu se va șterge niciodată, păstrând, în culori vii, sentimente, gânduri, trăiri, pe care doar un copil de unsprezece ani le poate simți.

M-am trezit dis-de-dimineață, când lumea încă dormea, iar liniștea plutea peste tot ca o pătură subțire. Numai glasul strident al pescărușilor spărgea, din când în când răceala dimineții. Am deschis încet ochii și, pentru câteva clipe, nu am știut unde sunt. Apoi am auzit sunetul valurilor, acel murmur blând și nesfârșit, ca o șoaptă a mării. Parcă mă chema. M-am ridicat din pat și am mers la fereastră. Cerul era pictat în culori calde, de parcă cineva ar fi vărsat acuarele peste el: roz

pal, portocaliu și puțin auriu. Ce tablou...Aș fi dat orice ca și tu, prieten drag, măcar pentru o clipă, să fi prins viață și să te fi bucurat de acest spectacol minunat. Soarele se ridica încet din mare, ca un glob de foc timid, depășind încet linia firavă a orizontului. În acel moment, am simțit o liniște ciudată, dar frumoasă. Parcă timpul s-a oprit doar pentru mine. Am inspirat adânc aerul sărat, lăsându-l să-mi umple pieptul ca o adiere proaspătă de libertate, și, pentru o clipă, am închis ochii, ca să pot simți totul mai intens. Mirosul mării, ușor aspru și răcoritor, parcă îmi spăla toate gândurile și grijile, lăsând în loc o liniște caldă și blândă. În acel moment, nu mai conta nimic din ceea ce lăsasem acasă — nici temele, nici agitația zilnică — eram doar eu, marea și cerul de un albastru infinit. Am simțit cum o bucurie liniștită îmi cuprinde sufletul și cum fiecare bătaie a inimii îmi spune că sunt exact acolo unde trebuie să fiu, în locul în care timpul pare că stă pe loc, iar fericirea se simte în cele mai mici lucruri.

La micul-dejun, atmosfera era plină de viață. Vocile colegilor mei se împleteau ca niște note muzicale, iar râsetele lor umpleau sala. Fiecare povestea cu entuziasm ce vise a avut sau ce planuri are pentru ziua de azi. Eu zâmbeam și îi priveam, gândindu-mă cât de norocoasă sunt că pot trăi aceste momente alături de ei.

Când am ajuns pe plajă, nisipul fin mi-a mângâiat tălpile, cald și primitor, ca o îmbrățișare dulce a mamei. Marea se întindea în fața noastră, infinită și misterioasă, strălucind sub razele soarelui, ca un covor de diamante ce arunca sclipi în vazduhul îmbietor. Nu am stat pe gânduri și am alergat spre apă, simțind cum inima îmi bate mai repede de bucurie.

Primul contact cu apa a fost ca o surpriză rece, care parcă m-a smuls dintr-un vis, dar apoi m-am obișnuit și m-am lăsat purtată de valurile dantelate. Împreună cu prietenii mei, ne-am jucat, ne-am stropit și am râs din toată inima. Râsetele noastre se amestecau cu sunetul mării și parcă deveneam parte din ea, cântând la nesfârșit aceeași melodie, același imn al veseliei molipsitoare. La un moment dat, am plutit pe spate și am privit cerul. Norii treceau încet, ca niște corăbii albe, fluturând steagul libertății depline, iar eu m-am simțit liberă, fără nicio grijă. A fost un moment în care am uitat de tot: de teme, de școală, de orice supărare. Era doar clipa aceea, perfectă.

Mai târziu, am construit un castel de nisip. Dar nu era un simplu castel. Pentru noi, era o adevărată cetate, un loc magic. Feți-Frumoși și Ilene Cosânzene zburdau ca rodul imaginației noastre. Am lucrat împreună, cu răbdare și entuziasm. Am modelat fiecare turn, fiecare zid, fiecare detaliu. Când l-am terminat, l-am privit cu mândrie. „Am reușit!”, iar acel strigăt a fost ca o explozie de fericire pură. În acel moment, nu mai eram doar niște copii pe o plajă, ci creatorii unei mici minuni. Deși știam, undeva în adâncul nostru, că valurile vor veni și vor șterge totul, nu ne păsa. Marea își va cere înapoi nisipul, iar castelul nostru va dispărea, dar acel gând nu ne întrista. Dimpotrivă, parcă făcea clipa și mai prețioasă. Pentru că frumusețea lui nu stătea în cât timp va rezista, ci în bucuria cu care a fost construit, în râsetele care l-au însoțit și în prietenia care s-a legat în jurul lui.

Căci asta e copilăria — un amestec de inocență și vis, de clipe fragile și fericiri intense, care nu durează o veșnicie, dar care rămân pentru totdeauna în

suflet. Este puterea de a crea ceva din nimic și de a iubi acel lucru chiar și știind că va dispărea. Este arta de a trăi prezentul cu toată inima, fără teamă, fără regrete, doar cu zâmbet și lumină.

La prânz, soarele era sus pe cer și ne obosise puțin. Am mers să mâncăm, iar mâncarea ni s-a părut mai gustoasă ca niciodată, poate pentru că eram flămânzi sau poate pentru că eram fericiți. După aceea, am avut un moment de liniște. Unii colegi au adormit, dar eu am stat și am privit pe fereastră. Marea părea mai calmă, ca și cum și ea se odihnea. Dar farmecul nu îi dispăruse odată cu oamenii care se retrăseseră în camerele lor. Era tot acolo, o pânză nesfârșită de albastru.

După-amiaza ne-a adus o nouă aventură: o vânătoare de comori. A fost ca și cum am intrat într-o poveste. Indiciile erau misterioase, iar fiecare pas ne apropia de „comoară”. Am alergat, am căutat, am gândit, am râs. Deși nu am câștigat, am simțit că am descoperit ceva mai important: bucuria de a fi împreună.

Spre seară, cerul a început din nou să se schimbe. Am mers pe plajă să vedem apusul. Soarele cobora încet, iar lumina lui devenea tot mai blândă. Culorile cerului erau uimitoare: roșu aprins, portocaliu cald, mov delicat. Marea reflecta aceste culori și părea că arde ușor. Simțeam că și inima mea s-a aprins în aceleași culori, că un pictor a pictat-o intenționat ca să rezonez cu ea. Da, marea cea mare și plină de mistere, cu care nu înceta să mă impresioneze, în fiecare clipă! Am stat în liniște, privind. Nimeni nu mai vorbea. Era un moment care nu avea nevoie de cuvinte. Am simțit o emoție puternică, ca și cum mintea mea ar fi vrut să spună ceva, dar nu găsea cuvintele potrivite.

După cină, a urmat focul de tabără. Flăcările dansau în întuneric, aruncând lumini jucăușe pe chipurile noastre. Ne-am strâns în jurul focului, ca într-un cerc magic. Am cântat, am spus povești, am râs și uneori am tăcut, ascultând trosnetul lemnului. La un moment dat, am privit în jur și mi-am dat seama că fiecare dintre noi era fericit. Aceeași fericire care mă însoțise de-a lungul întregii zile o zăream acum, mai timid, mai îndrăzneț, în ochii tuturor. Fericire de copii...

Când m-am întors în cameră, oboseala m-a cuprins, dar era o oboseală plăcută, ca după o zi trăită din plin. Am stat puțin de vorbă cu colegii mei și ne-am promis că nu vom uita niciodată aceste zile.

Acum, în timp ce scriu, simt cum ochii mi se închid, dar nu vreau să adorm fără să îți spun ceva important, dragă jurnalule: această tabără nu este doar despre mare sau distracție. Este despre prietenie, despre bucuria lucrurilor simple, despre momentele care îți umplu sufletul. Știu că în curând mă voi întoarce acasă și totul va reveni la normal. Dar, undeva în inima mea, va rămâne mereu această zi. O zi în care am fost cu adevărat fericită.

Noapte bună, dragă jurnalule... și mulțumesc că păstrezi toate aceste amintiri pentru mine.

Eu, un suflet care a învățat să simtă

Orion și Tărâmul Speranței

Muntean Alessia Gabriela
Palatul Copiilor Baia Mare
Prof. Muntean Ancuța

A fost odată ca niciodată un fecior care își petrecea întreaga zi afară, uitând complet de responsabilitățile și îndatoririle pe care le avea. Orion era fiul regelui Benedict și al reginei Charlotte. Era un băiat special care își iubea nespus de mult părinții, însă îi contrazicea mereu fiindcă dorințele sale nu coincideau cu planul pe care regele și regina și-l făcuseră în privința viitorului băiatului.

Regele Benedict, la vârsta de 32 de ani, l-a învățat pe micuțul băiețel de atunci, tot ce știa el. De la scrimă până la șah, de la maniere până la vals și așa mai departe, dar a omis un aspect: iubirea, respectul și încrederea pe care trebuie să i le ofere unei domnițe.

Astfel că, odată cu trecerea anilor, fetele din regat se temeau tot mai mult de Orion și se ascundeau în locuri doar de ele știute, de unde îl admirau pentru frumusețea lui, însă inima le stătea în piept. Când regele Benedict a observat acest lucru, și-a considerat fiul o dezamăgire totală și l-a izgonit din regat, amenințându-l că avea să-l transforme în praf de stele dacă nu va pleca, iar viața lui va lua sfârșit.

Așadar, Orion și-a împachetat lucrurile și a pornit într-o călătorie pe mare. A cumpărat cea mai frumoasă corabie din împrejurimi, și-a făcut provizii pentru o perioadă de 2 luni și a pornit la drum. Destinația era necunoscută. Nici el nu știa unde va ajunge, ce greutăți va întâmpina sau dacă va supraviețui măcar. După zile întregi de soare arzător, Orion a văzut o insulă care i-a tăiat respirația. Vegetația era atât de diversificată, încât găseai absolut orice plantă. Era împânzită de palmieri, stejari, smochini, bananieri, o grămadă de flori înmiresmate ce te îmbătau, dar și plante de ceai, plante tămăduitoare. În centrul insulei se afla o stâncă imensă de pe care se revărsa o cascadă uluitoare, iar la bază se formase un mic lac, plin de nuferi și lotus.

Îndrăgostit de acest tărâm, Orion a început să-i scrie tatălui său o scrisoare în care îi descria acest loc, sugerându-i ca la bătrânețe să se retragă acolo, alături de regină, iar până atunci el va construi o cabană, un loc intim, unde ar putea locui împreună din nou. Însă tatăl său nu i-a răspuns niciodată, dar Orion a decis să-și urmeze instinctul și să construiască cabana. În timp ce aduna lemne s-a gândit că insula trebuie să aibă un nume, iar cum dorința și speranța că tatăl său îl va ierta și va vorbi din nou cu el erau arzătoare, acesta a denumit-o Tărâmul Speranței.

Lemn cu lemn, visul lui Orion părea să prindă contur, până într-o seară când o umbră a trecut pe lângă el și a dărâmat un perete neterminat. Orion nu înțelegea ce putea fi, pentru a avea atâta forță și atâta rapiditate.

-Cine e acolo? a întrebat ușor confuz. Arată-te! N-am să-ți fac rău, atât timp cât nu o să-mi mai distrugi munca.

-Nu îți permit să construiești aici o casă! a strigat o voce clară și calmă a unei fete.

-Și de ce mă rog, aş avea nevoie de permisiunea ta?

-Ai grijă cum vorbești, căci nu știi cu cine ai de-a face.

Dat pe spate de acest răspuns, Orion a tăcut, așteptând să vadă cu cine vorbește. Din spatele plantelor a ieșit o fată atât de frumoasă, căci ți se tăia respirația. Era înaltă, corpolentă, cu niște picioare lungi, părul închis la culoare, o față palidă, dar cu o ușoară tentă de roz în obraji, buzele de un roșu aprins și ochii... ochii erau de un verde lucios, precum smaraldul și de o strălucire care te orbea dacă te uital prea profund. Era înfășurată într-o mătase albă și niște sandale înalte din lemn de cocos.

Rămas fără cuvinte, Orion a reușit să zică:

-Cine ești? Sau ce ești?

-Vei crede că sunt nebună, dar sunt.... un vârcolac. Mă numesc Selena.

Complet șocat de frumusețea și splendoarea ei, Orion parcă nici nu auzise cuvântul „vârcolac” și o invită să se așeze lângă el, pe o bucată de lemn.

-Vreau să știu totul despre tine! a strigat Orion.

-Va dura o veșnicie, a spus liniștită Selena.

-Am tot timpul din lume.

Astfel, Selena îi povestește băiatului cum trăia pe această insulă, alături de clanul ei, însă o forță malefică a declarat război între clanuri. Celeste, mama sa, o ascunsese într-o nucă de cocos unică, care era uriașă și păzită de cascadă, iar acela era simbolul clanului. Mama sa i-a promis că într-o zi, când lumea avea să fie sigură, se va întoarce după ea, dar va trebui să aibă răbdare, iar astfel, Selena a rămas singură pe insulă.

Orion credea că viața sa era tragică, însă după ce auzise povestea, emoțiile îl cuprinseseră și simțea ceva pentru Selena, însă nu înțelegea ce. Să fie empatie? Sau poate chiar iubire?

Selena continua să îi povestească despre semnul de pe umărul drept, unde era reprezentată o nucă de cocos alături de o cascadă, iar pentru a nu o recunoaște nimeni din alt clan, Selena și-a ars pielea în acel loc. Fata a început să plângă, re trăind momentul, iar Orion a luat-o în brațe și au rămas așa până s-a înnoptat. Băiatul a luat-o sub aripa lui și a invitat-o în corabie unde au mâncat și i-a arătat Selenei cum poate obține un unguent din plante tămăduitoare, promițându-i că avea să-i îndepărteze arsura. În timp ce prepara leacul, fata a început să-i povestească despre viața de vârcolac și ce însemna asta. Era un blestem al Lunii, iar de fiecare dată când Luna era plină, aceasta se transforma într-un lup.

-Nu mi-ar fi frică de tine, a spus hotărât Orion.

-Ba da, ți-ar fi. Te-aș putea mușca.

-Atunci vom găsi o cale să trăim cu asta, împreună. Voi fi mereu lângă tine, iar numai pentru tine voi rămâne pe această insulă.

-De ce?

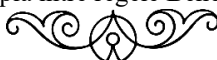
-Pentru că... te iubesc.

Astfel, Selena a simțit că trupul îi radiază de fericire. În acea seară, Orion a înțeles că speranța îi leagă pe cei doi. Speranța că Celeste se va întoarce într-o bună zi și speranța că regele îi va mai vorbi fiului său, măcar o dată.

Așadar, Orion și Selena și-au continuat viața pe Țărâmul Speranței, fiind cum nu se poate mai fericiți, ba chiar și-au construit o casuță și o odaie în care depozitau fructele și plantele, și unde Selena învăța noi rețete de ceaiuri.

Și astfel, după ce negura deznădejdiei s-a risipit sub atingerea pașilor lor, Orion și Selena au rămas pe Tărâmul Speranței, un loc unde liniștea vorbea. Într-o seară, în timp ce stăteau pe marginea cascadei, o siluetă învăluită într-o mantie de culoarea amurgului s-a ivit dintre palmieri. Era Celeste. Chipul ei, marcat de o noblete tristă, purta povara anilor în care își abandonase fiica în voia sorții. Selena a încremenit, dar Orion i-a strâns mâna, oferindu-i tăria de care avea nevoie. În puritatea celui tărâm, fără prea multe cuvinte, iertarea a venit ca o adiere de primăvară. Selena și-a privit mama, apoi pe Orion și a înțeles că speranța nu înseamnă doar a privi înainte, ci și a vindeca ce a fost lăsat în urmă.

Și au rămas cu toții acolo, sub ocrotirea stelelor, trăind în pace până când povestea lor a devenit legendă, iar legenda a devenit însăși strălucirea cerului de noapte, neștiind ce se va întâmpla între regele Benedict și unicul său fiu.

Note de călătorie

Paraschiv Maria
Palatul Național al Copiilor București
Prof. Bran Cosmina

Luni, 11 august 2025, Malta

Este 15:00, și, deși este încă devreme, sunt foarte obosită. Am avut o săptămână minunată alături de familia mea. Suntem în Malta, iar eu sunt fericită că părinții mei m-au lăsat să aleg locul în care să ne petrecem această vacanță

Evident nu am ales întâmplător acest loc, pentru că, după cum știi, sunt fascinată de Regina Maria. Am admirat-o mereu. Dacă mă întreabă cineva ce femeie admir, primul meu gând se îndreaptă spre ea, căci iarna trecută am citit o carte despre Maria care m-a marcat foarte mult și am avut o nouă viziune despre toată omenirea și istoria României.

Înainte să fie regină, înainte de război, Maria a fost doar un copil curios și jucăuș, cu picioarele goale și ochii mari, care descoperă libertatea și frumusețea naturii pe țărmurile însorite ale Maltei. Spunea în carte că a locuit în Malta între anii 1886 și 1889, când tatăl ei, Principele Alfred, era comandantul flotei britanice din Marea Mediterană. Așa că mi-am dorit foarte mult să ajung aici, chiar dacă știu că sunt și alte locuri mai emblematice: Balicul, Peleşul, mult mai aproape de noi. Însă, eu am ales Malta, pentru că știu că Palatul San Anton păstrează o bucată din sufletul reginei noastre. Este locul în care și-a format personalitatea ei curajoasă.

Mă simt conectată cu Missy, fetița de doar zece ani, care zburda fericită cu picioarele goale prin iarba fină și umedă a amiezii, care a avut o viață minunată și un exemplu de urmat.

Ieri nu am mai scris nimic aici pentru că am trăit niște emoții atât de puernice, încât am simțit nevoia să interiorizez tot ceea ce au văzut ochii mei și să cuget în liniște la viața Reginei inimii mele. Am vizitat Palatul, unde a locuit ea pentru o mică parte din viața ei, în copilărie și unde a reveit și când era regină ca simbol național Mamă a răniților.

Când am ajuns în grădina palatului, am simțit o mică scânteie, ca și cum m-aș fi reconectat cu Regina și natura. Când am ridicat privirea am rămas uimită, nu mai văzusem niciodată o astfel de priveliște pășind pe aleile umbrite de portocali ale palatului, liniștea după amiezii a fost brusc străpunsă de un strigat regal, mândru și sălbatic. Erau păunii, creaturi care par desprinse din legendele bizantine sau din decorurile somptuoase ale curților regale de odinioară, erau acolo. Privindu-i, am trăit senzația că natura s-a jucat cu cele mai prețioase nestemate: găturile lor lungi luceșc în reflexii de azur și smarald, schimbându-și nuanța la fiecare mișcare grațioasă. Adevăratul spectacol începu însă doar atunci când unul decisese să-și etaleze trena. Cu un foșnet sec, ca de mătase veche, coada se deschisese într-un evantai uriaș, o explozie de culori. Sute de ochii verzi și aurii mă priviră deodată fix. Iar eu am încremenit în fața acestui spectacol.

Se plimbau cu o nonșalanță nemaivăzută printre turiști, de parcă ar fi știut că strămoșii lor au atras cândva privirea tinerei prințese Maria, care îi urmărea cu aceeași fascinație acum un secol. Sub soarele arzător al Maltei, penele lor devin mici oglinzi care prind lumina. Sunt fără îndoială, bijuteriile vii ale grădinii, un simbol viu al unei epocii pline de splendoare și eleganță care nu vrea să apună.

Cu bucuria în inimă și cu chef de aventură, am continuat să mă încarc cu enegia locurilor: am vizitat Medina, vechea capitală a Maltei, un oraș fortificat situat pe un deal în centrul insulei, și am fost și la Grota Albastră, un complex de peștri marine de pe coasta de Sud.

Cum am ajuns la hotel, am și adormit, iar ultimul meu gând s-a fost îndreptat tot spre ea. Am înțeles de ce Malta i-a dăruit primele lectii despre lume, putere și libertate... și că insula aceasta a rămas pentru ea o poveste de dragoste, cu o insula mica, dar uriașă în amintiri. Știu acum, în timp ce scriu, că Malta a devenit și pentru mine un Rai terestru.

Pe mâine, dragul meu jurnal!

Călătorie prin tunelul maturității

Ion Raluca Elena
Colegul Național „Carol I” Craiova, Dolj, România
Prof. Constanța Pîrvuleasa

19 iunie 2025,

Ora 01:33,

Balcic

Iubim să rănim și să fim răniți

În toiul nopții, bandiți

Să te vinzi, carne vie,

Și să devii pustie

Poți să schimbi, să te schimbi, să alergi,

Deși tălpile-ți bătătorite dor când mergi.

*Ai ajuns. Sângerie e urma pașilor
Prin pâclele tulburi ale ochilor*

*Un an mai târziu nu mai recunoști — și nu te mai recunoști
Ochii tăi au rămas tot anoști
Dar el te-a îngropat, nu mai vezi lumina.
Ți-a construit ziduri după ce a împietrit inima.*

Ora 10:00

Dragul meu jurnal,

Am scris versurile acestea la Balcic.

Nu ți-am mai spus nimic în ultimul timp, pentru că pare că mi se răătăcesc gândurile; se acumulează atâtea, încât nu mai încap și îmi blochează fluxul gânditii. Sentimentele? Nu mai au loc, nici timp să se nască...nimic altceva decât „a trăi”, mai exact tumultul care începe între marginile lui “a trăi”.

Aproape ca am uitat de mine... Apropo, tu mă mai știi? Tot eu par a fi. Încă mă mai disting, trecător, prin vechile mele obiceiuri, dar mereu încerc lucruri noi.

Sunt chiar în „Cuibul Liniștit”, al reginei, doar că eu încă nu îmi găsesc cuibul—cred ca am intrat într-o lume în care nimic nu mai seamănă cu ce știam. Este o liniște pură, aici, dintre acelea care te obligă să te auzi, să-ți asculți vocea gândurilor, oricât ai încerca să o ignori, preferând să lași ochiul să devină privire. Totuși, cuibul meu? Aaaa, poate în suflet...acolo nu l-am căutat...ce ar fi să-mi găsesc și eu cuibul meu liniștit, chiar în suflet?

Încep să vină gânduri și parcă se așază... Bine ați revenit! Luați loc, gânduri rebele! Dar ce văd? Sunt alte gânduri? Alte șoaapte?...Balcic... Regina Maria... „Orfana” și „Copila cu ochi albaștri” Ma cheamă, parcă, mă atrag în “pânza de păianjăn”...Am auzit despre ea, la Cella Serghi, tot aici, la Balcic.

Înainte, intru în grădină.

Castelul... da, are un aer aparte, iar apa, în cascada de afară aleargă și parcă încep să îmi cadă lacrimi de uimire, vorbe abia rostite se rostogolesc pe obraji și îmi scapă ca apa cascadei printre degete... Vuietul mării mă aruncă în valurile propriului suflet, ca într-un tunel prin care răătăcesc și *frământări* mă ajung din urmă, altele vin din direcție opusă, dar nu se opresc, trec unele pe lângă altele și mă prind în tumultul lor, fără scăpare.

—Unde mă duceți?

—Vei vedea! răspund ele râzând.

...

—Vei vedea, vei vedea,vei vedea! le aud hohotind.

Încerc să le opresc și să le așez la locul lor. Pe hârtie... da, este mai sigur locul lor aici, la tine, jurnalule. Tu ești cel mai ascultător și sigur confident, iar de aici ele nu mai pot fugi fără voia mea.

Unele mă cheamă înapoi spre intrarea în “viziuna” caldă a sufletului de copil, iar altele îmi arată un cadran cu cifrele timpului de care mă feresc, să nu mă întreacă. Și se prelinge spre mine cadranul ca în “Persistenta memoriei” a lui Dali.

Dar uneori sunt tentată să rămân , poate doar să gust o picătură din adolescență. Dar știu ca nu m as putea opri sa golesc măcar pe jumătate sticluța,

pentru că mă ademenește ca pe Alice cu sălbatica ei chemare “Drink me!”. Și mă tem ca” înfășurat în manta-mi ochii voi înălța, visători la steaua/ Singuratatii.” (M. Eminescu). M-aș pierde, sau m-aș regăsi?...

Încerc să ghicesc răspunsul și să nu mai doară. Dar doare... Atunci fug și mă caut... Te întrebi unde? Dintr-un loc în altul, în oameni, în iubire, sperând să găsesc ceea ce mă definește pe mine. Ma caut în toți adolescenții care îmi serpuiesc drumul și nu mă recunosc în niciunul. Sunt Eu!?

Dar, ah! Fata Morgana! cu cât mă apropii de un răspuns, cu atât parcă mă aflu între oglinzi paralele și mă îndepărtz de mine .

Ora 12:30

Cred că m-am rătăcit în grădină.

Mă opresc între șase arcade de piatră. Mă așez cu mișcări moi, nesigure pe tronul reginei, și el tot de piatră. Printre două coloane trec valurile și mângâie florile mov cu tulpini cățărătoare. Mă ridic, fac câțiva pași și îmi întorc privirea spre un ochi calm de apă. Mă apropii și, printre câteva reflexii, îmi văd chipul... curgător ca ceasul topit din tabloul lui Dali

Mă privesc, dar... nu semăn. Sunt chiar eu? Port cerceii aceia cu cărți de joc și în unde zăresc ba un riga, ba o damă de cupă și Asul. Constat ca am Asul la ureche! Am impresia că totul în fața mea se schimbă; ca și cum regulile s-ar rescrie chiar în timp ce le învăț. Ajung în Țara Minunilor?

Mă apropii suficient de mult încât apa îmi atinge genele. Închid ochii și multe gânduri mă trag spre ele cu o mână nevăzută... m-au strigat

—Alice!

Sau doar mi s-a părut?

Poate că fiecare gând își schimbă forma înainte să-l înțeleg — azi clar, mâine absurd, poimâine de nerecunoscut.

E atât de mult orizont împrejur, încât se pierd limitele. Mă îndepărtz mereu de vârsta de aur. Privesc înapoi și văd niște pereți, parcă din zahăr colorat. Îi ating cu privirea; sunt pufoși ca vata de zahăr, sau ca norii și, sub privirile mele, se topeș puțin câte puțin. Și curg în cifrele ceasurilor moi.

O mână îmi întinde batoane cu mac și rom și, în spatele ei, se luminează chipul blând al bunicului, ținând de mână fetița din sufletul meu.

Și vai, timpul merge odată cu mine! Fac un pas înainte — hop, și el înaintează. Fac un pas înapoi spre bunicul, se întoarce și el.

Bunicul... cu fața rotundă...timpul se oprește pe chipul lui. Îi pipăi fața, îi simt ridurile și gustul dulce al tabletelor de ciocolată, pe care le ascunde pentru mine în buzunarul vestei.

Încerc să deschid ochii și, printre gene, îl văd din nou pe bunicul. Dar îl văd altfel: „Ochiul devine privire”, iar cadranul cu cifre e altfel...și eu sunt altfel.

—Viseez, zbor!

Da, am să-mi construiesc un cer numai al meu, pe care să pot zbura și să nu se sfârșească după ce voi învăța zborul...Si să nu se termine poțiunea din sticluța mea,să mă pot întoarce în Paradisul cu bunici cu batoane de ciocolată în buzunarul vestei, ori de câte ori mă întâlnește dorul în amintiri uitate. Doar prajitura, da, ea poate să se termine că până găsesc alta, timpul să rămână cu mine

și să nu treacă înaintea mea linia de sosire. Așa spunea povestea...viața e o competiție cu timpul...vezi să nu ajungă înaintea ta la linia de sosire! Așa spunea povestea din Țara Minunilor.

Bietul iepuraș, iar se tânguie:

—„O, Doamne, oooo Doamne...s ar putea să ajung prea tarziu!”

Pe marginile orizontului apar dâre cenușii . O să fie toamnă mai devreme ?
O să-mi plouă în vise? Dar dincolo se văd raze și culori ce îmi desenează chipul.
Îmi pun aripi.

Și totuși, dacă zborul nu e evadare, ci doar o altă formă de cădere?

Din nou mi se pare că aud:

—Alice, poți zbura! Încearcă!

—Nu zbor spre nicăieri.

În minte îmi apar niște semne. Se alcătuiesc. Sunt litere oare?

Cred că da.

Disting, iar, litere fosforescente. Un „m”... apoi un „a”... apoi un „tu”...

La mine se referă?

Întind mâna și pipăi cuvântul: M..A...T...U...MATURIZARE!.

—Alice, unde ești? Alice?

—Am rămas în Țara Minunilor.

—Și eu? Eu cine voi fi?

—Vei fi ce îți dorești. Vei fi ce vei vrea să devii.

Dintr-odată vreau să învăț să fiu iubire.”Iubirea e singura vecie dată nouă”

- l am auzit pe Vasile Voiculescu spunându-i bunicului...

Nu știu cât pot, încă înțelege, dar sigur vreau să fiu iubire

Ora 17:00

Și poate despre asta este vorba: nu putem ști când cădem în tunelul maturității, dar *putem alege cerul* și să învățăm zborul.

Și să fim precum pasărea aceea care doarme cu aripile întinse, ca timpul să nu i-o ia înainte.

Câteodată te opresc gândurile, se adună iar vălmășag în jurul tău. Cred că, totuși timpul va deveni un aliat. Tu ce crezi ?

Și întrebările, vai, întrebările sunt multe, iar răspunsurile prea puține. Și poate că nici nu trebuie să aibă sens imediat.

Așa că, dragul meu jurnal, cred că asta e cheia: să te schimbi, să devii de nerecunoscut, pentru ca timpul să învețe să-ți respecte zborul și să nu mai vrea să te întrecă...

Nu ți se pare o idee bună?

Pe curând,

cea mai bună versiune a mea,

Raluca

Inimă-de-aur

Petre Adina Gabriela
Colegiul Național „Costache Negri” Galați
Prof. Cristina Ciobanu

A fost odată ca niciodată, pe când pădurile erau încă tinere, iar Soarele era doar o stea, un împărat care domnea peste mări și țări, brațele sale protejând jumătate din întreaga lume. Împăratul Albastru avea să părăsească meleagurile noastre, iar singura sa fiică, Elena, a primit blestemul inimii de gheață, neputând să simtă frumusețea iubirii și încrederii. Acesta avea un singur leac: apa fermecată a fântânii veacului.

Împăratul Violet, fiul marelui împărat Roșu, primise cutremurătoarea veste din partea celeilalte împărății. Determinat, propune ultimului său născut să ia toate cele de trebuință: sabia și armura tatălui, calul de smarald și merindele pentru drum, și să-și încerce și el norocul, în călătoria din care nimeni nu s-a mai întors.

Petru, mezinul cu sufletul curat, ascultă de înțeleptul său părinte și pleacă la drum.

Ieșind din împărăție, armura sclipindu-i și armăsarul nechezând cu încredere, dintr-odată se oprește. Un strigăt ce-i îngheța sângele în vene se aude din pădurea înaltă cu arbori bătrâni. O căprioară, copita-i sângerândă, plângea de durere în iarba deasă.

— Tinere, limpede să-ți fie mintea și calea, dacă mi-ai oferi și mie un strop de apă, căci tare mă mai frământ în locul acesta pustiu.

Tânărul, fără ezitare, taie o șuviță din coada fermecată a calului, legându-i rana. Scoate o căldare și îi oferă apa pregătită pentru drum sărmanei creaturi.

— Mulțumesc, Inima-de-aur! Ia această blană de lup drept răsplată, că tare îți va fi de folos!

Petru mulțumește și pleacă mai departe. Străbate 9 țări și 9 păduri, întâmpină furtuni care doboară sate și ploi care înecă fântâni. Ajunge la o mică colibă sărăcăcioasă, cu acoperișul din paie și pereții din lemn, în fața căreia o bătrână, ale cărei trăsături spuneau povești alese, spăla zestrele într-un vas mai mare decât întreaga sa casă.

— Bună să vă fie ziua, rostește băiatul. Nu am putut merge mai departe văzând chinul acesta. Dați-mi voie!

— Binecuvântată să-ți fie inima! Știu încotro te îndrepti, căci nu ești primul. Dar de ajutor, doar tu te-ai încumetat.

În timp ce Petru clătește îmbrăcămintea și o așterne la uscat, Sfânta Miercuri îi aduce un colț de pâine și lapte rece povestindu-i:

— Ascultă la mine! Drumul ți se va împărți în două cărări, tu să o alegi pe cea care pare cea mai primejdioasă. Și să nu privești înapoi! Căci dacă o vei face vei vedea arătări ce nu îți vor da pace. Vei ajunge la poarta de aur a Labirintului vieții, de acolo există doar reușită sau pierire. Tot ce îți mai pot spune este să fii curajos, bun și să nu te schimbi. Acum du-te, băiete, că ai cale lungă până la final! Fie ca spiritele cele mai bune să te călăuzească!

Tânărul încalecă și pleacă la drum. Face întocmai și alege cărarea întunecată. Calea începe să se lumineze, florile răsar, în timp ce blesteme apar pe cealaltă parte.

— Ei, calea, căluțele! Până la urmă este nevoie de o furtună înfricoșătoare pentru ca cel mai frumos curcubeu să se arate, spune acesta mulțumit.

Merse el ce merse și ajunge la un zid până în înaltul cerului, o poartă aurie maiestuoasă. Închizându-se în urma lui, aceasta dispare: nu era cale de întoarcere și loc de răzgândire.

Urmează cu atenție pereții labirintului până ajunge la o poartă verde, din iederă otrăvitoare. Luându-și forma din zidul de piatră apare un zmeu uriaș, o creatură cum Petru nu mai văzuse nici în vis. Între crăpăturile acestuia șerpi mișunau agitați, ochii săi devenind roșii.

— Dar bine ai venit, Inima-de-aur! Încă de la începutul drumului te urmăresc. Văd ceva... diferit la tine. Știi? Și eu sunt cel mai mic, al șaptelea, la fel ca tine, dar la răutate pot fi mai mare ca oricine! Ce trebuie să faci e simplu, continuă pe un ton relaxat, superficial, în pocalul acela cu șerpi veninoși este cheia, obține-o și ești liber să treci!

Acesta se așează rezemat de poartă fluierând ușor. Tânărul se apropie sfios. Încearcă să îndepărteze șerpii cu sabia, cu o crenguță, să-i sperie cu apă, dar animalele se strângeau din ce în ce mai tare în jurul cheii de piatră.

Întristat se oprește o clipă și ascultă cântecul inventat de zmeu:

„Lasă frica, lasă lupta

Ochii-s arme, șerpilor-s glas

Șerpilor joacă mintea ta,

De privești, vei îngheța”

Își aduce aminte de vorbele Sfintei Miercuri și se lasă ghidat de curaj și încredere. Fără a se uita, strecoară degetele printre șerpii care erau acum inofensivi.

— Ei, vezi că nu a fost greu? spune zmeul din senin. Ești isteț, dar frații mei nu vor mai fi atât de blânzi, sâsâie el rânjind și transformându-se din nou în statuie.

Petru pornește la drum încrezător și ajunge la cea de-a șasea poartă: construită din diamante, perle, și orice altă piatră prețioasă ai fi văzut. Lângă ea, un zmeu mai scund stătea chinuit cu mâinile pe genunchi plângând amarnic cu lacrimi din perle:

— Of, Inima-de-aur! Dacă atât de prețioasă este inima ta, nu m-ai ajuta și pe mine? Ce este toată averea lumii dacă nu o ai în suflet? Locuiesc în munți de diamante și tot nu sunt mulțumit, oftează.

Băiatul începe a spune glume, a juca piese de teatru singur, și a-l imita pe necăjitul său uriaș.

— Auzi, zmeule? Plângi tu perle, dar, dacă ar auzi boierii, doar necăjit te-ar ține!

Zmeul începe a râde atât de tare, încât trupul începe să se scuture, și, în curând, râde cu lacrimi de diamant. Cea mai mare dintre lacrimi se sparge în forma unei chei strălucitoare. Petru o ia luându-și rămas bun de la zmeul care se tăvălea acum de bucurie.

La nopți întregi distanță și drumuri de rătăcit se aude un tunet. Ajunge la a cincea poartă făcută din plumb. Acolo îl aștepta un zmeu barbar cu pielea cărămizie și o privire feroce de-i tăia răsuflarea. Fără un cuvânt gigantul înghite cheia de fier și se năpustește asupra fiului de împărat.

Oricâtă bunătațe avea Petru, trebuia să lupte. Ceasuri întregi s-au urmărit prin labirint și într-un moment de slăbiciune tânărul îi taie capul dușmanului său, cu sabia tatălui. Taie trupul învinsului în două și recuperează cheia pentru a merge mai departe.

Înainte să se aud versuri spuse cu melancolie și amărăciune:

„Am iubit-o ca pe-o stea,

Dar s-a stins inima mea

Simt pustiu de dor acum,

Inima îmi este scrum.”

Se apropie de micuțul cu pielea de rubin.

„Trei bucăți de vei repara,

Și inima înapoi îmi vei da

Cu o vorbă bună și un drum,

Cheia de rămas-bun.”

Fără a mai sta pe gânduri, băiatul începe a căuta prin labirint, găsind cele trei bucăți de sticlă ale inimii zmeului. Ajunge în fața acestuia, dar oftează realizând că piesele nu puteau fi conectate.

— Măi, zmeule... vezi tu? O inimă nu se vindecă atunci când te frământă în fiecare zi, nici măcar atunci când încerci să uiți. O inimă se vindecă atunci când ierți, accepți și reușești să lași loc pentru o altă rază de lumină.

După aceste vorbe cele trei piese sclipesc, și prin farmec se așează înapoi în pieptul uriașului a cărui privire se înseninează după veacuri de suferință.

— Fie ca drumul tău să fie precum sufletul tău curat, spune zmeul în timp ce îi deschide poarta lui Petru.

Galopând în continuare, cerul începea să se întunece, mii de stele strălucitoare împânzind bolta.

— Haide, haide că se întunecă, Inimă-de-aur! se auzea o voce joasă și ușor batjocoritoare.

Un zmeu înalt acoperit din cioburi de oglinzi și sticlă prinde contur în fața călătorului.

— Ei, dar mult ți-a luat, tinere! Păi, ce să te mai opresc din drum? Te invit în tunelul meu, în lumea mea!

Acesta arată către o intrare: un tunel pe pereții căruia erau zeci de oglinzi și tablouri care mai de care. Unele oglinzi îl distorsionau, făcându-l să pară mai bătrân, mai viclean, mai îndoielnic. Spusele bătrânei îi răsunau în minte: „să nu te schimbi”. Ajunge la o oglindă înaltă și o privește atent: era un tânăr blând, milos, cu chipul cald și ochii albaștri ca marea, șoptind „Eu sunt”. Pune mâna pe luciul rece care imediat devine un portal. De partea cealaltă: calul său de încredere nechezând fericit.

Sărind peste pietre și prăpăstii fără număr, Petru începe să audă o voce impunătoare, adânc țesută printre gândurile sale:

— Ce faci, Inimă-de-laș? Chiar crezi că vei reuși? Ești un biet băiat ca toți ceilalți.

Petru se încruntă privind miile de trepte care apăreau înaintea sa, în capătul cerului fiind o cheie înflăcărată. Era Soarele care strălucea din ce în ce mai puternic, iar gândurile nu încetau.

— Eu sunt zmeul Limbă-de-foc. Un lucru îți mai spun: fântâna nu există. De ce crezi că nu știe nimeni cum arată? Tatăl tău te vrea mort! Ești cel mai mic, nu ești moștenitor, nu ești demn, un nimeni.

Tânărul știa cine este: fiul împăratului Violet, cel cu sufletul curat, Inimă-de-aur. Sau... chiar era? Era doar un băiat neimportant? Nu s-a întors nimeni din labirint. Era totul doar o poveste? Gândurile îl frământau, dar continuă să urce, iar când a atins arzătoarea cheie, totul a dispărut. Liniște. Vocea, treptele, îndoielile au încetat.

Extenuat, Inimă-de-aur continuă pe complicate cărări până ajunge la prima poartă, întâiul născut. Intrarea era din lemn uscat, cea mai săracă din câte văzuse până atunci. Lângă ea ședea bătrânul zmeu.

— Secole te-am așteptat, tinere! Păi, să știi că eu de aici nu mă clintesc. Doar dacă mă omori vei lua cheia dintre crengile mele, căci de păcălit nu reușești!

— Of, atâta drum pentru asta? Păcat, spune băiatul rămânând pe armăsar. Uitându-se la blana de lup: Nu ai vrea să o încerci? Culoarea aceasta ți s-ar potrivi de minune, bătrâne!

Zmeul ridică din umeri și se încumetă. Dar nu o așează bine pe spatele său căci imediat, impunătorul uriaș se preface într-un pui de lup jucăuș. Petru zâmbește, ia cheia de la gâtul micului animal care fuge apoi în labirint după un fluture.

Încântat, Inimă-de-aur pornește prin ultima intrare și mare i-a fost mirarea când a văzut tărâmul în care a ajuns după atâta trudă: copaci de aur, animale de cristal, iar, în mijlocul acestor bogății, Fântâna veacului. Privește frunzele de rubin, dar nu rupe niciuna. Se apropie calm și ia din apa fermecată. Imediat totul se preface în praf de stele. Încalecă și pleacă la drum către palatul împăratului Albastru unde o găsește pe Elena. Îi oferă apa vindecătoare și se îndrăgostesc imediat. Împăratul îi oferă mâna fetei și jumătate din împărăție vrednicului mezin. Cei doi se întorc pe calul de smarald la curtea împăratului Violet unde are loc o nuntă ca în povești. Au petrecut zile și nopți, poate or mai petrece și acum.

Beau și se veselesc, și vei petrece și tu alături până la final, dacă nu te-ai pierdut deja în Labirintul Vieții.

Lumina furată din Terra Rossa

Nicolaescu Andra-Elena
Școala Româno-Britanică Craiova
Prof. Rădoi Adina-Alexandra

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar mai povesti, de când se băteau munții în capete și apele își spuneau tainele în șoaptă, un regat ales, numit Terra Rossa.

Regatul era cunoscut pentru frumusețea și splendoarea acestuia, dat fiind faptul că acolo era o primăvară fără sfârșit. Acesta avea lacuri și râuri de cleștar, palate de aur care străluceau în lumina caldă a soarelui, flori care îmbăiau iarba în parfumul lor divin, iarbă verde ca frunza codrului, păsări curate, pure, mai albe ca laptele, fructe dulci și zemoase și arbori care valsau în cântecul blând al vântului de răsărit. Dar comoara cea mai de preț nu erau nici palatele, nici aurul, ci însăși viața: soarele, apa și florile. Din această pricină, mulți au încercat să fure cea comoară de-a lungul timpului, însă vrăjitoarea bună a regatului aruncase asupra ținutului o vrajă pentru a-l proteja, ascunzându-l de ochii lacomi ai pământului.

Și așa anii se scuseră pe nesimțite, unul după altul, ca frunzele purtate de vânt. Vreme de o sută de ani, regatul Terra Rossa și-a apărut comoara, rămânând neatins. Dar, într-o zi, ursita se schimbă.

Vrăjitoarea, ajunsă la izvorul de diamant, zări o hartă fermecată care părea că duce la un nou ținut. Încercând să o ia pentru a i-o arăta Regelui Mitos, vrăjitoarea alunecă în râu și fu înghițită de undele reci, pierind, odată cu dansa, și vraja protectoare a regatului. Numai că nimeni din Terra Rossa nu știa că vrăjitoarea pierise și că, odată stinsă puterea ei, regatul rămăsese golit de apărare, devenind bună pradă primejdiei.

Și nu trecu mult și nenorocirea se abătu: se află că vrăjitoarea își pierduse viața, iar cineva furase soarele de pe cerul nemărginit, florile dulci de pe câmpurile pașnice și apa din nori și lacuri și râuri. Regele Mitos se duse la fereastra castelului și, văzând pustiirea, porunci cu glas greu:

- Cel ce va aduce înapoi Regele Soare, pe Fiona, domnița florilor, și pe Piticul Aqua va primi mâna fiicei mele, Prințesa Isabela, și jumătate de împărăție!

Dar oamenii se temură și nimeni nu îndrăzni să încerce să recapete viața regatului. Însă, chiar când Regele Mitos rămăsese fără nicio speranță, trei frați apărură la ușa palatului acestuia, dorindu-și să-i îndeplinească cererea.

Pe fratele cel mai mare îl chema Andreas. Acesta avea ochi câprui și păr castaniu și purta cu el fața unui învingător. Pe cel de-al doilea frate îl chema Eric. În ochii săi se putea citi încrederea și avea de spus lumii numai vorbele unui înțelept. Mezinul se numea Ari și era cel mai sfios dintre toți, însă în inima lui dormea o putere pe care nici el nu și-o știa încă.

Regele Mitos se învoi, dar spuse limpede că numai unul dintre ei avea să primească răsplata cea mare.

Cei trei frați porniră la drum. Și merseră ei cale îndelungată, până când, într-o zi, descoperiră harta pe care o zărise odinioară vrăjitoarea. Cercetând-o cu mare luare-aminte, înțeleseră imediat că era vorba despre împărăția Vespera: aceasta răpise frumusețea regatului lor. După ce se sfătuiră, se hotărâră ca fiecare

să mergă pe drumuri diferite pentru a găsi cei trei conducători ai naturii din regatul Terra Rossa.

Cel dintâi care ajunsese în Vespera fu Andreas. În acea împărăție, Andreas întâlni un dragon, Faeron, războinicul aceluia ținut. Pentru a trece de el, Andreas își scoase sabia și se luptă vitejește. Mare și crâncenă fu înclăștarea, iar văzduhul răsună de vuietul ei. Dar, la urmă, Andreas ieși biruitor și îi înfipse dragonului sabia în inimă. Și atunci se făcu o minune: inima fiarei se deschise și ieși Fiona, prințesa florilor, care zăcuse acolo prinsă de vrajă. Andreas o luă cu dânsul și se întoarse spre regat, iar Fiona era nevătămată, ca și cum nicio primejdie nu s-ar fi atins de dânsa.

Tot cutreierând drumurile care îi ieșeau în cale, Eric ajunsese și el într-un sfârșit în Vespera. Acolo, el întâlni un gigant, Holonius. Chiar dacă Holonius încerca să se ascundă, lui Eric nu-i scăpă nimic de sub privirea sa ageră și văzu că gigantul, care își lovea capul de nori, îl avea pe Regele Soare în mâini. Dar Holonius era sub blestem: oricine venea să-l ceară pe Regele Soare trebuia mai întâi să răspundă la o ghicitoare, iar dacă dădea răspunsul drept, uriașul era silit să-l lase liber pentru totdeauna.

Atunci Holonius grăi:

-Spune-mi „ce este al tău, însă tu nu-l folosești, ceilalți îl rostesc foarte des, când nici nu te aștepti!”.

Eric stătu și cugetă mult, căci știa că aceasta era unica sa șansă de a-l salva pe Regele Soarelui. În cele din urmă, ochii i se luminară și răspunse:

-Numele său!

Și cum răspunsul fusese cel corect, Holonius nu mai avu încotro și îl eliberă pe Regele Soare. Astfel, Eric se îndreptă și el fericit spre regat.

În cele din urmă, își găsi calea și Ari, care ajunsese la intrarea în Vespera, unde zări un lac limpede, în mijlocul căruia se afla Piticul Aqua. Părea un loc fără primejdii, așa că Ari se luminează la față. Fără să stea mult pe gânduri, acesta sări în lac și îl apucă pe Piticul Aqua. Însă, chiar când se pregătea să iasă la suprafața apei, Ari fu luat prin surprindere de către un șarpe. Șarpele îl apucă de picior pe Ari, iar spaima îl cuprinse pe Ari, așa cum i se întâmpla adesea. Dar, când crezu că i-a sosit sfârșitul, își aduse aminte de frații săi, de casa părintească și de ținutul Terra Rossa, care își puneau nădejdea în el. Și din acele gânduri i se născu un curaj nou. Atunci, cu iuțeală, vâri o piatră în gura șarpelui, iar fiara se scufundă în adâncuri și nu se mai văzu. Așa scăpă Ari cu viață și se întoarse în regat împreună cu Piticul Aqua.

Mare fu bucuria Regelui Mitos când cei trei frați se întoarseră la palat, aducând cu dânsii pe cei trei conducători ai naturii! Întregul regat se umplu de veselie iar oamenii petrecură șapte zile și șapte nopți, mulțumindu-le fraților pentru vitejia și credința lor.

După ce Regele Soare, Fiona și Piticul Aqua fură trimiși la locurile lor, Regele Mitos îi chemă pe cei trei frați înaintea sa și îi întreabă:

- Cui se cade răsplata pe care v-am făgăduit-o?

Cei trei frați îi spuseră regelui că ei își doreau să rămână uniți și egali, așa că niciunul nu acceptă răsplata sa. Auzind asemenea cuvinte, Regele Mitos se minună și se bucură din inimă, căci înțelese că tocmai dragostea lor frățească îi

făcuse vrednici de izbândă. Drept aceea, le dăruî un palat de argint, numai al lor, și jumătate din averea sa, ca să trăiască în belșug și bună învoire.

În final, regatul Terra Rossa trăia din nou în pace și armonie ca înainte.

Și-am încălecat pe-o șa, și v-o spusei dumneavoastră așa; iar de-o fi fost adevărată ori ba, rămâne s-o judece cine-o asculta.

Blestemul frumuseții și biruința iubirii

Rogoveanu Adina-Maria

Școala Româno-Britanică Craiova

Prof. Pascu Raluca-Mădălina

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar mai povesti, de când se băteau codrii în frunți și izvoarele grăiau cu glas de argint, de când dreptatea umbla slobodă pe pământ și răul se ascundea prin ungherele întunericului, o prințesă cum alta mai mândră nu se afla sub soare, pe nume Aurora.

Și era fata aceea frumoasă ca o dimineață senină de primăvară, cu părul ca aurul scăldat în lumină și ochii limpezi ca două ape de munte. Dar ursita nu-i fusese blândă, căci tatăl său murise înainte de a-i vedea chipul, iar maica ei plecase dintre cei vii când copila abia învăța a zâmbi. Și așa rămase în grija mătușii sale, femeie aprigă și vicleană, cu sufletul plin de ură.

Zi de zi, femeia privea frumusețea fetei și se întuneca la inimă, căci nu putea suferi gândul că nu ea era cea mai aleasă dintre toate. Și căută ea, și scormoni, și răscoli ani de-a rândul prin lucruri vechi, până ce dădu peste jurnalul surorii sale. Și acolo află taina cea mare: frumusețea Aurorei nu era doar dar, ci și blestem, căci dacă nu se va mărita până la vârsta de douăzeci de ani, avea să piară tot ceea ce primise.

Atunci, cu minte vicleană și inimă împietrită, mătușa își puse în gând să o țină pe fată departe de lume. Și-i spuse că, de va ieși din castel, mare nenorocire se va abate asupra ei. Și fata, curată la suflet și fără de bănuială, o crezu și rămase închisă între ziduri, ca o pasăre într-o colivie de aur.

Însă, inima omului nu se poate închide cu lacăt. Și scria Aurora scrisori și își trimitea gândurile în lume, iar, într-o zi ajunse să cunoască un prinț, pe nume Eric, voinic și drept la cuget. Și, din vorbă în vorbă, din rând în rând, se aprinse între ei o dragoste curată, cum rar se vede pe lume.

Aceasta i se destăinuia întru totul: că nu avea voie să iasă afară, că trăia închisă între zidurile castelului și că nu știa dacă va vedea vreodată lumea. Iar Eric îi făgădui că aveau să se întâlnească măcar o dată, orice s-ar fi întâmplat.

Și trecu vremea, și se apropie vremea, și veni ceasul când Aurora urma să împlinească optsprezece ani. Atunci Eric, auzind de soarta ei, își luă inima-n dinți și porni la drum, hotărât să ajungă la ea, chiar dacă între dâșii se întindeau mari primejdii: Pădurea Interzisă, despre care se spunea că era locuită de zmei și de balauri cu trei capete. Iar cine izbutise să treacă de pădure mai avea de biruit și Labirintul cel Imposibil. Așa îi ziceau oamenii, fiindcă nimeni dintre cei care intraseră acolo nu se mai întorsese vreodată.

Și merse el, și merse, zi de vară până-n seară, până ajunse la marginea pădurii celei întunecate. Și pădurea aceea nu era ca toate pădurile, căci umbrele erau mai adânci și liniștea mai grea. Și nu făcu bine câțiva pași, că dădu peste trei zmei cu trei capete, care suflau foc și păzeau drumul.

Dar Eric nu se înfricoșă, ci se piti după un copac bătrân și așteptă ceasul potrivit. Și așteptă, și iar așteptă, până ce zmeii adormiră. Atunci trecu tiptil mai departe, biruind prima încercare nu prin putere, ci prin răbdare și istețime.

Și merse el trei zile și trei nopți, fără odihnă, până ce ieși din pădure și ajunse la marginea unui loc straniu, unde cărările se încurcau și mintea se rătăcea. Acolo îi ieși înainte o zână cu chip luminos.

- Spune-mi, fecior de împărat, pentru ce mergi la Aurora? grăi ea.

- Pentru dragoste merg și pentru a-i aduce lumină în viață, răspunse el fără ocol.

Zâna îl privi cu luare-aminte și, văzând curăția inimii sale, îi dăruí o baghetă fermecată.

- Aceasta te va ajuta o singură dată. Să nu o risipești.

Eric îi mulțumi și plecă mai departe. Intră în labirint. Merse ce merse, însă i se părea că merge în cerc. Simți un impuls puternic să scoată bagheta primită de la zână și să o folosească, însă nu voia să riște și să aibă nevoie de ea mai târziu. Așa că își continuă drumul. După ceva timp, ajunse în mijlocul labirintului. Arăta ca ceva nemaivăzut: de jur împrejurul lui erau pereți de copaci înalți până la cer.

Eric, însă, nu pierdu timp admirând copacii și porni la drum. Era determinat să ajungă la prințesă la timp. Dintr-odată, se opri. Ajunsesese la un drum fără ieșire. Băgă mâna în buzunar și scoase bagheta primită. Și atunci înțelese că nu puterea îl va scoate de acolo, ci alegerea potrivită. Scoase bagheta și o ridică, iar îndată pereții de piatră și copacii se clătină și se dădură laoparte, deschizându-i cale dreaptă. Și astfel birui a doua încercare, prin înțelepciune.

Eric nu mai zăbovi și plecă imediat la drum. Merse și tot merse, până ce puterile aproape că-l lăsară și fu silit să se oprească puțin. Și, stând el întins pe spate și privind cerul plin de stele, zări două persoane apropiindu-se. Se ascunse iute după un copac și le ascultă vorbele.

- Trebuie să-i dai Aurorei alt cuvânt și altă pricină pentru care să nu iasă afară, zise unul. A crescut acum și nu o vei mai putea minți la nesfârșit. Va pricepe că nu se întâmplă nimic dacă pășește dincolo de ziduri.

Iar celălalt glas răspunse:

- Tocmai de aceea treaba ta este să-i păzești ușa odăii, ca să fim siguri că nu va ieși. Curând vor mai rămâne doar doi ani, iar atunci eu voi fi mai frumoasă decât ea, așa cum ar fi trebuit să fie dintru început!

Eric nu-și dădu seama atunci că aceea care vorbise era chiar mătușa Aurorei, dar înțelese limpede că prințesa fusese amăgită. Și asta îi întări și mai mult hotărârea de a merge înainte. Așteptă ca cele două umbre să se depărteze, apoi își urmă drumul. Cu fiecare pas, castelul se ridica tot mai mare înaintea sa, până ce ajunse atât de aproape, încât îi putea vedea poarta. Dar acolo îl aștepta un zmeu de două ori mai înalt ca el. Prințul rămase cu gura căscată până la pământ, în timp ce mintea sa căuta frenetic o soluție. Dintr-odată, zmeul se întoarse către el, îl privi drept în ochi și zise, cu o voce groasă:

- De vrei să treci, cu mine să te lupți! răcni acesta.

Eric nu se înspăimântă, ci se pregăti de luptă. Și se bătură cei doi fără încetare trei zile și trei nopți, până ce, în cele din urmă, prințul ieși biruitor, iar zmeul se trase înapoi, înfrânt. Atunci Eric râsuflă ușurat și intră în curtea palatului, căutând din priviri fereastra odăii Aurorei.

După multă căutare, o zări. Prințesa stătea la fereastră și privea pierdută spre marea de copaci din care venise el. Când Eric se uită mai bine la dânsa, rămase încremenit de frumusețea ei. Iar când își veni în fire, văzu că și Aurora îl zărise și îi făcea semn cu mâna. N-apucă bine să înțeleagă ce se petrece, că prințesa ieșise deja pe fereastră și alerga spre el.

Când se întâlniră, se îmbrățișară cu atâta drag, de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna. Și multă vreme rămaseră astfel, până ce își dădură seama că trebuiau să hotărască ce aveau de făcut cu mătușa Aurorei, înainte ca dânsa să se întoarcă din pădure.

Dar pe când stăteau și se sfătuiau, copacii dimprejurul castelului începură să se miște iarăși, așa cum se mișcaseră atunci când Eric folosisese bagheta fermecată. Aurora privea uimită și nu pricepea ce se întâmplă, însă Eric înțelese: vraja baghetei ținuse numai o vreme, iar acum se sfârșise. Copacii se așezară la locul lor și închiseră din nou cărările labirintului, lăsând-o pe mătușa fetei prinsă înăuntru, fără puțință de scăpare.

Și astfel răutatea își primi osânda, iar minciuna se risipi.

Nu trecu mult și Aurora și Eric se căsătoriră. Și se făcu o nuntă mare și minunată, de se duse vestea în toate ținuturile, cu mese întinse, bucate alese și veselie de neuitat. Iar prințesa fu izbăvită de blestem, căci iubirea cea adevărată birui tot răul ce-i stătuse împotrivă.

Și au trăit de atunci înainte în pace și bună învoire, fericiți până la adânci bătrâneți.

Iar eu încălecai pe-o șa și vă spusei povestea

Și-aș mai spune-o încă o lună, dar istoria aici se curmă.

Balada Străjerului și a lupoaicei

Zamfir Victoria

Liceul cu Program Sportiv "Petruche Trîșcu" Craiova

Prof. Tudor Laura-Elena

Fiecare poveste adevărată începe cu un suflet rănit...

A fost odată, că de n-ar fi, nu s-ar povesti, o fată cu părul auriu-argintiu, ce credea în iubirea adevărată și în finalurile fericite. Dar povestea ei începea cu o inima frântă.

Numele ei era Elowen. Când era mică, mama ei îi spunea în fiecare seară aceeași poveste: *Balada Străjerului și a lupoaicei*. Era povestea unui străjer blestemat, al cărui sărut aducea moartea tuturor celor pe care îi iubea.

În pădure trăia însă o prințesă care se putea preschimba într-o lupoaică, ce îl urmărea peste tot, convinsă că blestemul lui se va rupe. Dar balada nu avea niciodată un sfârșit.

- Si ce s-a întâmplat cu ei? Întreba mereu Elowen.

Mama ei îi zâmbea:

- Unele povești încă își așteaptă finalul...

Când a crescut, Elowen trăia în Alverya, un oraș plin de legende. Oamenii spuneau că acolo, uneori, Sorțile încă umblau printre muritori. Nu erau nici oameni, nici zei. Erau ființe vechi, născute din magie și dorințe.

Fiecare copil din Alverya învăța două reguli simple: **să nu faci niciodată un târg cu o Soartă și să nu te îndrăgostești niciodată de una.** Pentru că Sorțile nu iubeau ca oamenii. Ele se jucau cu destinele.

Elowen știa toate aceste lucruri. Știa că Sorțile sunt periculoase. Știa că pot schimba vieți cu un singur cuvânt. Și totuși... în ziua în care a aflat că băiatul pe care îl iubea urma să se căsătorească cu altcineva, a uitat toate aceste avertismente. Disperată, a mers la biserica unde putea fi chemat Printul Sufletelor. Și el a venit. Avea ochii albaștri și strălucitori și un zâmbet crud. Părul blond îi cădea pe față dezordonat. Era atât de frumos, încât părea inuman.

- Tu ești, tu ești Prințul Sufletelor!

- Poți să-mi spui Jake, a zis el cu nepăsare. Știu de ce ai venit, micuță lupoaică.

- Oprește nunta, te rog!

- Oh, dar fiecare inimă are un preț.

- Care e al meu?

- Trei favoruri, când le voi cere eu.

Disperată, Elowen a acceptat.

În ziua nunții, ușile capelei s-au deschis singure. Jake a intrat, iar aerul s-a umplut de magie. Invitații au rămas nemișcați ca niște statui. Mirele a căzut într-un somn adânc. Nunta se terminase.

-Mi-am ținut promisiunea, a spus Jake.

- Ai distrus totul! a strigat Elowen.

- Nu, am oprit o minciuna.

Apoi a dispărut.

După acea zi, hotărâtă să înceapă o viață nouă și să lase trecutul în urmă, Elowen a plecat spre îndepărtatul ținut nordic, un ținut al onoarei și al legendelor vechi. Acolo l-a întâlnit pe prințul Aric, un conducător bun și curajos. El i-a oferit un adăpost.

- Pari pierdută, i-a spus el într-o seară.

- Poate sunt...

Cu timpul, oamenii au început să o iubească. Iar într-o zi, Aric i-a cerut mâna. Dar, în noaptea logodnei, o voce familiară a răsunat din umbra:

-Hei, lupițo!

Elowen s-a întors. Jake era acolo.

- Ai venit pentru favoruri? a întrebat ea.

- Nu, am venit pentru o arcadă.

- Ce arcadă?

- Arcada Vaelor, o poartă veche care poate schimba destinul lumii. Arcada purta numele celor mai vechi conducători ai Nordului.

- Și de ce îmi spui mie?

- Pentru că doar tu o poți deschide. Profeția a confirmat-o: va fi născută o fată, cu o coroană auriu-argintie, ce va deveni prințesă.

- Nu te ajut.

Jake a zâmbit:

- Vom vedea.

Nu după mult timp, o nenorocire s-a abătut asupra palatului. Prințul Aric a fost lovit de blestemul străjerului, care transforma inima în piatră și îl făcea pe prinț să vrea să-și vâneze persoana pe care o iubea cel mai mult. Blestemul nu s-ar fi rupt până când Străjerul nu și-ar fi omorât lupoaica. Disperată, Elowen l-a căutat pe Jake.

-Tu ai făcut asta!

- Nu eu. Dar știi cum îl poți salva.

- Cum?

- Deschizând arcada.

Elowen a închis ochii.

- Ce trebuie să fac?

- Găsește trei pietre: a Norocului, a Bucuriei și a Curajului.

Călătoria a fost lungă. Elowen a găsit piatra Norocului ajutând un copil pierdut. A găsit piatra Bucuriei într-o piață unde oamenii uitaseră să râdă. Iar piatra curajului într-o peșteră întunecată, unde a trebuit să-și înfrunte temerile. Când s-a întors la palat, cerul era roșu de la apus.

- De acum e rândul tău, lupițo, a spus Jake.

Elowen a așezat pietrele în arcadă. Poarta a început să strălucească. Blestemul lui Aric s-a rupt.

Câteva zile mai târziu, prințul a venit la Elowen.

- Mi-ai salvat viața!

- Nu trebuia să te pierd.

El a zâmbit trist.

- Dar cred că nu m-ai iubit niciodată cu adevărat.

Elowen a tăcut. Pentru că Aric avea dreptate.

- Inima ta aparține altcuiva, a spus el. Și a plecat...

Elowen a rămas singură în sala arcadei.

- Așa deci...

Jake a ieșit din umbre.

- Ai plănuit totul, spuse Elowen.

- Poate.

- De ce îmi tot spui "lupițo"?

Jake a zâmbit.

- Nu ți-ai dat seama?

- Ce?

- Povestea pe care ți-o spunea mama ta în fiecare seară...

Elowen a simțit cum inima îi bate mai repede.

- ***Balada Străjerului și a lupoaicei...***

Jake s-a apropiat.

- Eu sunt străjerul.

Liniștea a umplut seara.

- De ce ai făcut toate astea? a șoptit Elowen.
- Era singura mea șansă la un final fericit cu adevărat.
- Atunci cred că Balada are nevoie de un final.
- Și care ar fi acela?

Elowen s-a apropiat.

- Lupoanca nu fugea de Străjer.

- Nu?

- Nu.

Pentru că știa că într-o zi blestemul lui se va rupe.

- Și cum?

Elowen s-a ridicat pe vârfuri.

- Așa.

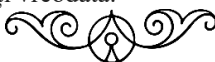
Și l-a sărutat. Dar nimic rău nu s-a întâmplat.

- Se pare că ai avut dreptate, micuță lupoaică.

El i-a luat mâna. Iar apoi au fost numai săruturi...

Și astfel, *Balada Străjerului și a lupoacei* a primit, în sfârșit, finalul pe care îl aștepta de secole.

Se spune că și acum, Străjerul și lupoanca lui trăiesc în pădure, unde nimeni și nimic nu îi va putea despărți vreodată.

Feciorul soarelui și feciorul lunii

Stelea Melissa Maria

Palatul Național al Copiilor București

Prof. Stancu Alina

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar povesti, pe vremea când se potcovea puricele cu nouă ocale de fier și tot zbura până la cer, pe când lupii se făceau frați cu mieii și zânele coborau în poieni să joace hora, era un împărat mare și vestit, care domnea peste ținuturile luminate de soare.

Și acest împărat avea un singur fecior. Iar când s-a născut pruncul, soarele a poposit o clipă în miezul cerului și a luminat lumea mai tare ca oricând. Atunci înțelepții curții au spus că pruncul este binecuvântat de astrul zilei și că va crește voinic și drept. Și i-au pus numele Sorin, căci ochii săi străluceau cu lumina razelor și cu toate culorile dimineții.

Nu departe de împărăția oamenilor se afla tărâmul zânelor, ascuns în codri adânci și păzit de izvoare fermecate. În noaptea aceleiași zile, când luna era rotundă și plină, s-a născut acolo un alt prunc, fiul crăiesei zânelor. Iar când a deschis ochii, luna s-a făcut și mai luminoasă, iar stelele au clipit pe cer ca niște făclii. Zânele au spus că pruncul este binecuvântat de lună și i-au pus numele Cosmin.

Anii au trecut, iar printr-o întâmplare cum numai în basme se vede, cei doi prunci s-au întâlnit într-o poiană de la hotarul dintre lumi. Sorin venise cu slujitorii la plimbare, iar Cosmin ieșise din pădure cu zânele. De îndată ce s-au văzut, parcă se cunoșteau dintotdeauna. Din ziua aceea se întâlneau mereu în poiană și se jucau, alergau prin păduri, se cățarau pe stânci și ascultau poveștile bătrânilor.

Dar cum bucuria nu ține mult în lumea aceasta, într-o zi s-a stârnit mare vrajbă între oameni și zâne. Se spunea că cineva furase din palatul zânelor o piatră fermecută care ținea lumina nopții, iar vina căzu asupra oamenilor. Așa s-a aprins războiul.

Șapte ani și șapte nopți a ținut vrajba, iar în tot acest timp Sorin și Cosmin nu s-au mai văzut. Hotarele au fost închise, codrii păziți, iar prietenia lor s-a stins. Dar în al șaptelea an se întâmplă o nenorocire și mai mare. Soarele începu să slăbească, iar luna să se stingă. Ziua nu mai era luminată ca înainte, iar noaptea se făcea tot mai întunecată. Oamenii și zânele se temeau că lumea se apropie de sfârșit.

Atunci Sorin, feciorul de împărat, zise într-o zi:

-Nu pot sta nepăsător câtă vreme lumina lumii se stinge. Am să pornesc în lume să aflu pricina acestui rău.

Își luă sabia, merinde pentru trei zile și trei nopți și porni la drum. Merse el ce merse peste nouă câmpuri și nouă ape, până ajunse într-o pădure adâncă. Acolo întâlni o bătrână gârbovă, sprijinită într-un toiag.

-Bună ziua, măicuță, zise Sorin. Ce cauți singură în codrul acesta?

-Bună să-ți fie inima, voinice, răspunse bătrâna. Dacă ai milă de mine, adu-mi puțină apă din izvorul cel de sub stâncă, că tare mi-e sete.

Sorin nu stătu pe gânduri. Se duse la izvor, aduse apă și i-o dădu bătrânei. Atunci aceasta se îndreptă de spate și chipul ei se luminează ca o flăcără.

-Eu sunt Sfânta Duminică, spuse ea. Pentru bunătatea ta am să te ajut. Răul care stinge lumina lumii este un balaur cu nouă capete, care s-a cuibărit în munți întunecați și fură lumina soarelui și a lunii.

Și scoase trei obiecte fermecate.

-Ia această sabie de raze, care taie orice rău. Ia acest inel de argint, în care se află puterea lunii. Și ia această pană de aur. Când vei fi în primejdie, suflă peste ea și ajutorul va veni.

Sorin îi mulțumi și porni mai departe.

După mult drum ajunse la poalele unui munte negru ca noaptea. Acolo întâlni un tânăr înalt, cu părul argintiu ca scăldat în razele lunii.

-Cine ești tu, voince? întrebă Sorin.

-Sunt Cosmin, fiul crăiesei zânelor, răspunse tânărul.

Când se uită mai bine unul la altul, deodată se recunoscuseră.

-Sorin!

-Cosmin!

Și se îmbrățișară cu bucurie mare.

-Am venit să înving balaurul care stinge lumina lumii, zise Cosmin.

-Și eu pentru același lucru am plecat la drum, răspunse Sorin.

Atunci înțelesesă că doar împreună pot izbândi. Se urcară pe munți, trecură văi și înfruntară lighioane, și ajunsesă la cetatea balaurului. Din peștera cea adâncă ieși fiara cu nouă capete și răcni de se cutremură pământul. Sorin ridică sabia de raze și tăie trei capete. Călin ridică inelul de argint și cu lumina lui slăbi fiara și mai tăie și el trei capete. Balaurul mai rămăsese cu trei capete, dar acestea nu se repeziră la luptă, ci începură să vorbească.

Primul cap zise către Sorin:

-Voinice, tu ai început lupta și tu ești mai puternic. De ce împarți slava cu altul? Lovește singur și vei fi cel mai mare erou de sub soare!

Dar Sorin răspunse:

-Fără prietenul meu n-aș fi ajuns până aici. Mai bine doi prieteni neslăviți de nimeni decât un erou singur.

Și capul acela se făcu cenușă.

Al doilea cap se întoarse către Cosmin și zise:

-Omul acesta este din neamul care ți-a făcut război. Lovește-l acum și vei salva neamul zânelor!

Dar Cosmin răspunse:

-Mai tare decât vreașba neamurilor este prietenia dintre noi.

Și capul acela căzu la pământ.

Ultimul cap, cel mai mare, zise cu glas întunecat:

-Nici soarele fără lună, nici luna fără soare nu pot lumina lumea. Dacă unul cade, celălalt va pieri.

Și balaurul se repezi să-i despartă. Atunci Sorin ridică sabia de raze, iar Cosmin înălță inelul de argint. Lumina soarelui și lumina lunii se uniră într-o singură strălucire, iar lovitura lor căzu deodată asupra balaurului.

Și așa fiara fu învinsă.

În clipa aceea soarele străluci iar pe cer, iar luna se ridică luminoasă peste lume. Văzând că răul fusese învins, oamenii și zânele înțelesă că s-au luptat degeaba între ei și făcură pace.

Iar Sorin și Cosmin au rămas frați de cruce toată viața lor, păzind hotarul dintre cele două țărâmurii. Și dacă n-or fi murit, o mai fac și astăzi, trăind în pace și armonie.

Iar eu am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa. Și-am încălecat pe-o rază de lună, și vă spun: ziua bună!

Dragă jurnal,

Ungureanu Alesia Mihaela

Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu” Craiova

Prof. Bumbaru Mihaela-Marilena

Astăzi a fost prima zi din vacanța la care am visat ani întregi. Încă de când eram mică, îmi imaginam cum ar fi să ajung în Brazilia, să simt aerul cald, să aud muzica aceea plină de viață și să văd culorile pe care doar fotografiile le pot surprinde pe jumătate. Și totuși, nimic nu m-a pregătit pentru ceea ce trăiesc acum.

Am aterizat dimineața devreme, iar când ușile aeroportului s-au deschis, un val de căldură și mirosuri necunoscute m-a cuprins. Era un amestec de sare, flori dulci și ceva exotic pe care nu-l pot descrie exact. Mi-am pus ghiozdanul mai bine pe umăr și am pășit afară cu inima bătându-mi nebunește. „Chiar sunt aici”, mi-am spus, aproape neîncrezătoare.

Drumul până la hotel a fost ca un film. Pe geam vedeam palmieri care se legănau leneș în bătaia vântului, clădiri viu colorate și oameni care păreau să zâmbească mai mult decât oriunde altundeva. Șoferul taxiului fredona o melodie

ritmată, iar eu, deși nu înțelegeam versurile, simțeam energia ei până în vârful degetelor.

Hotelul este exact așa cum mi l-am imaginat, poate chiar mai frumos. Camera mea are un balcon mic, dar perfect, de unde pot vedea oceanul. Când am deschis ușa și am pășit afară, am rămas fără cuvinte. Apa era de un albastru intens, iar valurile se spărgeau ritmic de țarm, ca o respirație uriașă și calmă. Am stat acolo câteva minute bune, doar ascultând.

Nu am avut răbdare să despachetez. Mi-am luat o rochie ușoară și am coborât direct spre plajă. Nisipul era fin și fierbinte sub tălpi, iar senzația aceea m-a făcut să râd fără motiv. Era genul de râs care vine dintr-o bucurie pură, simplă, fără explicații. M-am apropiat de apă și am lăsat valurile să-mi atingă picioarele. Era caldă, aproape ca o îmbrățișare.

În jurul meu, oamenii dansau, vorbeau, râdeau. Un grup cânta la tobe, iar ritmul lor era atât de molipsitor încât, fără să-mi dau seama, am început să mă mișc și eu. Pentru prima dată după mult timp, nu m-am simțit stânjenită. Nimeni nu judeca, nimeni nu părea să se grăbească. Era ca și cum timpul avea alt ritm aici.

La prânz, am decis să încerc mâncarea locală. Am intrat într-un mic restaurant de pe plajă, unde mesele erau din lemn, iar acoperișul din frunze de palmier. Am comandat ceva recomandat de ospătar, nu eram sigură ce este, dar am vrut să fiu curajoasă. Gustul a fost o explozie de arome: dulce, sărat, ușor picant. Fiecare înghițitură era o surpriză.

După masă, am mers să explorez împrejurimile. Străzile erau pline de viață. Tarabe cu fructe colorate, haine vaporoză care fluturau în vânt, suveniruri lucrate manual. Am cumpărat o brățară simplă, din ață colorată, dar pentru mine înseamnă mai mult decât orice obiect scump. Este primul lucru pe care l-am ales de aici, prima amintire tangibilă.

La un moment dat, m-am oprit să privesc un artist care picta pe loc. Culorile curgeau pe pânză cu o ușurință incredibilă. M-am pierdut privind cum prinde viață o scenă de plajă, atât de asemănătoare cu cea din jurul nostru. Mi-am dat seama atunci că Brazilia nu este doar un loc, ci o stare. O stare de libertate, de exprimare, de trăire intensă.

Spre seară, cerul a început să se schimbe. Nuanțe de portocaliu, roz și violet se amestecau deasupra oceanului. M-am întors pe plajă și m-am așezat direct pe nisip, fără să-mi pese că rochia mea se va murdări. Momentul era prea frumos ca să conteze astfel de detalii. Soarele cobora încet, iar fiecare secundă părea prelungită special pentru cei care știau să privească.

În timp ce stăteam acolo, m-am gândit la mine. La cum eram înainte să vin aici mereu grăbită, mereu preocupată, mereu cu gândul la ce urmează. Și apoi m-am privit acum: desculță, cu părul răvășit de vânt, cu pielea încălzită de soare și cu o liniște pe care nu știam că o pot simți.

Poate că asta este, de fapt, vacanța de vis. Nu doar locul, nu doar peisajele sau mâncarea, ci felul în care te transformă. Felul în care îți amintește cine ești atunci când lași deoparte toate grijile. Astăzi am simțit că respir cu adevărat.

Noaptea a venit repede, dar nu a adus liniște, ci o altă formă de viață. Muzica s-a auzit din nou, mai intensă, mai profundă. Lumini calde se aprindeau

peste tot, iar oamenii păreau și mai plini de energie. Am rămas puțin, ascultând și privind, dar oboseala călătoriei și a emoțiilor m-a ajuns din urmă.

M-am întors în cameră și am deschis din nou ușa balconului. Oceanul era acum întunecat, dar sunetul lui era același, constant, liniștitor. M-am așezat pe pat și am început să scriu aceste rânduri, încercând să prind fiecare detaliu, fiecare senzație, de teamă că altfel le voi pierde.

Mâine va fi o zi nouă cu noi aventuri pe care de abia aștept să ți le povestesc.

Draga ta prietenă!

Cheia temniței fermecate

Enceanu Eva-Maria
Liceul Teoretic Bechet
Prof. Ghiță Alina-Daniela

A fost odată ca niciodată, că de nu ar fi, nu s-ar mai povesti. A fost odată o familie de vrăjitori, numita Bennett, care era plină de armonie și iubire.

Totul mergea bine, copiii erau foarte cuminți și dornici să se joace, însă fericirea lor avea să se pulbere. Un vrăjitor meschin și puternic a pus gând rău întregii familii, deoarece erau unii din cei mai buni și pricepuți din tot tărâmul. Panos, cel rău și cel nemilos nu voia să mai existe cineva mai bun ca el.

Astfel, vrăjitorul a captivat familia Bennett într-o temniță foarte murdară, departe de casa lor. Totuși, mezinul Jeremy nu a plecat alături de părinții și sora lui Katerina, deoarece nu avea puterile la fel de dezvoltate cum le aveau restul membrilor. Gândurile îl frământau din ce în ce mai rău pe feciorul rămas singur. Cugetul că nu va avea niciodată puterea de a-și salva familia îi captiva trupul și inima într-o grădina plină de spini.

După ore de plâns, Jeremy stă puțin pe gânduri și realizează că poate mai are o șansă, așa că fugе iute spre camera părinților pentru a căuta comoara familiei, cartea de vrăji.

După ce găsește cartea, părăsește casa pentru a-și îndeplini misiunea. Cronica dezvăluie etapele prin care mezinul trebuie să treacă pentru a găsi deznodământul coșmarului.

Prima treaptă pe care Jeremy trebuie să o parcurgă cu mare atenție este găsirea unei crengi de salcâm foarte diferită de restul. Aceea ramură era veche de 2570 de ani, folosită de vrăjitoarele vârstnice, ceea ce era tare greu să o câștigi. Singura modalitate pentru a lua ramura fără a se afla era găsirea unei băuturi speciale, care putea adormi bătrânele temporar, așa că mezinul nu a mai stat pe gânduri și a plecat spre căutarea acestei licoare.

În timp ce mergea agale pe potecile tărâmului, își aruncă o privire în jurul lui și observă că o câprioară îi iese în cale.

Aceasta îl oprește și-l întreabă:

-Dragă frumușelule, ce este cu tine așa de îngândurat?

-Sunt într-o misiune. Caut o băutură pentru adormirea unor vrăjitoare vârstnice, ceea ce mă face puțin mai trist. Crezi că mă poți ajuta?

-Desigur. Totuși îmi poți promite că ești un băiat de încredere?

-Normal. Haide să plecăm la drum!

Astfel, Jeremy îi povestește căprioarei ceea ce se întâmplase cu familia lui. După ce au străbătut un drum lung, ajung la un lac foarte mare plin cu nuferi. Acesta era înconjurat de foarte multe trestii de diverse culori aprinse. Lacul era păzit de o zână tare frumoasă.

Aceasta îi întreabă:

-Ce vă aduce pe aici, dragi călători?

-Am venit după licoarea adormirii, spune căprioara

-Presupun că este o necesitate de ați străbătut atâta drum! zice zâna surprinsă

-Dorești să ne ajuti? întreabă Jeremy

-Desigur. Totuși îmi puteți promite că nu veți spune că de la mine ați primit această băutură? Aș avea foarte mult de suferit dacă se va afla!

-Sigur! Ai toată încrederea!

-Poftiți! Aveți grijă! Fie ca dreptatea să fie de partea voastră! Drum bun!

Și așa feciorul și căprioara pleacă mândri și încrezători către obținerea ramuri de salcâm. În timp ce mergeau către căsuța vrăjitoarelor, se gândeau cum vor putea face ca această licoare să fie băută de către bătrâne, însă o pisica tare speriată, dar fermecător de frumoasă le iese în cale:

-Va rog, ajutați-mă! Vrea să mă omoare! urlă speriată pisica

-Stai liniștită! Alătură-te nouă și vei scăpa de pedeapsă! spune căprioara

-Va mulțumesc! Există cumva o cale să mă revanșez? spune pisicuța

-Ai putea acapara atenția unor vrăjitoare vârstnice? spune Jeremy

-Consider că frumusețea mea îmi este de folos în această situație, așa că da vă pot ajuta!

Astfel cei trei porniră spre casa vrăjitoarelor. Ajunși acolo, pisica intră tare mândră înăuntru, spunând:

-Buna să vă fie inima, dragile mele vrăjitoare! Mi-ați putea fi de folos? Am o problemă tare gravă de clarificat, iar fără ajutorul vostru sunt inutilă! spune foarte convingător pisicuța

- Te ascultăm!

-Am nevoie să declanșați o vrajă asupra vechii mele stăpâne. Ura foarte tare faptul că aveam încredere în puterea vrăjitoarelor. Aveți onoarea să demonstrați că nu m-am înșelat?

-Desigur! O vom face să regretați că existența noastră nu este reală! Mergem de îndată să aducem cea mai puternică armă ca să săvârșim vraja cum trebuie!

Fără să se facă văzuți, Jeremy le-a pus în paharele vrăjitoarelor patru picături din licoare. După ce acestea s-au întors, înainte de a începe vraja pe care pisicuța le-a spus să o facă, au băut din pahare, ceea ce le-a făcut să adoarmă instant. Astfel, au luat puternica armă, ramura de salcâm și au plecat spre căutarea celorlalte elemente.

Cei trei s-au pornit la drum, de data aceasta, spre partea opusă lacului fermecat. A continuat un drum foarte lung, dar sperau ca următorul obiect necesar vrăjii să fie mai ușor de găsit, ceea ce a și fost. Aveau nevoie de trei flori colorate: o lealea roz, un trandafir galben și o floare-de-nu-mă-uita, așa că fiecare dintre ei

au mers să caute câte o floare. Zis și făcut, Jeremy pornește spre sud, căprioara spre vest, iar pisicuța spre est. În drumul feciorului apare o fată extraordinar de frumoasă. Avea părul negru ca abanosul, ochii albaștrii ca apa oceanelor și avea un chip tare gingaș, cu un zâmbet molipsitor, ceea ce l-a făcut pe tânărul vrăjitor să se îndrăgostească pe loc.

Fata îi spune:

-Bună! Mă numesc Bonnie! Te pot ajuta cu ceva?

-Buna? Eu mă numesc Jeremy. Aș căuta o floare-de-nu-mă-uita, crezi că știi unde o pot găsi?

-Desigur! Urmează-mă!

În timp ce mergeau spre căutarea florii, tinerii încep să se cunoască, aflând că ambii provin din familii de vrăjitori. Băiatul îi spune ce dorește să facă pentru a-și salva familia, iar fata își dorește ca tatăl ei să dispară, deoarece îi furase toate puterile mamei sale și se comporta foarte impulsiv, mai ales cu ea. Astfel, după ce Bonnie îi dă floarea lui Jeremy, decid ca să se ajute reciproc, așa că fata li se alătură prietenilor feciorului.

Ajunși la pisicuță și căprioară devin toți patru fericiți că și-au găsit florile de care au nevoie și că li s-au alăturat un nou camarad de călătorie, astfel pășesc pentru găsirea ultimului lucru.

Trebuiau să meargă la o curte magică, sub un nuc fermecat vechi de 4567 de ani pentru a obține puternica vrajă pentru a rupe blestemul și adormirea vrăjitorului meschin Panos.

După zile și nopți întregi de mers pe jos, aproape de destinație să întâlnesc cu doi șerpi care vor să le pună bețe în roate.

Deodată, unul dintre ei spune:

-Tare îndrăzneți să fiți ca să călcați pe proprietatea noastră!

-Nu vrem să deranjăm! Venim pe pace! Dorim doar să facem o vrajă și atât, este posibil? spune cu calm Bonnie

-Deja ne-ați deranjat, iar noi îi pedepsim pe cei de îndrăznesc să facă asta! urlă ambii în cor, în timp ce vor să atace

Pisicuța este prima care se sacrifică, însă singură îi este foarte greu, așa că Bonnie o îndrumă. Aproape de finalul luptei, când pisica și tânăra sunt lipsite de puteri, Jeremy taie ambii șerpi cu o creanga ascuțită, reușind astfel să câștige victoria.

Fericiți de cele săvârșite, intră mândri pe poarta curții magice și se îndreaptă spre nucul cel fermecat.

Până la invocarea vrăjii mai era un singur pas, o lacrimă de lumină. Pentru a o obține doi vrăjitori tineri îndrăgostiți trebuie să se așeze sub nucul special și să se sărute, spunându-și din suflet - te iubesc!. Astfel, Bonnie și Jeremy se pun sub umbra nukului bătrân și se sărută, rostind cuvintele magice. După câteva momente, nucul se transformă într-o ploaie de stele și lumină, iar întreaga grădină revine din nou la viață. Lipsa florilor dispare, iar curtea se umple de animalețe și de oameni călduroși și tare iubitori.

Și astfel, vraja a fost ruptă, temnița s-a deschis, iar familia mezinului a fost eliberată. Vrăjitorul și-a pierdut puterile, iar liniștea s-a întors în ținut. Mezinul și

fata vrăjitorului au construit o familie plina de armonie si fericire, iar oamenii au vorbit multă vreme despre curajul lor.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa!

Îngerul de piatră

Mitrana Alessia,
Colegiul Național „Elena Cuza” Craiova
Prof. Marinela Calangiu

A fost odată ca niciodată, într-un regat îndepărtat, în care societatea era împărțită în nobili și săraci, o femeie foarte frumoasă, pe nume Valerie. Nimeni nu-i putea egala înfățișarea, dar, din păcate pentru ea, s-a născut într-o familie săracă. În urma unei povești de dragoste nefericite, Valerie a rămas însărcinată. Știa că lumea era crudă și nu își dorea această soartă pentru pruncul ei, așa că a fugit de acasă, plănuiind să meargă în regatul vecin.

Când a ajuns, a zărit un bărbat care vindea veșminte cu blazonul regal, dar erau haine aruncate de nobili. Bărbatul a fost distras de altcineva, iar Valerie a sustras niște haine. A fugit și s-a ascuns într-o alee întunecată, unde s-a schimbat. Rochia ei, de obicei ponosită și prăfuită, era înlocuită cu o rochie albastră cu volane argintii și un șal de bumbac care îi acoperea umerii. Și-a trecut mâinile prin părul său închis la culoare, ca de cărbune, pentru a-l face să arate mai prezentabil, apoi și-a croit drum prin partea nobilă a regatului.

Ea a atras privirile unor oameni care nu s-ar fi uitat niciodată la ea dacă nu era dichisită. Unul dintre acele persoane era prințul moștenitor, care s-a lăsat orbit de frumusețea ei. Pentru el a fost dragoste la prima vedere, iar pentru ea o viață mult mai bună, motiv pentru care ea a acceptat rugămintea lui de a lua-o cu el la palat. Ajunși la palat, prințul a cerut-o de soție cu inelul mamei sale răposate, iar Valerie a acceptat fără a ezita.

După ce s-au logodit, Valerie era în culmea fericirii și i-a spus că ea era o prințesă din alt regat. Ea nu i-a spus despre copilul ei nenăscut, deoarece nu voia să fie dată afară din palat. Urma să fie regină și nu putea risca asta.

L-a scurt timp, cei doi s-au căsătorit. Valerie i-a spus soțului ei că vor avea un copil, ceea ce l-a făcut foarte fericit pe prinț că va avea un copil care va moșteni tronul. Regele a aflat că va avea un nepoțel și i-a transmis coroana și titlul fiului său iubit.

Lunile au trecut repede, iar acum familia regală avea un nou membru, un băiețel. Valerie l-a numit Sirius, după bunicul ei care a decedat într-un război. Dar, desigur, doar ea știa acest lucru, spre deosebire de soțul și socrul ei, care doar credeau că îi plăcea numele.

Micuțul Sirius avea ochii albaștrii ca mama sa, obrații dolofani, iar după ce i-a crescut părul, avea bucle mici și închise la culoare. Valerie avea parul închis, dar al ei era drept, iar regele avea părul auriu. Regelui i s-a părut ciudat la început, dar nu a vrut să fie suspicios în legătură cu loialitatea soției sale.

Sirius creștea repede. Era un băiețel de cinci ani care învăța despre istoria regatului și învăța manierele regale. Își petrecea timpul liber cu Valerie, care îl puneă să citească cărți despre supraviețuire, pentru a se descurca în viață.

Într-o zi, Valerie se plimba cu Sirius prin palat. Ea i-a povestit micuțului despre viața ei și cum i-a oferit o viață mai bună. Era conștientă că el nu prea înțelegea multe, doar că mama sa i-a oferit un trai bun. Ea nu știa de ce i-a mărturisit fiului ei ce a făcut, dar s-a simțit mai ușurată după ce a făcut-o.

Dar Valerie nu știa un lucru. Zidurile aveau urechi:regele i-a văzut pe Valerie și Sirius, și voia să li se alăture, dar s-a oprit la auzul vorbelor nevestei sale.Simțea cum îl cuprinde furia. Minciuna era unul dintre lucrurile pe care le detesta cel mai mult, iar ea îl mințise. Regele era cunoscut pentru a fi nemilos, iar Valerie știa foarte bine.

În seara aceea, regele a trimis vorbă la bucătărie să pregătească un festin pentru el și consoarta sa, știind că avea să fie ultima ei masă. Acesta pregătise o execuție pentru ea a doua zi, în piața publică. Când Valerie i s-a alăturat la cină, s-a așezat în fața lui. Ochii lui erau goi, iar chipul său, de obicei senin, era înlocuit de o expresie rece, pe care Valerie a observat-o. Ea a încercat să se comporte normal, dar tensiunea dintre ei era imposibil de ignorat. La jumătatea mesei, regele i-a spus lui Valerie că a aflat totul despre ea și că avea să fie executată în dimineața următoare. Ea a încremenit, știa că nu mai avea scăpare, așa că i-a spus regelui că voia doar să îl mai țină pe Sirius în brațe ultima dată.

La miezul nopții, Sirius a fost însoțit în temniță de către gardieni. Părea nedumerit de faptul că mama sa era închisă acolo.Valerie i-a spus că îl iubește foarte mult și să nu uite niciodată că viața nu este dreaptă pentru toată lumea, apoi băiatul a fost dus înapoi în camera lui. Nu înțelegea ce se întâmplă și era speriat. Într-un final a adormit, cu lacrimi șiroindu-i pe obraji.

Dimineața următoare, regele l-a luat pe Sirius și l-a dus în piața publică, unde Valerie urma să fie executată. Sirius se afla în fața platformei de lemn, privind cum mama sa era împinsă către spânzurătoare, iar regele privea cu indiferență. Când sfoara a fost legată în jurul gâtului lui Valerie, Sirius a țipat. Privea corpul neînsuflețit al mamei sale cum atârna și a fugit. Nu știa unde, știa doar că nu mai putea sta cu bărbatul acela după ce i-a făcut mamei sale.

După ore întregi de alergat, Sirius avea tălpile pline de bășici și s-a prăbușit. Murea de foame, își simțea gâtul uscat și, spre surprinderea lui, o femeie l-a văzut și l-a luat cu ea.

Când au ajuns în casa femeii, ea i-a pus lui Sirius o farfurie cu mâncare și niște apă. Aceasta nu a pus întrebări , decât dacă el voia să locuiască cu ea. Sirius a acceptat, fiindcă nu mai avea pe nimeni.

Anii au trecut, Sirius era acum un tânăr chipeș și stătea cu femeia care l-a găsit în ziua aceea. Toată lumea îl plăcea pe Sirius pentru bunătatea lui, dar numai el știa câtă suferință era în sufletul lui. Sirius părea fericit, își făcea prieteni, ajuta lumea din sat, dar în fiecare noapte când închidea ochii, imaginea corpului fără suflare al femeii care i-a dat viață îl bântuia. El încerca din răputeri să uite primii săi cinci ani de viață, dar soarta avea alte planuri.

Această așa-zisă fericire pe care Sirius încerca să o urmărească nu avea să dureze. Din păcate, Sirius s-a îmbolnăvit. Boala sa era terminală și avea să îl

consume încet. Această boală a luat naștere din suferința cruntă a tânărului. Sirius nu a plâns, nu a țipat, ci a rămas calm când a aflat de boala sa. Nu îi era frică de moarte, avea să o întâmpine ca pe un prieten vechi dacă asta însemna că își va regăsi mama în viața de apoi și nu va mai suferi.

În scurt timp, boala îl consuma pe Sirius. Avea dureri foarte mari și începea să arate mai puțin viu cu fiecare zi care trecea. Cu toate acestea, Sirius nu s-a plâns niciodată de durerile care puneau stăpânire pe corpul lui.

A trecut ce a mai trecut și într-o zi ploioasă, viața lui Sirius îi trecea prin fața ochiilor. Asta era tot, acesta era sfârșitul. În ultimul moment al vieții sale, Sirius a auzit plânsetele desperate ale femeii care a fost ca o mamă pentru el. Ea voia ca el să lupte împotriva bolii, îl voia înapoi...dar era prea târziu. Sirius era condus pe ultimul drum, înainte de rămas bunul final al tuturor. După ce a fost îngropat, oamenii i-au sculptat numele pe piatra funerară.

În acea seară, Sirius a rămas singur în cimitir după ce lumea l-a jelit ore întregi. Ploaia s-a oprit brusc, iar o lumină puternică a sfâșiat cerul înnoțat. Din cer cobora o femeie frumoasă, aripile ei albe deschizându-se maiestuos în timp ce ea cobora pe mormântul lui Sirius. Mama lui venea din ceruri să-l jelească. Valerie a îmbrățișat piatra funerară a copilului ei și a început să plângă.

Ea a decis să se roage o ultimă dată. Ploaia a început din nou, dar abundentă. Ploaia cădea pe Valerie, care s-a transformat în statuie, semn că rugăciunile ei fuseseră ascultate.

De atunci încolo, Valerie a îmbrățișat locul de odihnă al băiatului ei, protejându-l dincolo de moarte.

Fiecare minciună pe care o spunem, oricât de nesemnificativă ar părea, are consensințe; nu știm niciodată cum ne poate afecta pe noi sau pe cei din jur.

Și-am încălecat pe-o șă, și v-am spus povestea așa.

Lumina ochilor

Cioban Teodora

Palatul Național al Copiilor București

Prof. Stancu Alina Andreea

A fost odată ca niciodată că de n-ar fi, nu s-ar povesti, o împărăție. Și în acea împărăție se afla un palat îmbrăcat în veșminte aurii, în care trăia împăratul Anderson cu soția Christiana și cele trei fiice ale lor, Ecaterine, Evelyne și Elisabeth. Acolo, în regat, domnea liniștea unei familii fericite. N-avea ce să fie rău, Anderson era tatăl a trei copii superbi, cu care se mândrea. Ecaterine era fata cea mare și avea deja în sânge bunătatea și grija unei mame, deoarece ea le-a fost alături surorilor ei de când erau mici. Deseori se jucau împreună pe pajiștea verde până la apus și se alergau prin tot palatul, care înflorea odată cu răsetele lor colorate. Cea mijlocie, Evelyne, era mai timidă și îi plăceau foarte mult animalele. Fata le hrănea mai mereu și erau cei mai de încredere prieteni ai ei. Nicio floare nu e mai apreciată ca floarea unică a unei familii. Așa că să vorbim și de mezina familiei, Elisabeth. Ce să vă spun, suflet mai curat ca al ei nu mai găseai. Ajuta întotdeauna femeile de la bucătărie și era un înger cu chip omenesc.

Total era numai lapte și miere în regat. Fiecare zi era specială, iar iubirea acestei familii era diferită față de a celorlalte, pentru că nu îi unea doar sângele, ci și respectul și grija pe care o purtau unii față de alții. Din păcate, însă, orice minune ține doar trei zile. Astfel, într-o dimineață s-a aflat că Anderson suferea de o boală incurabilă. Nu mai avea mult și acest lucru a fulgerat echilibrul familiei, picând ca un trăsnet peste Christiana și fiicele ei. Bărbatul era împăcat cu sine, însă îl neliniștea faptul că lăsa în urmă patru persoane dragi, fără niciun pic de apărare. Așa că, ce s-a gândit, să aducă pe cineva de încredere, care să-i acopere lipsa. Următoarea zi, a dat de veste prin palat că una din fetele lui trebuie să se mărite cât mai repede cu cineva cuviincios. Astfel, le-a trimis pe cele mai mari peste șapte mări și șapte țări, iar pe mezină a lăsat-o să rămână în regat. Elisabeth nu era încântată cu ideea căsătoriei. Era tânără, avea o viață înaintea și nu dorea să se încarce cu povara unei familii. Dar, zilele și nopțile treceau în mare goană și tatăl ei era tot mai slăbit. Nu putea să-l vadă cum se topește în fața ei mai ceva ca o lumânare, deci a fost de acord să-și găsească perechea. Nici n-a fost nevoie să spună de două ori, că s-au și adunat mulți pretendenți la curtea regală. Niciunul nu îndeplinea condițiile puse de Elisabeth, până să-l găsească pe Montag, care venea dintr-o familie bună. Flăcăul însă era orb, dovadă că viața nu te ia după banii pe care îi ai. Ce-l diferenția pe acest băiat era bunul-simț, pe care îl avea față de domniță. N-o vedea, dar o simțea sinceră. Și cum ambii s-au plăcut, mai era un singur pas până la căsătorie. Anderson i-a spus că trebuie să-și dovedească intențiile pe care le are pentru fiica lui.

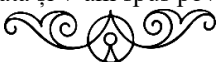
Între timp, după o perioadă bună în care nu se mai auzise nimic despre Evelyn și Ecaterine, s-a dat zvonul tulburător că au fost răpite de zmei și duse la Castelul de Diamant. Anderson nu era în stare să meargă la luptă, așa că a găsit ocazia perfectă, în care Montag putea demonstra că este demn de Elisabeth și îi putea salva fetele. Așa că i-a dat sabia lui de argint din tinerețe și l-a trimis să le elibereze. Ce-i drept, îi era cam greu să se deplaseze, dar a jurat că le va aduce înapoi tefere. Și-a încălecat pe-un cal alb și s-a făcut nevăzut în pădure. A mers el o zi, două, drumul era greu, dar orbul nostru nici oboseala parcă n-o simțea. O avea mereu în mintea lui pe Elisabeth, iar tocmai de aceea, era din ce în ce mai determinat să nu dezamăgească. În drumul lui spre celălalt tărâm, întâlnește o bătrână, care îi ceru ceva de mâncare. Acesta îi dădu câte ceva din merindele avute. Drept mulțumire, femeia îi arată cărarea mai scurtă spre palatul zmeilor. Bărbatul o ascultase și merse pe acolo pe unde-i spuse. În scurt timp, dă de o cabană. Bate la ușă și cum nu i-a răspuns nimeni, intră, iar acea casă i-a devenit acoperământ până dimineață. Dintr-o dată, s-a trezit parcă cu un vis neobișnuit. Dar numai la acest lucru nu-i mai stătea gândul. Dă să iasă din cabană și chiar atunci, aude un sunet. Se lasă încet pe vine, și începe a pipăi pământul. Găsește o pasăre măiastră fără vlagă. Probabil pe timp de noapte, sălbăticiunile și-au făcut de cap. Era rănită, așa că, cu ce mai avea prin traistă, a bandajat-o și i-a dat în cioc apă. Straniu lucru ce s-a întâmplat mai apoi, pasărea a început a glăsuși și i-a spus flăcăului că drept recunoștință că a ajutat-o, îi oferă o pană din aripa rănită pe care, atunci când va simți el că are nevoie, s-o ardă. Și-a înălțat pasărea la cer și și-a continuat drumul. Dumnezeu să ne ție, căci cuvântul din poveste înainte mult mai este.

După încă trei zile de drum, ajunge la Castelul de Diamant, în revărsatul zorilor. Se zicea că ziua avea porțile închise și noaptea le deschidea, când nu era urmă de om prin jur. Montag putea simți mirosul viclenie și al răutății, deci își făcuse un plan. Cum avea să se întunece, se duce la poartă și intră în palat să salveze fetele. Noaptea începu a-și face simțită prezența, soarele apusese, iar flăcăul stătea la pândă, în așteptarea momentului potrivit. Venise timpul. Montag iese din ascunzătoare și ajunge în fața castelului. Întâmplător sau nu, găsește un iepure cu stea în frunte șchiopătând. Sufletul nu l-a putut trăda, așa că s-a oprit să ajute animalul, chiar și cu riscul de a fi prins. Necuvântătorul i-a oferit o mustață de-a lui, în care trebui să sufle de trei ori, pentru a avea noroc. Astfel, cu inima deschisă și făcându-și cruce, flăcăul pășește în curte. Cu grijă și măiestrie, parcurge drumul până la ușă. În acel moment intră, fără să mai stea pe gânduri. Era întuneric, dar așa era și în ochii lui, deci nimic nu-l mai putea opri. Urcă pe scări spre camere și începe a auzi sunete. Erau vocile zmeilor, dar parcă și o voce feminină. Vorbeau de răzbunare, iar atunci, bărbatul aude numele lui Elisabeth. Fără să-și dea seama, în dorința de a afla mai multe, scoate un zgomot, care îi alarmează. În momentul de panică, neavând altă soluție și nedorind să fie descoperit, Montag suflă în mustața iepurelui. Dintr-o dată ceva se cutremură în corpul lui, devenind invizibil. Acesta era ajutorul descris de animal. Astfel, scapă ca prin urechile acului și intră într-o cameră. Se așază pe un scaun, crezând că toți s-au dus jos să caute intrusul. Dar surprinde conversația dintre Ecaterine și Evelyne care îl marchează profund. Surorile lui Elisabeth, sânge din sângele ei, pusese rădăcina la cale un plan, din gelozie. Ce-au spus?, Tata ne trimite pe noi departe și pe ea o ține în puf? Toată viața i-am făcut pe plac. Trebuie să i-o întoarcem”. Așa că au inventat scenariul de răpire pentru a se răzbuna. Cât de macabru! Bărbatul rămăsese uluit. Nu se aștepta la o așa întorsătură de situație. Dacă pe el l-a durut, oare cum va reacționa familia la o așa trădare? Montag trebuia să se adune, pentru Elisabeth și doar pentru ea. Coboară scările și se duce la zmei. Cu sabia lui Anderson îi taie capul unuia, dar în acel moment de cumpănă, dispare elixirul iepurelui. Acum, n-avea decât să continue lupta cu celălalt. În acele clipe, mult sânge s-a vărsat, doar că într-un moment de slăbiciune al zmeului, flăcăul îl înjunghie și învinge forțele răului. Acum mai trebuia să le aducă tefere acasă pe fete. Ele erau tefere, dar nu și dispuse să meargă cu viitorul soț al lui Elisabeth. Ceea ce nu știau ele, însă, este că mintea lui Montag era mai întortocheată ca a lor. Bărbatul îi mai rămăsese pana de la pasărea măiastră, pe care a ars-o în speranța că îl va ajuta. Aceasta l-a transformat pe băiat într-un zmeu. Și, astfel, le-a convins pe fete să se ducă înapoi la palat ca să-și continue planul de răzbunare. Povestea a fost atât de credibilă, încât ele au parcurs drumul spre împărăție fără să bănuiască absolut nimic.

Merseră ei ceva timp și într-un final, ajung la palat înspre zori. Se duc degrabă la Anderson, însă acesta nu-l recunoaște pe flăcău sub această înfățișare. Era momentul să se demaște și a făcut-o chiar sub ochii lui Evelyne și ai lui Ecaterine. Surorile, văzând că, zmeul nu e ce pare a fi, dau să fugă, însă, în acel moment sunt prinse și duse undeva departe, pentru siguranța tuturor. Regele nu doar că era mândru, dar era și surprins de maturitatea deciziilor luate pe parcursul călătoriei. Așa că acceptă căsătoria lui cu Elisabeth. Pe cealaltă parte, fata mărturisește că acesta este dovada că el este alesul, deoarece sacrificiul este cea

mai sinceră formă de iubire. Odată destăinuie sentimentele, o lumină îl învăluie pe orb, iar ceea ce urmează a vă spune, vă va surprinde. Bărbatul își recapătă vederea. De fapt, asupra lui era pus un blestem cum că, doar atunci când cineva îl va iubi așa cum e, îi va fi arătat primul lucru de care s-ar fi îndrăgostit dacă i-ar fi văzut- ochii.

Iată cum, după toate încercările și ghinioanele acestei familii, iubirea dintre cei doi a reușit să învăluie din nou palatul în liniștea de odinioară. S-o știți de la mine, iubirea este sinonimul vieții, iar doi oameni până să se găsească unul pe altul vor fi doar niște jumătăți incomplete. Și se făcu nunta, care ținu trei zile și trei nopți, la care participă și Anderson, spre bucuria fiicei sale. Trecui și eu p-acolo și stătui a mă veseli cu ei. Iar Elisabeth și Montag trăiră fericiți până la adânci bătrâneți. Și m-am suit pe o roată și v-am spus povestea toată! Sfârșit!

Iubirea nu este doar un „te iubesc”.

Veselin Maria Alexia

Palatul Copiilor Craiova

Prof. Dumitrescu Nicoleta-Aurora

A fost odată ca niciodată în Istanbul, un detectiv pe nume Julian. Părul său galben bălai arăta precum soarele, o lance de foc care atrăgea privirile tuturor oamenilor, care apoi îl țineau minte toată viața. Ochii săi albaștri ca marea înspumată fură inimile fetelor curioase care se apropiau de el. Buzele sale catifelate și trandafirii te făceau să te gândești de două ori dacă ai vrea să te încurci cu el în argumente. Lumea mereu spunea despre el că este un băiat needucat, căruia nu-i pasă de faptul că-i răneau pe cei din jurul său doar pentru a obține ce-și dorea, dintr-o nevoie egoistă de validare și putere. Totul până ce o fată i-a pătruns sub centura care-l proteja de toți. Într-o iarnă dificilă, chiar înainte de sărbători, mama lui Julian se stinse din cauza unei boli incurabile. El și cei doi frați ai lui fură devastați de pierderea ultimei surse de iubire și căldură familială, după ce tatăl lor plecase într-o alta țară pentru a-și face o viață mai bună. Și el deveni atunci și mai egoist.

Zoe era o fată care avea ceva unic și magic în același timp. Părul ei șaten și ondulat ca niște valuri liniștite pe un lac îți dădea impresia unei persoane înțelepte și dulci. Ochii ei căprui, două pietricele sclipind înflăcărat, te făceau să nu mai vezi nimic din lumea de dinafara ochilor ei. Frumusețea ei era cea a unei zâne de pe un alt tărâm, care venea să-ți fure inima.

Deși, în aparență, ea era o fată calmă și cuminte, în interior se ascundea un balaur cu șapte capete, mereu gata de atac. Avea și lumină și umbră, așa cum au de fapt toate ființele omenești. Ea crescuse doar în lumină, dar acum era timpul să își confrunte și umbra. Era o fată grijulie cu cei din jurul ei, încercând mereu să ajute. Dar după atentatul de asasinare a mamei sale pus la cale de un criminal, în aparență psihopat, așa cum reieșise din primele investigații ale poliției din Istanbul, ea era atentă la toate lucrurile din jurul ei, gata să scoată sabia de lumină și să taie capetele celor care i-ar fi vrut răul. Acest ucigaș nu părea a fi chiar un pământean, martori fiind câțiva adolescenți care-i zăriseră silueta ciudată

dispărând în întuneric, imediat după ce incendiasse mașina în care se aflase mama sa. Apoi Leyla intrase în comă, sperând în somnul ei profund că ținta nu era fata sa, Zoe, ci ea.

Zoe și Julian erau colegi în aceeași școală cu internat, Colegiul Național Arman, din Istanbul. Cei doi erau la poli opuși. Ea era vântul cald de miazăzi și focul viu al veseliei și bunătații, el era vântul rece de miazănoapte al tristeții și urii. Într-o după amiază, profesorul lui Zoe, domnul Ahmed, îi recomandă lui Zoe să se înscrie la pregătirea suplimentară pentru a-și îmbunătăți notele la matematică. Înainte de a se duce la bibliotecă, fata trecu pe la dulapul ei pentru a-și lua cărțile necesare. Când îl deschise, găsi ceva foarte ciudat. Un trandafir alb și un bilet de amenințare stropit cu un lichid roșu, ce părea a fi sânge. „Poate că nu mama ta a fost ținta mea, așa cum credeți, ci tu. Vino diseară, la ora 20.00, pe podul de pe Bosfor, la primele scări de refugiu, sau îl omor pe fratele tău, Dunkan. Semnat, Anonimul.”

După ce citi biletul, Zoe se rezemă palidă de dulapul rece din fier. Apoi, văzând că era în întârziere la ora suplimentară de matematică, rupse biletul și îl aruncă înapoi în dulap, uitând să-l închidă. Se îndreptă spre bibliotecă. În tot acest timp, Julian o spionase. Acesta luă din dulap fără grabă biletul rupt, îl recompuse bucățiță cu bucățiță și îl citi curios. Ce anume o făcuse pe Zoe să pălească și să simtă nevoia de sprijin? Zoe însă, amintindu-și că nu a închis dulapul, reveni. Când îl văzu pe Julian cu bucățile biletului rupt în mână, se enervă teribil:

-Ce faci? Cum îți permiți ?

Neavând timp de reacție sau răspuns, Zoe îl împinse furioasă, proptindu-l în peretele cel mai apropiat. Îi smulse hârtiile din mână și plecă în fugă.

Când plecă de acasă, în jurul orei 18.00, tot ce avea Zoe la ea era o oglindă a mamei pe care uitase să o scoată din buzunar. Julien îi pândi plecarea, apoi o luă pe alt drum spre Bosfor, timp în care se întrebă: “Ce e în capul meu? De ce mă duc după ea dacă s-a comportat așa de urât? Să-și rezolve singură problemele.” După ce rosti aceste cuvinte, își aduse aminte de ce o făcea. De milă. Din protecție. Zoe era mai mică decât el, iar pe Julian l-ar fi copleșit vinovăția dacă fata ar fi pățit ceva, el știind unde se duce. Nu voia să mai repete istoria lui Yasmin și cu Zoe. Și apoi, deși nimeni nu știa încă, el era detectiv. Deslușise deja o serie de cazuri, rămânând anonim evident.

Fata se opri lângă silueta întunecată care deja aștepta venirea ei, iar Julian se ascunde repede într-un tufiș. Fața bărbatului era acoperită de o glugă și o cagulă neagră.

-Bună, draguță! Mă gândeam că n-o să mai vii.

Scoțând un briceag, zise :

-Nu te teme, nu vreau să-ți iau viața. Dă-mi 100 000 de euro și nu-ți voi face nimic.

Dar Zoe tăcea. Trecură cincisprezece minute interminabile. Și, nespunând nimic, criminalul o împinse brusc și brutal de pe pod. În acel moment, Julian sări fără ezitare după ea. În cădere, oglinda fetei se transformă într-un portal spre o dimensiune necunoscută și cei doi tineri intrară cu toată viteza prin el.

Aterizarea lor pe o planetă necunoscută, deși bruscă, fu atenuată de o tufă plină de fructe violete care miroseau dulce. Julian fu primul care-și reveni și fugi rapid către Zoe.

-Ești bine? Ai pățit ceva?

-Tu ce cauți aici? M-ai urmărit cumva?

- Da, ți-am citit acel bilet și-am decis să te urmăresc. Credeai că am să te las pradă criminalului?

Zoe se uită în sus pentru a vedea dacă portalul mai era acolo și zise:

-Mă puteam descurca singură, fără ajutor, și nu aș fi pățit nimic. De ce-ai venit după mine? Tu nu ești genul de tip căruia să-i pese de cineva în afară de propria persoană.

-Am venit pentru că mi-a păsat. Am venit pentru că dacă nu o făceam, te aveam pe conștiință... Păcat că oamenii care au văzut-o atunci pe sora mea nu au acționat.

-Sora ta? Nu știam că ai o soră.

- Da, multă lume mă judecă fără a încerca să se pună în locul meu.

Cu lacrimi în ochi, încercând să se abțină din plâns, spuse :

-Acum doi ani, sora mea mai mică, Yasmin, a fost răpită dintr-un parc și băgată într-o mașină de un bărbat cu cagulă. Niciun om nu a încercat să o smulgă din brațele celui om. NICIUNUIA NU I-A PĂSAT DE UN COPIL NEVINOVAȚ. E MAI UȘOR SĂ-NCHIDĂ OCHII!

Julian începu să suspine și apoi să plângă odată cu cerul, care parcă și el se supărase. Picăturile reci începură să cadă peste cei doi ca un scut împotriva furtunii din sufletul băiatului. El începu să dea cu pumnii, cu o durere care-l măcina de mult, și începu să spună printre supine:

-Eu sunt cel mai mare vinovat! Dacă eu nu-i dădeam voie să plece, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea!

Ploaia începu să se înțețească la fel ca lacrimile amare a le lui Julian. Își găsi cu greu suflarea și spuse:

- Am venit după tine pentru că m-aș fi simțit vinovat dacă n-aș fi făcut-o. Și mi-am dat seama că el este bărbatul care a răpît-o pe Yasmin.

Zoe se legă strâns la gâtul lui și printre lacrimi spuse:

-Îmi pare rău că te-am crezut o persoană lipsită de iubire. Dacă ucigașul a văzut unde ne-am dus și el a venit pe planeta aceasta trebuie să fie și Yasmin aici.

Îi șterse lacrimile, îl sărută tandru pe frunte, se ridică și-i întinse mâna.

- Hai să mergem să o găsim pe sora ta!

Zis și făcut, cei doi începură să meargă pe o cărare, căutând urme de civilizație. Pe drum se întâlniră cu un elf. Avea urechile alungite, pielea verde precum smaraldul în soare, ochii mari, rotunzi și căprui ca lemnul.

-Bună! Cred că voi nu sunteți de pe Takom. Mă numesc Woqi și sunt un elf pașnic față de frații mei cărora nu le plac musafirii.

-Bună, Woqi . Noi suntem Zoe și Julian, spuse băiatul. Știu că o să zici că suntem nebuni, dar căutăm un bărbat magic care apare și dispare într-o negură cosmică ce mi-a furat sora.

-Nu cred că este o idee bună să mergeți la el. El este Regele Inimilor Frânte căruia nimănui nu i-a văzut fața în afară de fiii săi, Enzo și Paul. El și fiul său se

află în orașul Demonddo, care nu este departe de aici. Dacă doriți, vă pot conduce până acolo, dar trebuie să vă atenționez... regele și fiul său Enzo sunt foarte vicleni. Aveți grijă! Doriți să începem călătoria sau mai bine faceți cale întoarsă?

-Da, suntem hotărâți, spuse Zoe, nemaistând pe gânduri.

Drumul dură trei zile și trei nopți pline până în Demonddo. Woqi îi lăsa în piața centrală și le spuse:

-Vedeți acel palat? Ei bine, acolo se afla Regele Inimilor Frânte. Balaurii aceia nu vă vor lăsa să intrați, așa că va trebui să vă deghizați. Regele este foarte sensibil la copiii lui. El a avut doi băieți gemeni, Enzo și Paul. Paul, un băiat blond și curajos, a dispărut în ultimul război stelar. Regele îl așteaptă încă. Tu, Julian, semeni leit cu Paul. Dacă balaurii vor crede că ești Paul, s-ar putea să vă ducă la Rege. Aveți grijă! Mi-a părut bine de cunoștință și sper să ne mai vedem!

Îmbrăcați în haine obișnuite, s-au dus la balaurii cu trei capete și au zis:

-Bună ziua! Am dori să vorbim cu Măria Sa, Regele Inimilor frânte. Sunt eu, Paul, am revenit. Ea este Patricia, iubita mea, zise fără să o privească pe Zoe, care se înroși puțin.

Balaurii făcură ochii mari, dar le permisă să intre.

-Duceți-vă în Salonul Familial urgent. Tatăl și fratele tău te așteaptă!

Zis și făcut, în câteva clipe ajunseră în salon. Fața lui Enzo îi păru cunoscută atât lui Zoe, cât și lui Julian. El era cel care o aruncase, el era cel care-i răpise sora lui Julian. El era.... iar regele, fratele tatălui ei pe care îl văzuse doar de câteva ori în viață. Enzo, cu părul șaten precum trunchiul unui brad și cu ochii verzi ca apa oceanului, o prinse pe Zoe și o legă de un scaun imediat. Regele îl îmbrânci pe Julian care se prăbuși la podea.

Cu un cuțit la gâtul lui Zoe, regele întreabă:

-Hei, nepoată, ce te aduce pe-aici?

-Nepoată?! El este unchiul tău?

-Presupun, draga mea Zoe, că te întrebi ce am vrut de la tine. Păi e destul de simplu. Pe tine. Tu erai copilul acela bun. Eu am avut doi băieți și nicio fată. Băieții pier în luptă. Fetele sunt stâlpul. Îmi doream de la nașterea ta să fii fata mea, dar tatăl tău a ținut la tine ca la ochii din cap. I-am furat sora blondului pentru că știam că veți ajunge amândoi aici. Și da, eu nu am fost niciodată un om obișnuit. Eu conduc elfi și zâne. Enzo se apropie, o luă brutal de cap pe Zoe și plin de gelozie zise:

-Nu te pot lăsa în viață pentru mofturile tatălui meu. Ne știi secretul...

Se apropie brusc cu briceagul de gâtul ei:

-Dacă nu ții, o să te doară mai puțin.

În acel moment, Julien se ridică de jos, o trase cu rapiditate pe Zoe din mâinile lui Enzo și o aruncă la distanță. Îi smulse cuțitul regelui și începu cu Enzo o luptă care dură șapte zile și șapte nopți. Într-o clipă de neatenție Julian fu înjunghiat. Fata începu să urle de durere.

După ce termină cu Julien, Enzo năvăli peste fată cu toată puterea. Regele, care schimbase tabăra, îi înfipse rapid pumnalul în inimă, omorându-și fiul pe loc. Zoe se repezi la Julian. O baltă de sânge se scursese din trupul acestuia.

-Te rog, nu mă lăsa! Te implor! Ești singura persoană căreia i-a păsat de mine vreodată!

Cu un glas răgușit, Julian zise:

- Am făcut asta pentru că țin la tine. Am simțit că dacă îți spuneam un simplu te iubesc nu era suficient... Voiam să-ți demonstrez.

Corpul lui Julian deveni brusc rece, iar fata începu să plângă cu șiroaie de lacrimi.

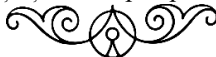
-Și eu te iubesc mai mult decât crezi!

Când rosti cuvântul magic, toate lacrimile se preschimbară în mult dorită viață a lui Julian.

Acolo, pe tărâmul magic, făcură o nunta mare care țină trei zile și trei nopți. Și acum mai povestesc despre ea elfii și zânele care petrecură cu ei împreună, împărțind în jur magia unor vremuri luminoase, conduși de un rege care se transformase într-un cârmuitor bun.

Dar tinerii își amintiră că trebuie să se întoarcă acasă, că au lipsit prea mult de la școală... Se întoarseră prin portalul magic însoțiți de Yasmin, acum o tânără domnișoară, împărțind secretul unei iubiri pecetluite printr-o nuntă din alt tărâm.

Ș-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa.

La dans cu pădurea

Ardelean Sarah Maria

Colegiul Național „Octavian Goga” Marghita

Prof. Dat Ioana Nadia

Dragul meu jurnal,

Am atâtea să îți povestesc despre ziua de azi!

Multe detalii interesante te vor plimba în lumea mea. Ascultă doar și minunează-te despre ce îți voi povesti!

După cum îmi știi tu mie programul, eu diminețile mi le încep alergând, așa că nici dimineața acesta nu a fost o excepție. Ce-i drept, azi m-am trezit cu un sentiment ciudat, parcă o invitație să descopăr mai mult din necunoscut. Pe măsură ce înaintam în pregătiri, acest sentiment se aprofunda și mă urmărea.

Am ieșit pe alee și am început să alerg. Briza dimineții mi-a redat pacea și mi-a încălzit sufletul. La răscruce de drumuri, între parcul pe care îl aleg zilnic ca traseu și pădurea deasă de la marginea orașului, acel sentiment s-a instaurat deplin în interiorul meu. Simțeam nevoia de o aventură, iar în subconștient știam că îmi voi urma instinctul, așa că am luat-o prin pădure.

Nu-ți pot reda în cuvinte ceea ce am simțit, dar aveam impresia că sunt transpusă într-o altă dimensiune. Aerul curat pe care îl respiram se simțea ca o reîmprospătare a gândurilor. Fagii îmi zâmbeau, mestecenii mă invitau, iar arțarii îmi întindeau un covor portocaliu strălucitor. Razele soarelui se strecurau printre crengi și mă binecuvântau, presărând scilpici peste figura mea. Frica de necunoscut, pe care în mod firesc o am, dispăruse fără urmă. De mult timp nu m-am mai simțit atât de liberă și fără poveri pe umeri mei.

Mi-a ieșit o veveriță în cale, făcând o piruetă. În momentul acela am conștientizat că și sentimentele mele fac aceeași piruetă în interiorul meu, așa că

m-am oprit lângă veveriță și am cugetat la existență. Veverița m-a privit lung, în ochii ei găseam taina tăcută a naturii.

Am păstrat contactul vizual, iar ea m-a hipnotizat.

După o fracțiune de secundă, ea a luat-o la goană, dar în mersul ei alintat vedeam invitația tăcută de a o urmări. Nu am apucat să o urmăresc mult timp, fiindcă după o bucată de vreme ea s-a ascuns într-o scorbură.

M-am oprit brusc în mijlocul pustietății, având un sentiment că nu sunt total împlinită și că ceva mareț are să se apropie și m-am așezat pe o buturugă. Lângă mine am zărit o sticlă interesantă cu un bilețel în interiorul ei. Pe el era inscripționat: ascultă vântul, e murmurul veșniciei și îndrumătorul pașilor tăi. Am rămas înmărmurită și lacrimi ca de cristal mi-au brăzdat fața, mi-am înălțat privirea și am mulțumit Universului pentru acest mesaj, era tot ce aveam nevoie. În momentele acelea am simțit că Cerul e mai aproape de mine, aducându-mi eliberarea deplină a sufletului.

M-am contopit cu natura și am dat curs tuturor gândurilor din interiorul meu. Am început să dansez, invocând toată pădurea să mi se alăture, iar în starea mea de extaz am văzut silueta brazilor dansând cu mine, corul păsărilor ne acompania, soarele ne dirija și simțeam cum veverița se amuza pe seama noastră, deși doar eu dansam....

M-am întors pe cărăruia pe care venisem, fredonând cuvintele scrise pe bilețel. Erau imprimate ca un motto în mintea mea. Am mai poposit, trăgând de timp, minunându-mă de arta naturii, dar timpul s-a epuizat, așa că am fost nevoită să mă întorc la rutina cotidiană. Un val de mulțumire m-a copleșit, făcându-mi mie însămi o promisiune că voi frecventa locul, voi continua să îi descopăr tainele, să mă minunez de fiecare copac, de fiecare viețuitoare și de cântecul colorat al naturii.

Înainte să ies din pădure, am înălțat în taină o rugăciune fierbinte. Am cerut ocrotire și protecție peste întreaga natură și peste omenire. Am încheiat cu un Amin spus cu glas pătrunzător și cu o plecăciune în fața pădurii pentru că m-a găzduit timp de două ore și mi-a expus toată grația ei.

Scumpul meu jurnal, în filele tale îmi revărs toate aventurile și tu îmi cunoști cel mai bine sentimentele interioare. Îți mulțumesc că mă susții și că ești cu mine în fiecare zi. Fiecare filă pe care o scriu îți crește valoarea.

Rămâi cu bine până la următoarea întâlnire!

C

REGINA MARIA A ROMÂNIEI.....	3
Vocația de dascăl de limba română – omagiu.....	6
profesoarei Dana Calafeteanu	6
Liniștea care m-a învățat să privesc	9
Tănase Alecsia-Elena	9
Adevărata înțelepciune.....	11
Pavel Stelian.....	11
Pagină de jurnal.....	15
Andrei Nicoleta-Valentina	15
Cine voi fi.....	17
Bădeacă Ana-Maria.....	17
Aeternum.....	19
Matei Nicoleta	19
Pagină de jurnal.....	22
Făină Iulia-Andra	22
Voinicul Voinea	25
Vlăsceanu Alisa Natalia	25
Filele armoniei.....	27
Condeescu Delia-Gabriela.....	27
Lucian și buzduganul fermecat.....	31
Vîrgolici Andreea-Denisa.....	31
Arena virtuților.....	34
Chiriță Ana-Maria	34
Când amintirile țin lumea vie	36
Dat Mara Ioana.....	36
Cupa de la miezul nopții și blestemul secunde de jad.....	38
Enache Maria Alexandra	38
Fata de smarald.....	42
Badea Denisa Maria	42
Ia din fir de aur a Ekaterinei.....	45
Fieraru Maya-Theodora.....	45
Dragă prieten de hârtie,	49
Ienciu-Bădulescu Maria Gabriela.....	49

Declarația de război.....	51
Jega Maria Raisa	51
Pagină de jurnal.....	54
Țopa Vanessa-Maria.....	54
Pagină de jurnal.....	57
Amina Stănescu.....	57
Prințul și floarea fermecată.....	59
Marcu Țăposu Andreea Elena	59
Legenda cavalerului de argint și a izvorului timpului	62
Martin Daria-Maria	62
O zi în care am învățat să simt fericirea	64
Mihai Antonia-Elena	64
Orion și Tărâmul Speranței	67
Muntean Alessia Gabriela	67
Note de călătorie.....	69
Paraschiv Maria.....	69
Călătorie prin tunelul maturității	70
Ion Raluca Elena	70
Inimă-de-aur	74
Petre Adina Gabriela	74
Lumina furată din Terra Rossa.....	78
Nicolaescu Andra-Elena.....	78
Blestemul frumuseții și biruința iubirii.....	80
Rogoveanu Adina-Maria	80
Balada Străjerului și a lupoaicei.....	82
Zamfir Victoria.....	82
Feciorul soarelui și feciorul lunii.....	85
Stelea Melissa Maria	85
Dragă jurnal,.....	87
Ungureanu Alesia Mihaela	87
Cheia temniței fermecate.....	89
Enceanu Eva-Maria	89
Îngerul de piatră	92

Mitrana Alessia,	92
Lumina ochilor	94
Cioban Teodora	94
Iubirea nu este doar un „te iubesc”	97
Veselin Maria Alexia.....	97
La dans cu pădurea	101
Ardelean Sarah Maria.....	101

Coordonatori:

Referent Științific: prof. univ. dr. Floriana Anca PĂUNESCU

Inspector Școlar General Adjunct, prof. Irina Ștefana BROSCARU

Palatul Copiilor Craiova:

**Director prof. Eugenia PASCU
Prof. Claudia - Paulina RĂDULESCU
Prof. Ioana FLUERAȘU**

**Prof. Adriana - Nicoleta GAVRILĂ
Prof. Lorena - Maria BÂRCU
Prof. Cristina MORARI
Prof. Camelia ZAMFIR
Prof. Iuliana - Lucia SANDA**

ISBN 978-606-518-756-6